

ЛИНСИ САНДС МАКСИМАЛНА ЗАЩИТА

Част 3 от „Блаженство“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2003

chitanka.info

ГЛАВА 1

13:40, ЧЕТВЪРТЪК

— Оперативката на И&Н започва след двайсет минути, Джейн.

— Знам. — Джейн Спайръс вдигна глава от работната маса и се усмихна към високата блондинка, застанала на вратата на лабораторията. — Няма да закъснея. Благодаря ти, че ми напомни, Лизи.

— Няма защо. Искаш ли, като тръгвам, да мина да те викна? Само за всеки случай, да не вземеш да се задълбочиш прекалено много в работата.

Джейн не се обиди от предложението. Нямаше човек, който да не знае, че вечно се заплесва с разни проекти и няма случай да не закъснее за оперативка.

— Недей. Довършвам едно-две неща и веднага тръгвам.

Лизи Хюбърт кимна и бавно пристъпи в стаята.

— Над какво работиш?

Джейн веднага се помести, за да скрие работната маса, и усети как пламва от смущение.

— Ааа, не. После ще гледаш.

— Е, поне опитам. — Блондинката се засмя и сви рамене. — Значи имаш двайсет минути. Ще ти запазя място.

Джейн изчака другата жена да затвори вратата след себе си и едва тогава си отдъхна. Обърна се към работната маса и отново се приведе над изобретението си. Поклати глава.

Беше глупаво да се притеснява заради последното изобретение. Идеята беше великолепна. Поне така ѝ се струваше. Изобщо не се смущаваше от проследяващите ТЧ, при това смяташе да ги представи на оперативката. Е, не че гореше от желание, защото не бяха само те. Кой знае защо миниракетоносителите я караха да се изчервява и да потъва в земята всеки път, когато си помислеше, че трябва да ги покаже. Представянията, разбира се, бяха единственият аспект от работата, който тя искрено ненавиждаше. Джейн с удоволствие

създаваше нови оръжия и шпионски технологии за нуждите на Ч.А.Р., но не можеше да понася ежемесечните представяния на оперативките на отдел „Изобретения и нововъведения“. Смяташе се за некадърен оратор. Заекваше, не намираше подходящите думи, често ѝ се струваше, че се прави на глупачка. Направо не беше за вярване как е възможно Уай да одобри дори едно от изобретенията ѝ.

Джейн направи гримаса при мисълта за шефката на Ч.А.Р., бившата безмилостна тайна агентка, която дори сега виждаше и знаеше всичко, което става. Тя бе най-страховитата жена, с която младата изобретателка някога се бе сблъсквала. Сигурно безизразното ѝ лице караше всички да се чудят какво е намислила. Може би тъкмо затова бе толкова трудно да се определи възрастта на Уай. Жената нямаше нито една бръчка, въпреки че бе работила в Ч.А.Р. цяла вечност — поне така твърдеше бабата на Джейн.

А тя знаеше най-добре. Цялото семейство на Джейн бе работило в областта на шпионажа, повечето като действащи агенти. Баба ѝ бе бивша агентка, работила заедно с Уай, а родителите на Джейн, Джеймс и Елизабет, участваха в екипа на Ч.А.Р. до смъртта си. Майка ѝ бе висш кадър в агентурата с относително висока свобода на действие. Баща ѝ пък бе учен в И&Н. Джейн бе на пет, когато на път за парти, организирано от компанията, колата им се взриви и те загинаха. По-късно бе разкрито, че друг агент е преминал на вражеска страна и бе продал имената на свои колеги на консорциум, решен да унищожи Ч.А.Р. Джеймс и Елизабет бяха двама от шестимата агенти, убити преди агенцията да ликвидира възникналия проблем.

След смъртта на родителите си, Джейн остана да живее с баба си. Маги Спайръс, майката на Джеймс, се погрижи внучката ѝ да знае необходимото, за да стане добра агентка: езици, бойни изкуства, точен прицел. Само че малката накрая реши да последва стъпките на баща си и постъпи в И&Н. Не беше от хората, които с радост посрещат рисковете. Предпочиташе старите прашни книги, заниманията с различни технологии, предвечния прилив на адреналин, непрестанните заплахи за живота и отчаяната храброст на оперативните работници. Обичаше да си казва, че създаването на нови оръжия и играчки е също толкова важно.

Джейн взе портативната отвертка „Филипс“, за да довърши прототипа на МРЧ. Работата ѝ отне няколко секунди, след това се

изправи, махна очилата и загледа творението си с доволна усмивка. За всеки случаен наблюдател, въпросният МРЧ — миниракетоносителят на Ч.А.Р. — щеше да бъде най-невинен ярко цикламен вибратор. Именно. Това бе „прикритието“ на оръжието. Едва ли някой би посмял да го оглежда отблизо.

Джейн се усмихна широко и започна да прибира всичко в куфарчето. След това протегна ръка и включи радиото. Държеше го на станция, където пускаха хитове от осемдесетте, и „Победи“ на Дево зазвуча в стаята. Началният ритъм я накара да спре и да започне да отмерва такта с глава. Имаше нещо в тази песен: не че Джейн много я обичаше, но, дявол да го вземе, всеки път, когато я чуеше, зарязваше работата си и се поддаваше на ритъма. Същото стана и сега. Все още стиснала МРЧ във вид на вибратор в ръка, тя затанцува из офиса. Щом започна припевът — единствените думи, които знаеше, — тя вдигна творението си като микрофон пред устата.

— Да не би да прекъсвам нещо важно?

Джейн застина на място, стиснала ярко цикламения МРЧ поднесен към отворената ѝ уста. Без да откъсва поглед от него, ѝ се прииска земята да се отвори и да я погълне цялата. Защо трябваше точно Ричард Хеди да е на вратата на лабораторията ѝ? Подхилкваше се с такова задоволство, че Джейн не се сдържа и разкриви лице в знак на неподправена неприязън. Сега вече подигравките и подмятанията нямаше да имат край.

Опита се да се престори, че няма представа, че лицето ѝ е червено като домати, свали импровизирания микрофон, намали радиото с привидно спокойствие и се обърна към единствения човек в И&Н, когото ненавиждаше с цялото си сърце.

— Ни най-малко, просто п-п-пробвах изобретението си.

Това вероятно бе най-глупавото нещо, което бе изричала през живота си, а Дик нямаше да пропусне подобна възможност.

— Честно да ти кажа, Джейн, винаги съм те смятал за доста затворена и саможива, но щом не си наясно дори как да изпробваш това, дето си го стиснала, значи положението е повече от безнадеждно.

Младата жена не бе предполагала, че е възможно, но усети как се изчервява още повече. Стисна устни, натъпка МРЧ в куфарчето при другите изобретения, прибрани по-рано.

— Искаш ли нещо, Дик?

— Само да ти напомня, че оперативката на И&Н е след... — той погледна часовника си — пет минути. Няма да ни е приятно да закъснееш. За пореден път.

Джейн стисна зъби от яд, но затвори куфарчето, взе го и прекоси стаята с цялото достойнство, на което бе способна.

— Тъкмо тръгвах.

— Сигурно, сигурно. Само си искала да изпробваш творението си, нали така? — Той се изсмя, а тя грабна сакото от закачалката и изфуча в коридора. Дик я последва, излезе от лабораторията и затвори вратата.

— Между другото, Джейн, не ми е особено приятно да те сваля от розовия ти облак на земята, но оня прототип, дето го размахваше, е бил изобретен още преди години. Дори си има име. Доколкото ми е известно, се нарича вибратор.

— Ха-ха-ха! — Джейн забърза, за да се отдалечи от колегата. — Благодаря ти, че ме уведоми.

— Винаги на твое разположение — извика след нея той. Въпреки че не виждаше лицето му, а и в никакъв случай не би се обърнала, за да го погледне, тя бе наясно, че той се забавлява отлично за нейна сметка. Любимото му занимание бе да я унижава. — За мен е удоволствие да помогна.

Джейн продължи по коридора към заседателната зала, редейки приглушено всякакви гадни определения по негов адрес. Въздъхна от облекчение, когато влезе и забеляза, че почти всички вече са дошли. Това означаваше, че Дик най-сетне ще млъкне. Поне за малко.

— Джейн! — Лизи бе в средата на залата, от лявата страна на заседателната маса. Младата жена веднага се насочи към приятелката си.

С изключение на Дик, Лизи бе единствената от отдел И&Н, която бе почти на годините на Джейн. Останалите бяха доста по-възрастни, постъпили още по времето, когато е била създадена Ч.А.Р. Работата в отдел И&Н, а и в който и да е друг отдел на Ч.А.Р., бе доживотна длъжност, тъй като тук служителите научаваха прекалено значими тайни. Това се обясняваше на всеки, преди да сложи подпис на договора за работа. Нямаше случай някой да постъпи в И&Н или Ч.А.Р., а след това да напусне. Джейн нямаше представа какво би станало, ако даден служител пробваше да направи подобно нещо, но

предполагаше, че едва ли ще бъде добре. Доколкото ѝ бе известно, подобно нещо не се бе случвало. Никой не бе толкова глупав, че да се опита, дори и да му се е искало. Това бе място с невероятни условия за работа, неограничени фондове и почти неограничена свобода.

— Направо не мога да повярвам, че идваш навреме — пошегува се незлобливо Лизи, докато Джейн окачваше сакото на облегалката на стола, запазен за нея.

Джейн се усмихна едва-едва и се настани, усетила, че Дик е зад нея. За нейно огромно облекчение, той не изкоментира нищо, подмина я и седна на едно от двете свободни места в самия край на заседателната маса, с гръб към прозорците.

— Уай ще остане силно впечатлена, че си тук, а не нахлуваш с гръм и трясък след началото — продължи Лизи.

Джейн изсумтя. Изглежда, Уай не се впечатляваше особено от немарливостта ѝ, напротив, имаше чувството, че шефката очаква с нетърпение пристигането ѝ. Джейн предполагаше, че добронамереността на жената е отчасти компенсация за гадното отношение на Ричард. Въпреки че Уай очевидно я харесваше и търпеше безропотно закъсненията ѝ, отношението към Дик бе коренно различно. Май никой не го харесваше.

Сякаш призована от мислите ѝ, Уай влезе, последвана от прекия началник на Джейн. Уай бе шефка на Ч.А.Р., а Айра Мейнтру ръководеше отдел И&Н. Възрастният господин, стара слабост на баба ѝ, пое Джейн под крилото си още с постъпването ѝ и се смяташе за неин наставник. Това изпълваше Дик с ярост. Младата жена си мислеше, че разбира причината за завистта му, но пък и Ричард сам си навличаше беди на главата. Ако проявяваше малко повече уважение към хората и не се държеше така мазно и угоднически с повисшестоящите, сигурно щеше да стигне по-напред, но поведението му бе толкова противно, че никои не се наемаше да му каже истината. Не се и опитваха.

— Добър ден на всички — обърна се господин Мейнтру към присъстващите и двамата с Уай се настаниха в далечния край на масата. Остави бележника, стисна химикалката в готовност и се обърна към присъстващите. — Кой ще започне представянията днес?

Погледът му спря на Джейн, но тя сведе очи към собствената си химикалка, която въртеше между пръстите. Нямаше как да се скрие и

все по някое време щеше да се изправи, за да представи изобретенията си, но не ѝ достигаше кураж да *изяви желание* да започне първа. За неин късмет, останалите не бяха чак толкова срамежливи и неколцина от присъстващите вдигнаха ръце. Джейн усети как я залива облекчение, когато господин Мейнтру посочи един от желаещите да започнат.

Времето минаваше бързо, докато колегите ѝ представяха прототипите си, но Джейн се чувстваше прекалено притеснена, за да следи внимателно какво обясняват. Знаеше, че с края на всяко представяне приближава нейното. Опита се да си спомни какво трябва да каже. Винаги си подготвяше нещо като реч за тези оперативки... но винаги, без изключение, забравяше за какво става въпрос щом се изправеше. Този път думите бяха избягали още по-бързо от обикновено. Умът ѝ беше празен.

— Джейн? — Гласът на господин Мейнтру разби на късчета обърканите ѝ мисли. Тя вдигна поглед и усети, че изпълнените с очакване очи на присъстващите са насочени към нея. Сърцето ѝ се сви. Беше неин ред.

Преглътна нервно, постави куфарчето на масата, изправи се и го отвори. След това започна да изважда най-различни предмети и забеляза, сякаш отдалече, че ръцете ѝ треперят. Отново ѝ се прииска да не е чак толкова некадърен оратор, но затвори куфарчето и вдигна две малки сребърни кутийки.

— Аз... ммм... — Спря и прочисти гърлото си, а след това опита да заговори отново. — Миналия месец загубихме една от агентките си, защото са я накарали да свали всички дрехи и бижута включително и часовника с проследяващо устройство, който е част от стандартната екипировка на оперативните работници. По-късно бе открита мъртва. — Джейн спря и нервно отпи глътка вода. Наложил си да се усмихне и продължи. — Този нещастен случай ме накара да се замисля за проследяващо устройство, което няма да бъде открито.

— И така измисли табакерата — довърши вместо нея Дик и се разтrese от смях.

— Това не е табакера — Джейн я вдигна, за да може той да види дебелината на кутията. Самата кутия не съдържаше проследяващо устройство. Отвори я и я обърна бавно към всички, така че да видят

продълговатите заострени неща, подредени вътре. — Сетих се за ПТЧ — проследяващи тампони на Ч.А.Р.

Огледа лицата на присъстващите и усети как ѝ се свива стомахът. Най-сетне Уай заговори:

— Правилно ли разбрах, че това са истински тампони?

Джейн прехапа устни. В гласа на Уай нямаше и следа от досада, но тя не изглеждаше и особено впечатлена.

— Да, точно така. Могат да се използват и за обикновени тампони. В тях са монтирани проследяващи устройства с обхват...

— Ами ако агентката не е в цикъл? — прекъсна я спокойно Уай. Ричард следеше с отвращение разговора, но шефката на Ч.А.Р. никак не се притесняваше от представяния обект. Спокойното ѝ отношение вдъхна смелост на Джейн.

— Да, разбира се, помислила съм и за това. Едните са с овлажнител, докато другите не са. — Повдигна втората кутийка и я отвори. Вътре бяха подредени още тампони, които се различаваха от първите единствено по жълтеникавия цвят. — Тези с овлажнителите се поставят и се вадят много лесно, докато другите, без овлажнител, попиват и...

— Нали проследяващото устройство е влагоустойчиво? — прекъсна я Уай.

— Да. Намира се в самия център на тампона и е плътно запечатано. Чипът има срок на годност две години.

Уай кимна, след това се отпусна на мястото си без друг коментар. Всички мълчаха. Повечето от по-възрастните служители в И&Н оглеждаха преценяващо ПТЧ и кимаха. Лизи се усмихваше насърчително Дик — ами той се хилеше противно и само изчакваше възможност да се заяде с нея.

Джейн реши да не му предоставя подобна възможност и след като прецени, че е казала достатъчно по въпроса, прибра сребърните кутии в куфарчето. Пое си дълбоко дъх и извади нови две неща. Едното бе плоска дървена поставка с шип, а другото — банан. Тя остави дървеното приспособление и набодне на него банана, без да го бели. След това извади няколко плоски пакетчета от фолио и се зачуди къде ѝ е бил умът. Това изобретение ѝ се бе сторило великолепно, смешно, дори закачливо, когато ѝ хрумна, но сега, притисната от погледите на всички присъстващи на оперативката, изглеждаше най-

глупавото нещо, което би могла да измисли. Къде, наистина ѝ е бил умът?

Изглежда, е липсвал. Поне това беше очевидно, каза си Джейн. Подхвърли лъскавите пакетчета обратно в куфара.

Понечи да прибере и банана, както бе набоден на поставката, когато чу острия глас на Уай:

— Какво правиш?

Джейн се поколеба и се изчерви.

— Реших да пропуска тази част. Глупава е и си мислех, че е по-добре да продължа...

— Нищо няма да пропускаш — настоя Уай.

Господин Мейнтру кимна.

— Джейн, дори идеята ти да не бъде одобрена, може на някого от присъстващите да му хрумне нещо в тази връзка. Нали затова провеждаме тези оперативки?

Джейн въздъхна нещастно и отново постави банана с подложката на покривката. Отново посегна към пакетчетата.

— Тази идея... Ами веднъж баба ми разказваше за своя приятелка, също агентка, изнасилена, докато била на мисия. Та затова... помислих си... — Лицето ѝ гореше от неудобство и тя го знаеше, но вече нямаше избор и се налагаше да продължи. Изпъна рамене и избъбри. — Затова и-и-измислих смаляващите презервативи на Ч.А.Р.

Този път Ричард не бе единственият, който се разсмя, въпреки че повечето смехове представляваха приглушен кикот. Джейн положи всички усилия да не се влияе от тях. Приблужи се до Уай и господин Мейнтру и им подаде по едно пакетче, а след това се върна на мястото си и отвори презерватива, който бе оставила.

— Както сами забелязвате, надписът твърди, че презервативът е с вещество, подобно на виагра, за да удължи трайността и удоволствието от акта. — Тя мрънкаше под носа си и ѝ се искаше никога да не бе създавала тази тъпа измислица. — Това би привлякло всеки, който реши да го използва, дори този, който се колебае дали да си го сложи.

Тя извади латексовото кръгче и неумело го нахлузи на банана, без да обръща внимание на шумните изблици на смях.

— Щом се разтегне и се постави на място, презервативът реагира на естествените мазни съставки по човешката кожа и започва да се

смалява. Преди да дойда, намазах кората на банана със специален крем, който съдържа тези съставки, и, както сами виждате, презервативът реагира на часа.

Стаята изведнъж утихна. Дори Дик бе престанал да се хили. Презервативът се сви около банана и сякаш го смали. Когато кората се пръсна и от долния край потече лепкаво гъсто пюре, и той, както и повечето присъстващи мъже, кръстоса крака и се намръщи.

— Можете и сами да се сетите — продължи Джейн, — че това доста би намалило сексуалният интерес или дори възможността за изнасилване.

За нейно огромно изумление, Уай избухна в смях. Жената не откъсваше поглед от банановото пюре, което се стичаше по масата изпод презерватива, който вече бе с дебелината на молив.

— Дяволско изобретение! — извика тя — Въпреки че би било много по-подходящо за мъчения, ако се налага да измъкваме информация от двойни агенти или тям подобни. Искрено се съмнявам, че са много мъжете изнасилвачи, които ще си сложат презерватив — изтъкна спокойно тя. — Има ли начин това чудо да бъде спряно, след като започне да се смалява?

— Да. — Джейн извади малко бурканче крем. — От него латексът започва отново да се отпуска.

Тя отвори бурканчето, загреба с пръст малко крем и започна да го размазва по опънатата повърхност на презерватива. Точно както бе казала, гумата веднага се отпусна около хлабавата бананова кора.

Уай кимна доволно.

— Нещо друго, госпожице Спайръс?

Джейн се усмихна от облекчение. Прибра пресования банан и изчисти потеклото по време на експеримента пюре. След това погледът ѝ спря на последните две творения. Двете МРЧ.

Отново я обхвана ужас. Още щом погледна ярко цикламените вибратори, превърнати в ракетоносители, ѝ дойде на ум, че всичко, което представляше днес, бе със сексуална насоченост. Дори проследяващите тампони имаха връзка с възпроизводителните органи! Трябваше да се замисли дали това не означава нещо. Да не би вече съвсем да е изпаднала? Самотна? Истината бе, че прекарваше повечето време изолирана в лабораторията. Не излизаше никъде и с никого. Понякога ходеше на кафе или на пица със съседката Еди, а още по-

рядко обядваше с Лизи. Вече не помнеше от колко време не бе излизала с гадже. Но не бе имала и възможности, след като завърши университета. Да не би това, което бе потискала толкова дълго, сега да намираще изява в изобретенията ѝ?

Веднага след като приключи доктората, Джейн прие работата в Ч.А.Р. През последните две години бе посветила безкрайни часове на работата, за да може да се докаже. Тези часове прекарваше в лабораторията на И&Н, а вечерите ѝ през уикендите се затваряше в кабинета си у дома и така хем нямаше нужда да наема нощна сестра да гледа баба ѝ, хем можеше да се занимава и с работата. Дългите часове обаче, посветени на работа, си останаха и до днес. Вече не се налагаше да впечатлява колегите, просто ѝ доставяше удоволствие. Тя бе влюбена в работата си. Нямаше нужда да излиза и да се среща с хора — особено пък ако ставаше дума за неразбориите, които съпътстваха връзките с мъже.

Не го правеше нарочно, просто така се бе случило. Само че в този момент, изправена пред съдържанието на куфарчето, тя започна да подозира, че подсъзнанието ѝ играе игрички. Може би копнееше за нещо. И това нещо вероятно бе емоционално, а още по-вероятно сексуално.

— Джейн? — чу тя гласа на Айра Мейнтру и усети, че стои безмълвна и неподвижна, замислена над въпроса, дали няма нужда от... ами... накратко казано, дали не се нуждае от секс.

Въздъхна, отърси се от собствените си грижи и с мрачно изражение извади единия МРЧ. Шумоленето сред колегите и приглушеният шепот, който се носеше из стаята веднага утихнаха. Джейн се постара да не обръща внимание на настъпилата тишина и отнесе едното си изобретение в другия край на масата. Подаде го на Уай.

— Мили боже! — Жената огледа предмета. — Дори не смея да попитам какво е това.

— Микрофон — разтrese се от смях Дик. Когато Джейн се насочи към мястото си и взе другия МРЧ, той продължи да нарежда: — Поне тя го използваше с подобно предназначение, когато се отбих в лабораторията, за да ѝ напомня за оперативката днес, за да не се окаже, че пак е закъсняла.

Джейн стисна зъби и започна да върти вибратора в ръцете си.

— И да ви предупредя — не спираше Дик, — тя *твърдеше*, че го била *пробвала*, но аз бих казал, че ѝ беше пред устата по съвсем друга причина. — Той повдигна бързо и многозначително вежди.

— Това е миниракетоносител на Ч.А.Р. — обяви Джейн, за да го накара да млъкне. Наложих си да говори спокойно и продължи: — Както сами виждате, на пръв поглед не е нищо повече от един най-обикновен вибратор.

— Значи обикновените ги правят ярко цикламени, така ли, Джейн? — попита подличко Дик. — И все такива големи?

Джейн стисна силно изобретението си и без да иска, притисна копчето за включване. Цилиндърът започна да вибрира. Джейн се стресна и го изпусна. За щастие, успя да го улови, преди да се удари в заседателната маса, но се изчерви още повече, когато Дик се заля от смях. Джейн се опита да го изключи. За нещастие, в притеснението си тя натисна спусъка и с ужас усети как МРЧ трепна рязко в ръцете ѝ.

Ракетата излетя.

ГЛАВА 2

Ракетата прелетя точно над главата на Дик, а въздушната пътека раздели косата му на път в средата. Чу се звън от счупени стъкла, когато тя разби прозореца зад него, но това остана почти незабелязано в сравнение с последвалия тътенещ гръм. Джейн не смееше да помръдне, не смееше дори да диша. Господин Мейнтру стана и спокойно приближи до прозореца, за да надникне навън. Джейн вече си представяше трупове в задния двор на сградата.

— Добър изстрел, Джейн. Уцелила си изпитателната ракетна площадка в самия център — обяви Мейнтру. На лицето му имаше странно изражение, когато се обърна.

— Това очевидно не е никакъв микрофон, а насочващата му система е наистина впечатляваща.

Джейн усети истинско облекчение. Сърцето ѝ започна отново да бие и кръвта потече спокойно във вените ѝ. Дори си пое въздух.

Не беше наранила никого. Слава богу!

— Не. Наистина не е микрофон — съгласи се сухо Уай.

Джейн извърна поглед към шефката на Ч.А.Р. и забеляза, че другата жена държи ярко цикламения МРЧ толкова съсредоточено, сякаш очаква всеки момент да ѝ гръмне в ръцете. Джейн се намръщи и забързано заобиколи масата, за да го прибере.

Уай го подаде, без да каже нищо и Джейн се върна на мястото си, съпроводена от съчувствения поглед на Лизи. Това май не беше най-добрият ѝ ден. Въпреки че, погледнато от друг аспект, може би *точно днес* бе един прекрасен ден. Никой не пострада от недоизкусурения МРЧ. Той всъщност даде дефект. Нали беше инсталирала блокиращ механизъм, който да не му позволява да се задейства в подобни моменти.

Джейн премести поглед към Дик. Той вече нито се подсмиваше, нито се хилеше; седеше неподвижно на мястото си блед и притихнал.

Всеки си получава заслуженото.

— Хайде, Джейн. Обясни ни повече за изобретението — предложи господин Мейнтру. Той отново се върна на стола си. Не изглеждаше ни най-малко разтревожен, че тя едва не обезглави един от колегите си, че разби прозореца на заседателната зала и изстреля ракета, която можеше да ги избие всички до един. Всъщност началникът ѝ едва сдържаше усмивката си.

— Тъъ... да, добре, господине. — Прочисти гърлото си и вдигна в ръка неизползвания мини ракетоносител. — Ами... виб... миниракетоносителят на Ч.А.Р. е съвсем безобиден на външен вид и лесно може да се пренася в чужда държава, ако го приберете в багажа. Съставен е главно от полимери и няма опасност да задейства алармените системи, инсталирани по летищата. В случай че бъде открит при ръчна проверка на куфарите, едва ли ще събуди подозренията на митничарите. Всъщност повечето хора ще се почувстват прекалено неловко и едва ли ще го оглеждат. Но дори и да решат да му обърнат специално внимание, ще открият, че това е най-обикновен действащ вибратор.

Беше си спомнила предварително подготвената реч и спокойно натисна едно от копчетата на МРЧ. Долови някакво движение с крайчеца на окото си и се поколеба.

Дик най-сетне бе излязъл от състоянието си на зашеметеност и бързо се бе пхнал под масата, встрани от пътя на ракетата, която тя напълно неволно бе насочила към него. Джейн прехапа устни. От една страна, ѝ се искаше да се изсмее на гадния келеш, който бе принудила така лесно да започне да лази на колене. Само че, от друга страна, която изглежда надделяваше, се чувстваше гузна.

— Ами... струва ми се, че няма нужда отново да демонстрирам същото — измрънка тя. След това погледна към господин Мейнтру и Уай. — Бях поставила блокиращ механизъм, наистина. Ракетата не може да се изстреля, без да завъртите основата и върха в противоположни посоки, а чак след това трябва да натиснете копчето. Сигурно има дефект в блокировката.

— Ти въртеше основата и върха, докато говорехме — спомена спокойно Уай. — Това показва, че трябва да се помисли за по-сигурен защитен механизъм. Иначе идеята е великолепна.

— Точно така, точно така. — Айра Мейнтру изглеждаше възхитен. — Вече спокойно ще може да се минава през митниците, без

да се налага да разкриваме агентите си в страните, които ни отказват помощ.

Уай кимна.

— На следващата оперативка очаквам да представиш нови идеи за твоя МРЧ, Джейн, и на всяка цена да видя окончателния дизайн. Сега, ако това е всичко, предлагам да приключваме.

След кратка пауза, в която се увери, че никой не иска думата, Уай се изправи и излезе от залата. Господин Мейнтру я последва. Щом вратата се затвори зад тях, стаята зажука като кошер. Присъстващите се надигнаха от местата си, събираха си нещата и се подготвиха да си тръгват.

Джейн въздъхна дълбоко и поклати доволно глава, защото бе преживяла успешно още едно представяне. След това отвори куфарчето и прибра двата МРЧ вътре — както използвания, така и неизползвания.

— Браво! — каза окуражително Лизи, докато се изправяше. — Струва ми се, че мина доста добре.

— Хм — изсумтя Джейн.

Приятелката ѝ се усмихна.

— Не, сериозно говоря. Това беше само един незначителен фал с ЧМ... как го беше кръстила там?

— МРЧ — подсказа Джейн и си наметна сакото. — Значи за малко да отнесеш главата на някой колега се смята за незначителен фал, така ли?

— Така е, когато става дума за Дик.

Лизи и Джейн често си бяха говорили, че родителите на Дик са били пророци, колкото и жестоко да звучеше това, като са го нарекли Ричард — галено Дик — *Хеди*. Погледът на Джейн се плъзна към празното място, където бе седял въпросният Дик.

— Той да не би вече да си е тръгнал — попита изпълнена с надежда тя. Дължеше му извинение, но никак нямаше да съжалява, ако пропуснеше тази възможност.

— Според мен все още се крие под масата. Свит в ембрионална поза, налупал палец.

Джейн остана с отворена уста и се наведе, за да надникне под масата. Дик го нямаше.

— Джейн, сладурче, толкова си доверчива и наивна! — разсмя се добросърдечно Лизи.

Джейн се изправи, намръщи се и хлопна шумно капака на куфарчето.

— Това е част от чара ми.

— Самата истина — усмихна се широко Лизи. — Искаш ли да се отбием и да пийнем по нещо, може да хапнем пица, преди да се приберем. — Тръгнаха към вратата.

— Не мога. Джил трябва да си тръгне по-рано, за да вземе дъщеря си от гарата. Решила да пропусне някои от часовете в университета, и ще се прибере за уикенда. Трябва веднага да тръгвам. — Джил бе жената, която се грижеше за бабата на Джейн, а за младата изобретателка бе по-ценна и от злато. Вършеше си съвестно работата, винаги идваше навреме, никога не боледуваше, но най-важното бе, че се разбираше с бабата на Джейн. А това никак не бе маловажно. Маги Спайръс можеше да бъде свадлива и инатлива.

Джейн погледна часовника си и посърна.

— Трябва веднага да тръгвам. Влакът на дъщеря ѝ пристига в пет и половина. Вече е пет. — Намръщи се. — Защо стана така, че оперативката продължи толкова дълго точно в ден, когато се налага да се прибера рано?

— Ммм — кимна Лизи. — Винаги става така. Можехме и по-рано да приключим, ако Липшиц не се чувстваше длъжен да мели цял час за поразяващото си червило.

— Поразяващо червило ли? — поинтересува се Джейн. Вървяха по коридора. Изобщо не бе обърнала внимание на представянето на Липшиц. Както и на което и да е от другите. Май трябваше да отиде при специалист заради този страх от говорене пред публика.

— Да. — Лизи измъкна малък флакон от джоба и го подаде на приятелката си. — Това е прототипът. Беше раздал няколко. Трябваше, разбира се, да ги върнем, но съм забравила, защото, след като той приключи, ти отвори твоето куфарче. Направо не можах да повярвам, когато видях вибраторите. — Тя поклати глава и се разсмя.

Джейн се подсмихна, взе мострата и дори успя да я отвори с една ръка. Цветът бе ярко наситеночервено. Доколкото ѝ бе известно, мечтата на всеки мъж.

— И как действа?

— Има и обикновено червило в другия край. Първо слагаш от него за основа, а след това добавяш цветното. Целуваш някой мъж и прас! — Тя щракна с пръсти. — Той е вън от играта, а на теб ти няма нищо. Поне така твърди Липшиц.

Джейн стисна устни.

— Чудно ми е дали той го е изпробвал... И ако го е пробвал, той ли е целувал някого или него са го целували?

— Мили боже, надявам се него да са го целували! Липшиц, омазан в червило, е истински кошмар.

Джейн се разсмя. Затвори цветния край на червилото, отвори другия и загледа любопитно гилзата.

— А тази основа, тя на принципа на противоотровата ли действа, или просто не позволява на наркотичното вещество да се допира до кожата на този, който си го слага?

— Не съм много сигурна. Пропуснах тази част от безкрайните му обяснения. Изключих напълно след първите петнайсет минути. — Лизи сви рамене и смени темата.

— След като дъщерята на Джил си идва, кой ще гледа баба ти утре?

— Аз — успя да каже Джейн, без да се мръщи. — Взех си свободен ден.

— Свободен ден? — Лизи се усмихна. — Не може да бъде! Искаш обаче да кажеш, че ще работиш у вас. Както обикновено.

— Ами то...

— Лизи! — При повикването и Джейн, и приятелката ѝ спряха и се обърнаха. Джоун Хайгейт, една от трите секретарки в И&Н, на чиято помощ разчитаха всички служители в отдела, вървеше след тях по коридора. — Търсят те по телефона. Някой си господин Армстронг.

— По дяволите! Трябва да се обадя — измърмори Лизи. — Ще ти звънна в края на седмицата. — Тя се обърна и затича към телефоните.

— Ей, чакай! Червилото. — Джейн направи крачка след нея, но спря, щом Лизи ѝ махна с ръка да не се притеснява.

Джейн сви рамене и се насочи към изхода. Постави капачката на червилото и го пусна в джоба си. Щеше да ѝ го върне в понеделник, а сега наистина трябваше да побърза. В никакъв случай не можеше да си позволи да ядосва Джил. Кой, тогава, щеше да се грижи за баба ѝ?

Маги Спайръс беше жизнен действащ агент, изключително проницателна, само допреди шест години. И тогава, след четирийсет и пет годишен стаж, само година преди да се пенсионира, една от задачите претърпя провал. Обучавала някаква новачка, която направила непростима грешка — грешката ѝ коствала живота, а Маги останала прикована на инвалиден стол. Никак не ѝ беше лесно да се примири с промяната. И бурният живот, съпътствал старата работа, и приключенията ѝ липсваха. Не можеше да търпи да не използва активно нито ума, нито тялото си. Освен това се забъркваше във всевъзможни неприятности — или поне беше така, докато Джейн не попадна на Джил.

Джил бе шестата медицинска сестра, ангажирана за Маги Спайръс в годината след злополуката, но поне остана последната. Жената веднъж призна на Джейн каква е тайната на успешната работа с баба ѝ. Криеше всеки изблик на съчувствие. Когато възрастната дама не се държеше както трябва, Джил я обвиняваше, че се прави на дете, и я набеждаваше, че е гадна дърта вещица, която само знае да се самосъжалява. Май баба се нуждаеше от нещо подобно. Последното, което Маги можеше да понесе, бе някой да се държи с нея като с изкуфял стар инвалид, затова отношението на Джил бе просто съвършено. Баба послушно следваше указанията и изискванията на Джил, а те не бяха едно и две. Караше възрастната госпожа Спайръс да върши всичко, което ѝ бе по силите, и да се държи прилично. И бабинка вършеше всичко точно както искаше Джил.

Джейн спря пред вратата в края на коридора, набра някакъв код на един от панелите, притисна палеца си към друг, за да бъдат проверени отпечатъците ѝ, а след това се доближи към трети, за да мине и на скенера на ретината. Прозвуча тихо бръмчене и вратата се отключи. Джейн веднага отвори и влезе в малко фойе, боядисано в приятен бледосин цвят. Беше малко, широко не повече от шест метра. На стената срещу нея имаше три асансьора. И в двата края бе поставено по едно бюро и дежуреше въоръжена охрана.

Джейн им се усмихна и помахна, когато я поздравиха. Докато вървеше към първия от трите асансьора, вратата се отвори, задействана от единия от охраната.

Джейн влезе вътре. Този асансьор бе единствено за служителите на И&Н. Другите два откарваха пътниците нагоре, към останалите

отдели на Ч.А.Р. Този обаче бе предназначен единствено и само за нейния отдел. Той спираше или в централното фоайе, или на първи и втори приземен етаж, където се провеждаха по-интересните и опасни експерименти. А охраната и сигурността бяха извънредно строги.

Вратите щракнаха зад гърба на Джейн и тя остана сама в огледалния асансьор. Мина малко време, през което, както добре знаеше, се правеше запис и рентгенов анализ на нещата, които носи. След това вратата пред нея се отвори.

Джейн излезе в просторното централно фоайе, пълно със служители на Ч.А.Р., всеки забързан по задачи. Мина през въртящите се врати и излезе навън. Забърза по асфалтирания тротоар, покрай огромен надпис РАЗРАБОТКА НА ДЕТСКИ ИГРАЧКИ и ѝ се прииска да се изсмее. Колко тъп надпис. За камуфлаж. В тази сграда нямаше почти нищо свързано с децата, освен ако човек не брои за хитри и забавни детски играчки оръжията, предназначени за ликвидиране на терористи, вражески агенти и различни заплахи, отправени към световния ред.

Усмихна се, когато видя малката спортна миата. Джейн отключи вратата, подхвърли куфарчето на седалката и се настани зад волана.

Надигна се, за да се види в огледалото за обратно виждане. Тънкият слой пудра и бледорозовото червило, които си бе сложила сутринта, отдавна вече ги нямаше. Огромни зелени очи, без следа от грим, се взираха в нея. Заради тях и заради дългата кестенява коса, опъната назад на опашка, тя изглеждаше поне десет години по-млада от двайсет и осем. Някой ден ще изглежда точно на толкова, на колкото е, но тогава сигурно нямаше да ѝ е особено приятно.

Джейн вдигна поглед към гюрука на колата и се замисли дали да не го свали. Вече беше ноември, но времето си оставаше нетипично приятно за сезона, а тя обожаваше да кара бързо със свален гюрук. Закъсняваше, а понякога механизмът заяждаше, затова тя спусна прозореца, сложи си предпазния колан и завъртя ключа. Представи си, че е автомобилен състезател, включи на скорост и с пълна газ излетя от паркинга.

Пътят от централата на Ч.А.Р. до апартамента, където живееше с баба си, бе само двайсет минути. Днес взе разстоянието за шестнайсет. Грабна куфарчето, измъкна се бързо от колата и хукна към къщи. Блокът имаше формата на ъгловата буква С. Фоайето представляваше

дълъг коридор, който се разделяше на два ръкава от по девет метра, преди да завият под остър ъгъл към жилищните крила. Джейн и баба й живеяха на първия етаж в десния ръкав. Апартаментът им гледаше към улицата, затова тя не се учуди, че Джил я чака на вратата, облякла палтото си.

— Извинявай — замънка извинително Джейн и се втурна напред.
— Щях да се върна по-рано, но оперативката продължи по-дълго от обикновено.

— Няма нищо. Видях те, че пристигааш, и се приготвих — каза слабата брюнетка, която очевидно наближаваше петдесетте. Тя задържа вратата на апартамента, за да не се налага Джейн да рови за ключовете. — Ще стигна за броени минути.

Джейн въздъхна облекчено.

— Добре. Много ти благодаря, Джил. Ще се видим в понеделник. — На свой ред задържа вратата, заглеждана след бързите крачки на жената. След като зави, Джейн си влезе и затвори. Пусна куфарчето на земята, за да заключи, и си свали палтото.

— Джейни?

— Да, бабо, аз съм. Ей сега идвам. — Остави палтото на закачалката, взе отново куфарчето и влезе в хола.

Маги Спайръс бе на седемдесет, но все още изглеждаше прекрасно. Усмихна се, щом внучката й влезе.

— Как мина оперативката, скъпа?

— Като изключим това, че МРЧ гръмна и за малко не отнесе главата на Дик, всичко друго си беше наред.

Веждите на баба се стрелнаха нагоре.

— Гръмнал... А Уай какво каза?

— Абсолютно нищо за това, че щях да ликвидирам Дик, но според нея идеята за МРЧ била великолепна.

— Великолепна ли каза? Мили боже! — Бабинка беше във възторг. — Това, да знаеш, е невероятна похвала от нея.

— Да, и освен това каза, че смаляващите презервативи били „*дяволско изобретение*“, но най-вече ставали за мъчение на вражески агенти. Не каза нищо конкретно за проследяващите тампони... но пък много ме разпитва за тях.

— Значи ги е харесала — отбеляза доволно Бабинка. Разсеяно погали малкия йоркширски териер, настанил се в скута й.

Джейн само сви рамене и усети как я обхваща умора. Единственото ѝ желание бе да хапне нещо леко с баба си и да погледа някой филм. Утре щеше да продължи да мисли за блокиращото устройство на МРЧ.

— А ти какво прави днес?

— Ами... още съм жива. Но да не забравяме, че има и утре.

— Именно — съгласи се мило Джейн. — Отивам да си сложа нещо по-удобно, а след това ще приготвя вечерята. — Най-добрият начин да се пребори с депресията на баба си бе, като я пренебрегва напълно.

— Джил е направила много хубава лазаня и салата. Каза, че ги оставя в хладилника. Лазанята трябва да се попече петнайсетина минути във фурната на средна температура.

— Джил е истинско съкровище — въздъхна Джейн. — Ей сега се връщам.

Остави баба си да гледа „Съдия Джуди“ и се упъти към банята. Щом влезе и затвори вратата, усети, че все още стиска куфарчето. Вдигна очи към тавана. Остави ненужното куфарче на полицата до мивката и започна да вади всички вече непотребни предмети, натъпкани в джобовете — малка отвертка, остатък от молив, химикалка, хартиена кърпичка, найлоново пликче, смачкано на топка, след като си бе изяла обяда. Червилото на Липшиц бе последното, което напипа в джоба. Намръщено изгледа сребърната гилза, отвори куфарчето и пусна прототипа вътре. В понеделник трябваше на всяка цена да го върне.

След като изпразни джобовете си, Джейн бързо се съблече, издърпа ластика от косата си и пусна душа. Нагласи водата и се пъхна под топлата струя с въздишка. Остави водата да я облива няколко минути. След това се пресегна за шампоана и сапуна.

Десет минути по-късно спря водата и издърпа две хавлиени кърпи от рафта. Уви първата като тюрбан около главата си, а с втората бързо се избърса. Едва когато излезе от душ-кабината, се сети, че не си е взела дреха, за да се преоблече.

Уви се с кърпата, с която се бе избърсала, грабна подхвърлените на топка мръсни дрехи и направи крачка към вратата. Само че сакото ѝ закачи един ъгъл от отвореното куфарче и то се стовари с трясък на пода. Съдържанието му се пръсна по мраморния под на банята. Джейн

остана отчаяно загледана в кашата, която бе сътворила, а един от проследяващите тампони се търкулна в краката ѝ. Изглежда, сребърната кутия, в която ги бе подредила, се бе отворила при падането. Вътре бяха останали само два, другите лежаха пръснати по пода.

Джейн се наведе и понечи да ги събере, но почти в същия момент се отказа. Беше гола, ставаше ѝ студено и бе гладна. Безпорядъкът можеше и да почака.

Излезе от задимената баня, пхна се бързо в стаята си и пусна хавлиената кърпа на пода. Издърпа долнището на един анцуг и някакъв памучен пуловер, а след това си обу бикини.

— Джейн?

— Идвам, бабо! — провикна се тя. Навлече пуловера през глава, оправи го и бързо прекоси антрето към хола. — Какво има?

— Ръфчо трябва да излезе, скъпа.

Джейн погледна кучето с досада. Животното скимтеше и се въртеше в скута на баба: сигурен сигнал, че трябва да се изпишка.

— Направо не знам какво му става на това глупаво добиче — нареждаше Бабинка. — Джил я изведе да си свърши работата само преди час. Дано да не е някоя инфекция на пикочния мехур.

— Сигурна съм, че ѝ няма нищо, бабо — отвърна Джейн. Въздъхна. Честно казано, подозираше, че на малкото кученце изобщо не му се излизаше. Противният звяр се държеше така само за да я дразни. Ръфчо бе винаги готова да приложи номер от рода на „*трябва на всяка цена да изляза, при това веднага*“, винаги когато Джейн беше под душа или се заемеше с нещо особено важно. Изродчето може и да изглеждаше прелестно с дългата чак до земята бяла козина и розовото носле, но Джейн си знаеше, че миловидният ѝ вид бе отлично прикритие за злобния характер.

Разбира се, не можеше да каже и дума по този въпрос пред баба си. Възрастната жена обожаваше „*моего мъничко Ръфче*“. За нея кучето бе истински ангел. Поне пред нея, в повечето случаи, се държеше прилично. Ръфи пазеше номерата си за разходките с Джил или Джейн.

— Миличкото ми то — гукаше баба, докато кучето продължаваше да скимти все по-жално. Обърна умоляващ поглед към Джейн.

— Хайде, скъпа.

— Разбира се, бабо. Само да взема каишката.

Джейн мина през кухнята, за да включи фурната, след това взе каишката на Ръфи от коридора. Занесе я на баба си, за да я сложи на кученцето. Когато всичко бе готово, Джейн стисна Ръфи под мишница, като внимаваше ръцете ѝ да са възможно по-далече от устата на гадинката, защото сигурно щеше да се опита да я ухапе. Мина с животното през кухнята и закачи каишката на вратата. Отвори хладилника и извади приготвената от Джил лазаня.

— Какво правиш, скъпа? — провикна се баба, когато скимтенето на Ръфи прерасна във вой на протест.

— Само да сложа лазанята във фурната, бабо. Така, като се върнем, ще е готова — Махна пластмасовото покритие, което Джил бе сложила отгоре, и пхна тавата във фурната.

— Така. Готово. Връщам се веднага — заяви тя и се изплези на кучето. Освободи каишката от дръжката на вратата и последва малкото чудовище към външната врата. Точно отваряше, когато съседката ѝ, Еди Андрети застана на прага, готова да почука.

— Здравсти, Джейн! Имам важна среща тази вечер и исках да се отбия, за да ми дадеш, ако може...

— Това Еди ли е? — прекъсна ги гласът на Бабинка от хола.

— Да, бабо — отвърна Джейн и се намръщи на Ръфи. Кучето започна да обикаля в кръг и оплете Джейн в каишката.

— Еди, скъпа, влизай. Джейн ще се върне след минутка — провикна се отново баба. — Тъкмо ще ми правиш компания.

— Няма да мога да остана дълго, госпожо Спайръс — отвърна Еди. Мина покрай Джейн и влезе в апартамента. — Имам среща. Всъщност той ще дойде да ме вземе след десет минути. Исках да помоля Джейн да ми даде едно нещо назаем.

— Мили боже! — възкликна Маги Спайръс. — Любовна среща, така ли, Еди, скъпа? При това в четвъртък вечер? Трябва да дойдеш после и всичко да ми разкажеш.

— Добре — съгласи се младата жена. Отново се обърна към Джейн: — Може ли...

— Вземи каквото искаш. Знаеш кое къде стои — отвърна разсеяно Джейн, докато се опитваше да се освободи от каишката на Ръфи. Най-сетне успя и прекрачи прага, но в същия момент усети как

някаква сила рязко отметна главата ѝ назад. Извърна се стреснато и видя широко ухилената Еди, стиснала мократа кърпа в ръка.

— По дяволите — изръмжа Джейн. Беше забравила тюрбана. Вдигна ръка, за да позаглади рошавата си коса с пръсти, с надеждата да не изглежда съвсем като мърла. — Хайде, влизай. Връщам се възможно най-бързо. Ако трябва да вървиш, преди да успея да се прибера, си вземи каквото ти трябва. Само че утре искам подробности.

— Дадено — ухили се Еди и затвори вратата.

— Хайде, Ръфчо — каза мрачно Джейн и се отправи към асансьора. Изобщо не се изненада, когато чудовището отказа да върви, седна в коридора и започна да скимти жално. Джейн въздъхна, взе териера в ръце и го понесе към асансьора. Това бе сигурен знак, че няма да успее да се върне, преди Еди да си е тръгнала. Щеше да извади истински късмет, ако си бъде вкъщи, преди лазанята да се е превърнала във въглен.

Точно както Джейн предполагаше, Еди си бе тръгнала, когато най-сетне се прибра. Лазанята бе престояла значително повече от препоръчаните петнайсет минути във фурната, но слава богу, ставаше за ядене. Джейн и баба ѝ се нахраниха, а след това гледаха стар филм за Джеймс Бонд. В единайсет филмът свърши и Джейн сложи баба си и Ръфи да спят.

Тя също бе готова да си легне, но когато мина край банята, се спря учудено, защото забеляза, че куфарчето ѝ е поставено на полицата, а разпилените неща са грижливо подредени вътре. Нали одевете го бутна на пода и трябваше да оправя неразборията по-късно?

Джейн влезе и надникна в куфарчето. Изглежда, Еди се бе погрижила вместо нея. Много мило, но Джейн се зачуди каква ли работа е имала Еди в банята. Двете със съседката бяха добри приятелки, но тя обикновено взимаше от нея дрехи или бижута, все неща, които обикновено не се слагат в банята. Да, обикновено ставаше въпрос за бижута. Гардеробът на Джейн не беше нищо забележително, най-обикновена комбинация от костюми и памучни пуловери и вътре човек не можеше да открие сексапилни прозрачни дрешки, подходящи за любовна среща. Както и да е, каквито и дрехи и бижута да бяха хванали окото на Еди, те едва ли бяха в банята.

Джейн огледа съдържанието на куфарчето отново. Май всичко си беше вътре. И неактивираният МРЧ, и използваният МРЧ, и свиващите презервативи. Джейн ги преброи, в първия момент ужасена, че момичето може да е взело от тях. Е, от това щеше да излезе незабравима среща, каза си мрачно тя. Както и да е, всичките пакетчета си бяха вътре. Дори поразяващото червило беше налице. Тя въздъхна облекчено.

Тъкмо се канеше да затвори капака, когато се сети какво липсва. Вътре беше останала само едната сребърна кутийка с проследяващи тампони — тези с овлажнител. Остави кутията на плота и внимателно прегледа съдържанието на куфарчето, за да е сигурна.

Не, обикновените проследяващи тампони ги нямаше.

Джейн вдигна глава към огледалото и едва тогава забеляза листчето, залепено там. Беше оранжево на цвят, очевидно от кубчето в нейното куфарче.

„Скъпа Джейн,

Взех назаем тампони. Надявам се, нямаш нищо против, защото откъснах цялата опаковка. Знам, че не ти трябват, защото поиска моите миналата седмица. Ще ти върна останалите утре и ще ти разкажа всичко за срещата!

Целувчица, Еди“

Джейн изпъшка, но след това се разсмя. Грешката, разбира се, си беше нейна. Да не е оставяла съдържанието на куфарчето пръснато на пода, вместо да занесе нещата в работната стая. Нали сама каза на Еди, че може да вземе каквото ѝ трябва.

Опита се да се развесели. Поне тампоните нямаше да предизвикат някой проблем, както можеше да стане с презервативите или червилото. По дяволите, това бяха безобразно скъпи тампони, а приятелката ѝ дори нямаше да разбере.

За момент на Джейн ѝ мина през ума да проследи Еди и да направи безплатно изпитание на изобретението, но след това се отказа. Не можеше да се възползва от приятелката си по този начин. Просто се налагаше да забрави за тях.

Поклати глава, взе си куфарчето и го отнесе в работната стая. Налагаше се да бъде по-внимателна в бъдеще. Много добре знаеше, че не бива да оставя нещата си където ѝ попадне! Та това бе едно от първите неща, на които ги учеха в Ч.А.Р.

— Поне е взела нормалните — измърмори под носа си Джейн и затвори вратата на работната стая.

ГЛАВА 3

— Пристигнахме, приятел. — Шофьорът на таксито спря колата и се обърна назад. — Ще ти струва дваисет и два и дваисет и пет.

Ейбъл Андрети погледна стреснато цифрата на брояча. Този тип май не се шегуваше. Сумата от летището до апартамента на сестра му *наистина* беше дваисет и два долара и дваисет и пет цента. Невероятно! Потресаващо! Истинско обирджийство! Поклати глава и подаде на таксиметърджията две банкноти от по дваисет долара.

— Ресто ще искаш ли? — попита мошеникът и грабна двете банкноти.

— Абсолютно — изсъска Ейбъл. В момента не бе в блестящо настроение. Как ли пък нямаше да остави на шофьорчето бакшиш от почти осемнайсет долара. Този тип не спря да мели през целия път от летището за натовареното движение и данъците и за какво ли още не, докато Ейбъл се притесняваше заради сестра си Еди.

Огледа приятната викторианска сграда. Точно такова място би избрала Еди. Само че не бе в неин стил да не дойде на летището, както се бяха разбрали. Сви притеснено вежди. Защо ли не дойде? Еди не бе от хората, които просто биха махнали с лека ръка на някое задължение.

Стомахът му изгъркори и той погледна часовника си. 8:44 вечерта — само че това бе лондонско време. Все още не го бе сверил. По негови сметки тук, в Британска Колумбия, бе 12:44. Време за обяд. Само че в Англия времето за обяд бе минало отдавна, а той не се докосна до храната по време на полета. Мислеше си, че двамата с Еди ще се отбият да похапнат някъде, когато тя го вземе. Надяваше се да си е у дома или поне да се прибере скоро, за да седнат да обядват заедно.

— Айде, 'зимай. — Шофьорът се усмихваше злобно, докато подаваше седемнайсетте долара и седемдесет и пет цента в ръката на Ейбъл. — И приятен ден.

Ейбъл само изсумтя. Отвори вратата със замах и се измъкна, стиснал двата сака. Едва бе излязъл от колата, когато шофьорът натисна газта, а вратата се хлопна сама от рязкото потегляне.

Прехвърли през рамо по-малкия сак, вдигна другия и се упъти към сградата. Двама младежи тъкмо излизаха, когато бе пред входната врата. Те любезно задържаха вратата и Ейбъл измънка някаква благодарност под носа си, доволен, че не му се налага да чака пред домофона.

Еди може и да не си беше вкъщи, или да е закъсняла, или на път към летището, или пък се връща, след като не го е намерила. Ейбъл бе изчакал цял час и половина и й звъня три пъти, а след това се отказа и повика такси. Но бе възможно сестра му да е объркала часа на полета или пък да е попаднала в задръстване. Ако беше така, щеше да се наложи доста да почака, преди тя да се върне.

Насочи се към апартамента ѝ. След като бе преседял по летища и в самолети цели четиринайсет часа, последното, което искаше, бе да се мотае в някакъв коридор. Само че какво да направи, ако нея я няма? Налагаше се да чака в коридора пред вратата ѝ, където щеше да остави саковете и да поразтъпче схванатите си крака, гръб и задни части.

Само като си помисли, че може да му се наложи да чака още, Ейбъл се намръщи, но след това си каза, че тази досада може и да му се размине. Дано да се беше прибрала. Оставаше и възможността да е заспала и да не е чула телефона, въпреки че минаваше обедно време, а пък Еди обикновено си лягаше с кокошките. Вероятността да си е в къщи бе много малка.

Замислен над всичко това, той спря пред вратата и почука. Никакъв отговор. Почука отново, но сърцето му вече се бе свило. От апартамента не се долавяше никакъв шум. Еди я нямаше. Сигурно е някъде по пътя между апартамента и летището. Никакъв проблем с колата, или господ знае какво я бе забавило. Не му оставаше друго, освен да чака.

Ейбъл въздъхна и остави багажа пред вратата ѝ, изпъна гръб, протегна се, а след това кръстоса ръце и започна да крачи, като несъзнателно се вслушваше в звуците, долитащи от съседните врати: зад една от тях двама се заяждаха, иззад друга тътнеше телевизор. Драскането по третата врата привлече вниманието му и Ейбъл спря. Последва скимтене на куче.

— Стига, Ръфи! — каза с искрено раздразнение женски глас, а яснотата, с която той чу думите, му подсказа, че тя е точно до вратата и се опитва да привлече кучето навътре в апартамента. — Вече излиза

три пъти днес, а последните два пъти така и не свърши нищо. Точно сега няма пак да тръгна да те извеждам. Имам си работа.

Ейбъл усети как по устните му плъзва усмивка от нескритата досада на жената. Ръфи? Що за идиотско име на куче! Представи си едно косматото топчесто зверче с неспирно подрънкваща каишка.

Последва нова драскаща атака и ново скимтене.

— Стига, Ръфи. Ще чакаш. Махни се от вратата. — Гласът вече умоляваше, не нареждаше. Освен това започна да заглъхва, когато жената се отдалечи от вратата, и затова Ейбъл дочу само части от следващите й думи:

— Моля те... Ръфи! Имам нужда... чар... вибратор!

Шокиран, Ейбъл се отдръпна и се насочи отново към вратата на сестра си. Дори да го бяха хванали да подслушва, едва ли щеше да се почувства по-засрамен. В интерес на истината, му дойде прекалено много това, че една от съседките на сестра му не иска да си изведе кучето на разходка, за да се усамоти известно време и да се наслади на чаровните моменти в компанията на вибратора си. Не му трябваше да знае подобни неща! Сега вече умът му се насочи в посока, която съвсем нямаше желание да поема.

Поклати глава, за да се отърси от представата за непознатата, която се самозадоволява, докато измъченото животинче седи до нея и има спешна нужда да излезе, за да вдигне крак. Ейбъл спря отново пред вратата на сестра си и опита да отвори.

Естествено все още беше заключено. Застана пред входа и усети, че той самият има спешна нужда „да вдигне крак“.

— Това е натрапчива илюзия — опита да си внуши той. — Кученцето те накара да си въобразиш. Всъщност не ти се ходи до тоалетна.

Самовнушението не вършеше работа. Лошото бе, че колкото повече си повтаряше обратното, толкова по-силна ставаше нуждата да се облекчи. Погледът му падна на багажа пред вратата на сестра му. Това вече бе проблем. Нямаше начин да го остави в коридора, защото, докато търсеше най-близкия ресторант или бензиностанция, някой можеше да го открадне. А никак не му се искаше да го мъкне със себе си.

Намръщи се на багажа, изнервен от все по-засилващия се натиск в пикочния му мехур. Отново погледна вратата и посегна към

портфейла си. Еди няма да му се разсърди, каза си той. Извади една кредитна карта.

По филмите подобен начин на влизане изглеждаше елементарен. Крадецът просто вадеше кредитна карта, побутваше тук, натискаше там и *voilà!* Мисията успешна. Но в действителност се оказа, че съвсем не е толкова лесно. След няколко минути натискане и побутване или по-скоро грубо ръчкане с пластмасовата карта в прореза между вратата на Еди и касата, Ейбъл реши, че сестра му със сигурност си е сложила бртва, обезопасена срещу взлом с кредитна карта.

Изцяло погълнат от опитите си да проникне в апартамента на Еди, той не чу кога в коридора се е отворила врата. Дори не бе доловил присъствието на друг човек, докато не усети някаква разливаща се топлина по долната част на десния си крак. Спусна поглед надолу и забеляза зад себе си куче. Чак след секунда осъзна какво прави малката космата твар. С вик на възмущение, Ейбъл отскочи от ситното чудовище.

— Ръфи! Веднага се върни! Лошо кученце.

Ейбъл се завъртя в посока на гласа. Някаква жена бе застанала наполовина в апартамента, наполовина в коридора, а от ръката ѝ висеше кучешка каишка. Това бе тъкмо вратата, пред която се бе спрял преди малко. Очевидно жалните трели на кучето я бяха отказали от... плановете и вместо това е благоволила да изведе самоходния губер на така необходимата разходка. Както и да е, в настоящия момент съчувствието на Ейбъл към кучето се бе изпарило. Струваше му се, че има отлична представа, защо това никому ненужно добиче се нарича Ръфи.

Ейбъл се изви, за да огледа петното на крачола си, а след това впери гневен поглед в жената, коленичила, за да сложи най-сетне задължителната каишка на кучето си. Тя, изглежда, не забелязваше гнева му и нямаше никакво намерение да се извини, защото го наблюдаваше толкова подозрително, че той се скова и се зачуди колко ли време е стояла на вратата. Дали бе успяла да види как се опитва да проникне в апартамента на сестра си? Ейбъл притеснено скри в дланта си кредитната карта и се постара да си придаде вид, с който няма да го вземат за криминален престъпник.

— Здравейте! — Опита с жизнерадостен глас, но сърцето му се сви, щом жената насочи погледа на присвитите си очи към него.

— Търсите ли някого? — попита тя. Гласът ѝ прозвуча студен и нелюбезен. Съвсем не отиваше на тази слаба млада жена в дънки и розова тениска. С дългата червеникавокестенява коса, вързана на опашка, без следа от грим по изразителното лице, тя приличаше на ученичка. Съвсем не си я представяше така, когато...

Усмихна се, придавайки си разочарован вид, и пристъпи към нея.

— Аз просто... — Той замахна неопределено към вратата на сестра си, но не каза нищо повече, когато забеляза, че младата жена отстъпи предпазливо назад и повлече и кучето след себе си. Сигурно постъпваше умно, като се отдръпваше от някакъв тип, който тъкмо се опитваше да нахлуе в чужд апартамент.

— Аз съм Ейбъл Андreti — каза той с най-умилкващия глас, на който бе способен. — Сестра ми Еди живее тук.

Жената не се успокои. Нямаше вид да му вярва. Ейбъл се зачуди дали се познава с Еди и дали има представа, че живее в Англия и че за него е напълно неестествено да виси пред вратата на сестра си. Ако обаче познаваше Еди добре, тя най-вероятно е споделила, че той ще ѝ идва на гости, но пък тогава тази особа нямаше да го гледа така, сякаш е възкръсналият Джак Изкормвана.

— Еди я няма — заяви жената, а очите ѝ все още бяха изпълнени с подозрителност.

— Сигурна ли сте? — Ейбъл развълнувано пристъпи към нея, но веднага щом забеляза, че тя вдига ръка към бравата, спря. Госпожицата бе готова да се скрие, а първата ѝ реакция, след като заключеше здраво вратата, щеше да бъде да звънне в полицията.

— Вижте — опита отново Ейбъл, — самолетът ми кацна преди малко. Дошъл съм при Еди от Англия. Тя трябваше да ме посрещне на летището преди два часа. Чаках я да се появи час и половина, после реших, че няма да дойде, и взех такси. Вися тук от половин час, а нея продължава да я няма. Започвам да се притеснявам дали не се е разболяла, да не би да е паднала и да си е ударила главата, нещо такова. Затова... — Той размаха кредитната карта, която все още стискаше. — Наистина се притеснявам.

Младата жена не се отпусна напълно, но му се стори, че вече има по-малка вероятност да хукне да се спасява, след като го бе изслушала. Погледът ѝ пробягна по гъстата чуплива коса, която и двамата с Еди бяха наследили от италианския си дядо, който им бе завещал и името

Андрети. Докато оглеждаше лицето му, на Ейбъл му се прииска да бе спрял за малко в тоалетната на летището, за да се обръсне. От дядото бе наследил и острата брада, която в пет следобед вече се виждаше ясно, а тъй като цели шестнайсет часа не се бе бръснал, сигурно имаше доста запуснат вид. Сигурно приличаше на някой негодяй, а не както обикновено на спретнат добродушен счетоводител. Но в момента не можеше да направи нищо по въпроса.

Оглеждаше я, както и тя него. Съседката бе нежно създание. Ейбъл бе последвал пътя на баща си и бе станал счетоводител, но независимо от това тялото му бе изваяно като на атлет. Висок 1.90, с широки едри рамене, мускулест, още едно наследство от дядото зидар. Еди също изглеждаше божествено — висока 1.70. В сравнение с нея, съседката ѝ бе дребна и много нежна. Ейбъл веднага си представи птиче, едно екзотично птиче с носле като копче, вместо клюн, огромни зелени очи и наситено червени кичури в буйната гъста коса. Не птиче, а птица, готова всеки миг да се впусне в битка.

Очите му обходиха стегнатото ѝ тяло и се спряха на едрите гърди, набъбнали под прилепналата памучна тениска. Беше готов да се закълне, че не носи сутиен. За момент задържа поглед върху гърдите ѝ, а след това спусна очи надолу към заобленото коремче — защо ли му се стори толкова сексапилно? — и към пълничките бедра, пристегнати в най-старите, тесни, избелели и продрани дънки, които бе имал удоволствието да види. Никога преди дупките по коленете не се бяха стрували толкова привлекателни на Ейбъл.

— Косата и очите ви са същите като на Еди — призна жената.

Погледът на Ейбъл отскочи от дупката на коляното обратно към лицето. С облекчение забеляза, че жената изглежда значително спокойна. Май бе открила поразителната прилика със сестра му и се бе убедила в казаното от него. Слава богу. След като този проблем бе елиминиран, той си спомни какво я бе чул да казва.

— Твърдите, че Еди не си е вкъщи. Сигурна ли сте?

Тя кимна извинително.

— Да. Баба спомена, че днес си била взела почивен ден и затова минах да я покая на обяд, само че, когато почуках, никой не ми отвори. — Поколеба се, но продължи с известно нежелание. — Май не се е прибирала от онази среща.

Ейбъл се стресна от тези думи.

— Среща ли? Еди нищо не ми каза, когато говорихме. Всъщност дори спомена, че любовният ѝ живот бил сух и празен като пустиня.

Съседката на сестра му сви рамене.

— Ами... снощи се отби у нас, за да вземе назаем... някои неща, преди да отиде на среща. Нямахме възможност да поговорим, защото трябваше да изведе Ръфи. — Тя погледна към кучето, което беше седнало спокойно и изглеждаше сладко, пухкаво и напълно безобидно, сякаш за нищо на света не би се изпишкало върху крачола на нечий панталон. Ейбъл изви уста в гримаса и погледна с неприязън зверчето.

— Много странно — продължаваше жената. — Тази среща изникна направо от нищото. Искам да кажа, че тя изобщо не беше споменавала да се интересува от някого, а пък Еди да забрави да вземе брат си от летището е направо немислимо. — Тя премести поглед към вратата зад гърба му и Ейбъл също извърна очи натам и си пожела да може да види какво има вътре. Еди можеше и да е в апартамента, ранена или болна.

— Почакайте тук. Веднага се връщам — каза съседката на сестра му. Хвана под мишница дребното куче и влезе обратно в апартамента, от който се бе показала.

Ейбъл остана да гледа затворената врата няколко секунди и се зачуди дали тя наистина му вярва, или в момента звъни на полицията. Дори и така да беше, нямаше нищо против; нека викне полиция. Нещо определено не беше наред. Освен това се съмняваше, че ще му стигне търпението да ги дочака. Спешно се нуждаеше от дискретно място, където да се облекчи, въпреки че предпочиташе това да стане в апартамента на сестра му. *Веднага*. Не му се искаше да изчаква цялата полицейска процедура: блъскането по вратата, задаването на въпроси и най-сетне привикването на домоуправителя, който да отключи апартамента. Искаше да влезе *веднага*.

Решил какво да прави, Ейбъл остави багажа, както го бе стоварил пред вратата, и се упъти по коридора. Трябваше да се върне до входното фоайе, за да открие номера на домоуправителя и да му позвъни. Щеше да го накара да отвори вратата и...

Спря рязко, когато вратата зад него отново се отвори. Съседката на Еди излезе от своя апартамент, този път без самоходния губер, и вдигна в ръка ключ на ключодържател със заек.

— Двете със сестра ви си разменихме ключове от апартаментите преди известно време — обясни тя. — Тя има ключ от моя апартамент, в случай че възникне някакъв проблем с баба или нещо такова, а пък аз имам неин, в случай че... — Тя прекъсна мисълта си по средата, но той можеше и сам да довърши неизказаното. В случай, че нещо се случеше с Еди.

— Аха. — Насили се да се усмихне. — Така е много удобно.

— Да. — Тя протегна ръка. — Джейн Спайръс. Приятелка и съседка на сестра ви.

Ейбъл се усмихна на това малко позакъсняло представяне и пое ръката на жената. Учуди се колко е мека кожата ѝ, а същевременно колко силно ръкостискането. В следващия момент тези подробности останаха на заден план, защото усети нежния женски аромат. Остана загледан в сериозното лице, пое дълбоко въздух и откри, че гласът му е станал дрезгав и далечен, сякаш излизаше някъде изпод ципа на панталона му.

— Здравейте — отвърна той.

За щастие, Джейн, изглежда, не забеляза. Погледът ѝ се бе плъзнал към багажа му, все още струпан пред вратата на Еди. Ейбъл проследи погледа ѝ и се сети, че тя оглежда стикерите с името и адреса му в Лондон, Англия. Въпреки това остана изненадан, когато напрежението у Джейн, което не бе забелязал до този момент, изчезна и тя му се усмихна приветливо. Ако докосването и мирисът ѝ го бяха стреснали, то слънчевата усмивка на тези сочни устни и неочакваната искрена топлина в очите ѝ, разкриваща радост от срещата им, го оставиха без дъх. Ейбъл усети как притесненията за сестра му се стопяват, и също се усмихна.

— Баба каза, че снощи, като се отбила, Еди споменала, че ще пристигнеш — обясни Джейн, издърпа ръката си от неговата и пристъпи към вратата на сестра му.

— Баба ли? — Погледът му, неподвластен на волята, се плъзна към дупето ѝ. Беше чул всички вицове и майтапи за слабостта на италианските мъже към женските задни части — оглеждане, щипане и опипване на тази особено предпочитана част от тялото на слабия пол — но Ейбъл никога преди не бе усещал подобно влечение. Винаги бе смятал, че гърдите са тайната му страст, но дори и този факт бе готов

да признае много рядко. Вместо това твърдеше, че харесва жените заради ума им.

Да, наистина, умът бе от изключително значение за него, само че когато се стигнеше до ласки и нежности... е, тогава нямаше начин да се порадваш на нечий ум. Тогава проличаваше слабостта му към женските гърди. Само че Джейн Спайръс, нищо че имаше твърде привлекателни гърди, май щеше да промени предпочитанията му. Имаше толкова апетитно дупе, че...

— Еди?

Ейбъл стреснато вдигна поглед, когато Джейн отвори вратата и влезе в апартамента на сестра му. Той вдигна саковете и я последва.

— Еди? — Джейн влезе предпазливо в хола, поколеба се и се огледа.

Ейбъл се озърташе в празния хол зад нея и остави входната врата да се затвори. След това пусна багажа и я последва, за да огледа по-добре. В апартамента цареше тишина.

— Я виж ти.

Джейн неочаквано се бе навела. Вдигна в ръце оранжев котарак, който полагаше неописуемо старание в опитите си да се усуче около глезените ѝ.

— Здравей, господин Тибс. — Джейн почеса косматата гадинка зад ушите и се изправи. — Къде е мамето? А? Вкъщи ли си е?

Гукайки на котката, тя тръгна навътре. Ейбъл вървеше след нея и успя да надникне в кухнята отдясно. Забеляза използвана чаша, чиния и сребърни прибори, оставени на плотта до мивката, празна купичка за котешка храна на пода пред хладилника. Двамата с Джейн минаха през трапезарията, спретната и чиста, и отново влязоха в доста поразхвърляния хол с отворен вестник, зарязан на канапетото. До креслото бяха подритнати чифт пантофи.

Джейн се наведе, пусна господин Тибс на пода и се насочи към малък коридор отдясно. Ейбъл я следваше неотклонно и се чувстваше като натрапник в тихия апартамент. И от дясната, и от лявата им страна имаше по една врата, а трета се отваряше срещу тях. Лявата бе към спалня. Ейбъл огледа и тази стая със същото внимание, както и преди. Личеше си, че тук живее някой. В един от ъглите бе скритана купчина дрехи в очакване на деня за пране. Леглото не бе оправено, а отгоре лежаха няколко тоалета, очевидно презрени като неподходящи за

срещата на сестра му. Стана му приятно, тъй като по всичко личеше, че Еди не е имала намерение да води онзи тип у дома.

Дясната врата бе затворена. Ейбъл натисна бравата и отвори, въпреки че Джейн каза:

— Килер.

Килерът се оказа много малък, по полиците бяха грижливо подредени кърпи, неизгладено пране и чаршафи. Третата врата също зееше отворена и присъствието на сестра му личеше по всичко, каза си той, докато надничаше над главата на Джейн. Сякаш бе минало торнадо. Навсякъде по полиците в банята бе разхвърлян грим, сешоарът все още стоеше включен, както и машината, поставена до него. Използвана кърпа бе запокитена в безформена купчина на пода, върху дрехите, с които по всяка вероятност сестра му е била на работа през деня.

Ейбъл оглеждаше внимателно всичко, докато погледът му не се спря на атрибута между мивката и ваната. Тоалетна! Въпреки че бе силно притеснен за сестра си, Ейбъл изведнъж усети остро и нетърпящо отлагане напомняне, че има спешна нужда да се облекчи.

Джейн погледна към него, очевидно се готвеше да каже нещо. Спря, щом забеляза изражението му.

— Олеле, полетът сигурно е бил дълъг. Имаш ли нужда да...

— Да. Май имам — прекъсна я той, леко притеснен. Двамата се постараха да се разминат, без да се докосват в тесния коридор, за да може той да влезе в банята. Щом се озова вътре, затвори след себе си вратата и се зае със задачата си с въздишка на искрено облекчение.

Когато излезе миг по-късно, чу, че Джейн говори с някого, и усети как сърцето му прескочи от радост. Еди се беше върнала! Влезе в кухнята, но още на вратата спря, обзет от разочарование. Джейн не говореше с Еди, а на противната котка. Бърбореше на господин Тибс, все едно че зверчето щеше да я разбере и да отговори, докато тя търсеше каквото там търсеше.

— Къде е мамето, момче? — питаше тя, докато отваряше вратите на шкафовете една по една. Спря едва когато попадна на кутията със суха храна, която очевидно й трябваше.

— Ето, мъничък. — Напълни купичката на котарака, а след това се наведе към празната купа за вода.

— Кога за последен път видя сестра ми? — попита Ейбъл, щом тя се изправи и го забеляза.

Джейн се приближи до мивката, за да изплакне и напълни отново купата на господин Тибс.

— Нали ти казах. Снощи, след работа. Намина, за да вземе назаем едно-две неща.

Ейбъл забеляза колебанието на жената, когато стана въпрос за нещата, които сестра му е взела, и осъзна, че одева Джейн пак бе реагирала със същото колебание. Преди обаче да измисли как да я попита, без да бъде груб, тя заговори отново.

— Гласеше се за срещата.

— Срещата — повтори намръщен Ейбъл. Снощи бе говорил с Еди. Е, поне за него бе рано вечерта. Тогава във Ванкувър е било обедно време. Ейбъл й бе звъннал, за да потвърди в колко ще кацне самолетът. Внимаваше да уцели обедната й почивка, за да няма тя неприятности, че провежда лични разговори през работно време. Именно заради този разговор я чака толкова дълго на летището, преди да викне такси и да дойде тук. Освен всичко друго му бе казала, че любовният й живот е също като пустиня, празен и сушав. Това означаваше, че срещата е изникнала по някое време между техния разговор и времето, преди да се прибере у дома след работа, пет или шест часа, през които по всяка вероятност е била в офиса.

— Среща с мъж ли е имала? — попита настойчиво Ейбъл. — Да не е било нещо във връзка с работата?

Джейн изглеждаше изненадана.

— Не, искам да кажа — да. Ставаше въпрос за среща с мъж и нямаше абсолютно нищо общо с работата, поне доколкото аз знам. — Погледна го любопитно. — Защо?

— Е — поклати глава той. — Просто тя беше споменала за разни странни неща в работата.

— Какви странни неща? — полюбопитства Джейн.

Ейбъл се поколеба, но отговори.

— Виж, не ми каза подробности. Думите й бяха: *Стават разни странни неща в службата. Ще ти разкажа, като дойдеш, но ако нещо ми се случи...* След това се засмя, сякаш говореше глупости. — Мъжът сви рамене, сякаш това не означаваше нищо, но си личеше, че е силно притеснен. Еди нямаше склонност към преувеличения. Странни

неща в работата и завоалирани забележки от рода на *Ако нещо ми се случи*, можеха да бъдат подминати много лесно, ако всичко си беше наред, но след като сестра му липсваше...

— Има ли на кого да се обадим? — попита той. — С кого е излязла на среща?

— Нямам представа, но... — Джейн излезе от кухнята и бързо се запъти към хола. Ейбъл я гледаше, без да разбира нищо, докато тя приближи една малка маса, отвори чекмеджето и извади тънък бележник с корица на цветя.

— Това е бележникът ѝ с телефонните номера. — Джейн пристъпи към него. — Ще го прегледаме и ще се обадим на всички, ако трябва, докато не открием или нея, или човек, който има някаква представа, къде и с кого може да е. Хайде, трябва обаче да се върнем у нас.

— У вас ли? — попита Ейбъл, когато тя се насочи към вратата. — Не трябва ли да останем тук, в случай че тя се върне?

— Баба е... Не може да остава сама — отвърна уклончиво Джейн. На Ейбъл му се стори, че изпитва някакво неудобство или че се притеснява, но тъй като вървеше зад нея, не можа да види изражението ѝ.

— Просто ще трябва да проверяваме дали не се е върнала. — Джейн хлопна вратата, понечи да заключи, но спря и вдигна едната си вежда. — Освен ако не предпочиташ да останеш тук и сам да се справиш с бележника.

— Не, не. Нямам представа кои са приятелите ѝ тук във Ванкувър. Имам нужда от помощта ти.

ГЛАВА 4

Оглушително високият звук на телевизора посрещна Ейбъл, когато последва Джейн в апартамента ѝ. Даваха някакъв филм на ужасите от седемдесетте с много кръв и насилие. Никой не гледаше. Холът и трапезарията бяха празни, също както у Еди, което, изглежда, силно притесни новата му позната. На Ейбъл му се стори, че дочу тиха ругатня, когато тя се отправи към кухнята.

Тръгна след нея и с нескрито любопитство протягаше врат, за да наднича над главата ѝ. Почти веднага видя възрастна жена в инвалидна количка. Несъмнено това беше „баба“, за която Джейн спомена, че не бивало да остава сама. Косата на жената бе късо подстригана, бяла, а лицето ѝ се бе запазило хубаво и свежо, независимо от възрастта. Много си приличаха с внучката. Ейбъл си каза, че сигурно и Джейн ще изглежда толкова приятно в заника на годините си. Само дето нямаше представа какво я е разтревожило толкова. Да не би защото баба ѝ сама се бе преместила до масата и бе струпала най-различни пакети, които се канеше да използва, за да опече нещо.

— Бабо? Какво си мислиш, че правиш? — попита Джейн с изтънял и напрегнат глас.

Ейбъл наблюдаваше сцената с любопитство.

— Реших да приготвя чай и кифлички — отвърна весело възрастната жена.

Макар и не напълно, Джейн се поотпусна. Мъжът не бе оставен дълго да се чуди какво е разтревожило приятелката на сестра му, защото бабата го забеляза.

— О, здравейте — изчурулика тя. След това нацупи устни и се приведе леко, за да надзърне в празното антре. — Да разбирам значи, че Еди я няма.

— Еди ли? Няма я. — Гласът на Джейн прозвуча разсеяно. — Това е брат ѝ, Ейбъл Андрети. Ейбъл, това е баба ми, Маги.

— Госпожо — кимна официално Ейбъл.

— Ще се обадим тук-там, да видим дали ще успеем да я открием — обясни Джейн, а баба ѝ продължаваше да се усмихва приветливо на Ейбъл.

— Чудесна идея, скъпа — Маги Спайръс кимна сериозно. — Сигурна съм, че ще успеете да я откриете. След това тримата заедно ще пийнем чай и ще похапнем кифлички.

— Чудесно — съгласи се Ейбъл и веднага изпъшка, защото бе сръган в ребрата. Погледна учудено Джейн.

— Не си прави труда, бабо — намеси се бързо тя. — Ние...

— Какъв ти труд, Джейни, скъпа. Знаеш колко много обичам да пека сладкиши.

На Ейбъл му се стори, че Джейн простена тихо, но веднага след това добави:

— Най-добре да остана и да ти помогна.

— Глупости! Аз съм само на шейсет години. Струва ми се, че вече съм успяла да науча кое къде стои в тази кухня — заядливо отвърна възрастната жена.

— На седемдесет — промърмори Джейн и Ейбъл я чу, въпреки че според него не биваше да чува това уточнение. Бързо скри усмивката си.

— А сега тичай да откриеш нашата Еди — предложи Маги. — Хайде, вървете. Къш.

Внучката ѝ замълча за момент, а след това отново се обади с известно колебание:

— Добре. Само че, ако имаш нужда от някаква помощ...

— Къш! — повтори баба ѝ.

Вече изгубил търпение, Ейбъл хвана Джейн за ръката и я потегли към антрето.

— Сигурен съм, че ще успее да се справи сама.

— Дано — съгласи се Джейн, въпреки че не звучеше никак убедена. Докато я теглеше към хола, тя не отделяше поглед от кухнята.

— Ще надничаш при нея от време на време — даде идея Ейбъл. Опитваше се да прояви разбиране, въпреки че единственото му желание бе да пипне телефона, за да открие сестра си. — А тя наистина ще се оправи и сама.

— Добре де — съгласи се, без да крие недоверието си съседката на Еди. — Ще трябва да се оправи.

Джейн затвори телефона след поредния неуспешен разговор и проследи с пръст следващия номер. Вече почти цял час звъняха на всички телефони, записани в бележника на Еди, и бяха стигнали до буква Т. Оставаше им съвсем малко. До този момент не бяха научили абсолютно нищо и Джейн започваше да се притеснява, че само си губят и времето и усилията. Отново вдигна слушалката и започна да набира следващия номер, но спря и погледна Ейбъл. Ноздрите му се бяха разширили от усилие да подуши въздуха. Приличаше на куче, тръгнало по следа.

— Какво има? — попита тя.

— Не съм много сигурен — отвърна Ейбъл. — Не ти ли мирише на изгоряло?

Очите на Джейн се разшириха от ужас. Въздухът бе изпълнен с миризма на прегоряло. Тя веднага скочи на крака.

— Баба!

Втурна се към кухнята и усети как я обзема паника. Баба ѝ се оказа все още до масата, заета да разточва сивкаво тесто, а след това да го изрязва с водна чаша на половинсантиметрови кръгове. Цялата кухня бе скрита от ужасен черен дим, който изригваше от фурната зад нея.

— Бабо!

— Кажи, скъпа? — Маги Спайръс се усмихна разсеяно на внучката си, а след това я изгледа учудено, когато тя грабна кърпата за чинии и се стрелна към фурната. Тя изви инвалидната количка и загледа как Джейн отваря вратата, размахва ръка из дима, измъква тавата с овъглени кифли и ги изсипва в мивката.

— Мили боже! Май съм загубила представа за времето и съм ги оставила прекалено дълго. — Баба се намръщи, а Джейн се втурна да отвори прозореца.

— Няма нищо, бабо, аз не бях никак гладна — въздъхна Джейн и отново размаха кърпата за чинии, за да разсее дима, преди да се е включила противопожарната аларма. В мига, в който алармата зави, тя престана с опитите си.

Измърмори нещо под носа си и забърза към килера, за да потърси метлата с дългата дръжка, с която да натисне копчето за

дезактивиране. Едва тогава забеляза, че метлата я няма на обичайното ѝ място, и си спомни, че я бе използвала в работната си стая преди две вечери. Беше забравила да я върне!

— Веднага се връщам — извика тя, въпреки че баба ѝ едва ли щеше да успее да я чуе над писъка на алармата.

Ейбъл тъкмо влизаше в кухнята, когато тя профуча покрай него и затича към работната стая.

Метлата бе точно където я бе оставила, подпряна на стената до вратата, за да не забрави да я прибере. Джейн я грабна, а след това замръзна на място, щом очите ѝ попаднаха на лаптопа върху бюрото. До него бе поставена малка сателитна чиния. Остана неподвижна няколко минути, а на лицето ѝ бе изписано глупаво изражение, защото се сети за проследяващите тампони, взети от Еди. Алармата в кухнята замлъкна. Изглежда Ейбъл, сам бе открил начин да я прекъсне.

Джейн пусна метлата и се приближи към бюрото. Разви кабела, прикачен към сателитната чиния, и го включи в специалния извод, инсталиран на компютъра, отвори капака и пусна лаптопа. Машината се задейства и Джейн превключи на гласова програма.

— Сам, задействай ПТЧ — нареди тя.

Гласовата програма имаше нужда от кодова дума, нещо, с което компютърът да разбере, че се обръщат към него, затова Джейн бе избрала името Сам. Беше страхотна почитателка на филма „Казабланка“ и репликата „Извири го отново, Сам“ се бе промъкнала в ума ѝ, когато се наложи за пръв път да се обърне към машината. Така името Сам остана.

Екранът почервения, а след това изкара няколко опции. Джейн си пое дълбоко дъх.

— Сам, започни проследяване на агента — нареждаше тя. Появи се прозорец с думите „въведете самоличност“. Джейн се поколеба. Всеки проследяващ тампон си имаше собствен номер за времето на следене. По този начин от Оперативен отдел можеха да проследят агента по всяко време. Само че, точно сега Джейн нямаше никакво желание да изписва номерата и на дванайсетте проследяващи тампона, които бе направила, затова помисли дали да не изпише само тези на шестте, взети от Еди. Поколеба се за момент, но накрая реши.

— Сам, маркирай всички номера и ги въведи за търсене.

Екранът веднага оживя и на него се появи огромна, прецизно разграфена карта на Ванкувър. Жълта точка започна да пулсира някъде в центъра, но в този момент екранът се смени още веднъж. Улиците на Ванкувър изчезнаха и на тяхно място се появи карта на основните магистрали, а след това обхватът се разшири и включи част от щата Вашингтон.

— Боже мой! — възкликна Джейн. Само че екранът бе готов за още промени. Примигна за трети път и се отдалечи още повече. Имената на градовете и селата се смалиха, докато програмата опитваше да включи по-голяма част от Вашингтон. За ужас на Джейн, някъде между Сиатъл и Олимпия запулсира червена точка. Придвижваше се на юг.

— Ейбъл! — Джейн хукна към вратата.

— Наистина не разбирам как можах да ги изгоря. — Въпреки че се опитваше да се преструва, гласът на Маги Спайръс не звучеше притеснено.

— Сигурен съм, че става много лесно — увери Ейбъл възрастната жена, докато слизаше от стола, на който бе стъпил, за да дезактивира алармата. Предположи, че затова Джейн е била толкова притеснена. Очевидно баба ѝ, независимо дали бе на шейсет или на седемдесет, много не я биваше в готвенето.

— Джейн тръгна да търси метлата, за да натисне копчето — обясни Маги. — Не е висока като теб и не го стига дори когато се качи на стола.

Ейбъл се насили да се усмихне, въпреки че бе изпълнен с нетърпение. До този момент нито едно от обажданията не бе дало резултат, а той искаше час по-скоро да продължи с търсенето на сестра си. Тревогата се бе загнездила някъде високо в гърлото му и го задушаваше. Не му позволяваше да забрави.

— Ще отида да ѝ кажа, че вече няма нужда от метлата — каза той. Остави Маги да разточва нова порция тесто за поредния опит да приготви кифлички. Знаеше, че няма смисъл да съобщава на Джейн, че е изключил алармата — тя сигурно беше чула и сама — единственото му желание бе да я накара да побърза, за да се заемат отново със задачата. Имаше някакво лошо предчувствие за отсъствието на Еди. Трябваше да я намерят.

Ейбъл нямаше никаква представа, къде е отишла Джейн да търси въпросната метла, но едва ли щеше да е прекалено сложно да я открие. Холът беше празен и мъжът тръгна по тесния коридор, който по всяка вероятност водеше към спалните. Тук имаше поне две, може би дори три. Не, апартаментът не беше чак толкова голям. Насочи се към отворената врата в края на коридора и за малко не се сблъска с Джейн, която тъкмо се втурваше навън.

— Ейбъл! — изрече задъхано тя и стисна реверите на самото му, обзета от нещо като паника.

— Какво има? — Той я стисна загрижено над лактите. Младата жена изглеждаше развълнувана и той също усети тръпка на вълнение. — Какво...

— Еди! — Стисна го за ръката и го повлече в стаята, от която току-що се бе втурнала навън. — Тя е в щата Вашингтон, почти до Олимпия.

— Какво? — Ейбъл спря рязко до бюрото и загледа недоумяващо лаптопа, когато Джейн го обърна към него. Там бе пусната някаква карта, но той нямаше никаква представа, какво е показано на нея — Какви са тези мигащи точки?

— Това са... Червената е Еди.

— Какво? Как...

— Еди взе назаем...

— Какво? — настоя Ейбъл, когато Джейн замълча. По бузите ѝ бе избила руменина и тя изглеждаше доста притеснена.

— Тя взе назаем едно... едно колие — изрече най-сетне Джейн, но Ейбъл веднага позна, че го лъже, защото държеше погледа си сведен надолу.

— Колие ли?

— Да. — Джейн се изчерви още повече. — Отби се снощи преди срещата и взе колието, което аз донесох от службата. В него има проследяващо устройство.

— Какво има? — попита той в пълно недоумение.

— Проследяващо устройство. Датчик.

— Проследяващо устройство — повтори неразбиращо той. — Защо?

— Защо ли? — Тя бе изумена, че той задава подобен въпрос.

— Защо ще взима от теб колие с проследяващо устройство? — попита раздразнено той. — Подозирала ли е, че нещо ще се случи? Ти знаеше ли, че тя може да е в опасност? Щом си знаела как да я намерим, защо не провери това... — той замахна неопределено към екрана — по-рано? — Изправи се и продължи разпита, изпълнен с подозрения. — Всъщност къде, по дяволите, работиш ти?

— В Разработка на детски играчки — отговори Джейн първо на последния въпрос, но прозвуча по-скоро като въпрос.

— Сигурна ли си?

Не се изненада, когато забеляза, че по лицето ѝ пробягна раздражение.

— Виж — каза тя, потри челото си с ръка, сякаш започваше да я боли глава. — Работя за Разработка на детски играчки. По-голямата част от нещата, които създаваме, са играчки. Както и да е, хрумна ми идеята за проследяващо колие за момиченца, така че родителите да могат да ги откриват, когато се загубят или нещо такова. Шефът каза, че идеята е добра, и разреши да бъде пусната в производство.

Ейбъл бе напълно убеден, че всяка дума, която излезе от устата на младата жена, е лъжа. А освен това, както изглежда, съчиняваше небивалиците си в момента. След това си каза, че изобщо не познава тази жена, освен от нещата, които му бе наговорила, и започваше да се чуди колко от всичко, което му бе казано, е истина.

— И ти си го донесла у вас, а Еди си го е сложила?

Изобщо не се постара да прикрие недоверието си. Тя обаче не обърна никакво внимание и кимна. Май се налагаше да се престори, че ѝ вярва.

— Да. Еди дойде тъкмо когато извеждах Ръфчо на разходка и ѝ казах да си вземе каквото ѝ трябва. Дори не ми беше минало през ума, че може да вземе та... колието.

— Само че тя го е взела. А ти можеше да я откриеш с това нещо. — Той отново се обърна към екрана и забеляза, че червената мигаща точка приближава Олимпия все повече и повече. „Олимпия, щата Вашингтон“, — каза си той и поклати недоверчиво глава. — Не е възможно да е тя. Какво ще прави в Щатите, след като аз съм тук? Сигурно е дала колието на някого.

— Едва ли ще тръгне да раздава моето колие — изтъкна кисело Джейн.

— Тогава са я нападнали и някой ѝ го е откраднал — продължаваше с предположенията той.

Джейн отново започна да разтрива челото си. Беше очевидно, че е притеснена и че се мъчи да намери начин да го убеди. Ейбъл не искаше да се остави да го убеждават. Еди просто закъсняваше, а не бе някъде си по средата на щата Вашингтон.

— Сигурно е била нападната — повтори той. — Еди просто няма да тръгне току-така по пътищата. Тя знаеше, че идвам.

— Именно — съгласи се Джейн, сякаш говореше на умствено изостанало дете. — Не би тръгнала по пътищата по своя воля. Само че проследяващият чип се намира във Вашингтон, насочва се на юг, а когато се махне от преносителя, се изключва и става жълт. Така че това определено е Еди. Освен това — добави тя, когато забеляза, че той се кани да я прекъсне, — щом не е тя човекът, който пътува на юг, кажи ми къде е? Защо не е дошла да те вземе от летището?

Ейбъл не бе в състояние да отговори на този въпрос. Но обясненията на Джейн никак не му допаднаха.

— Това е тя, Ейбъл. А пък проследяващото устройство действа само до три...

— Мислиш, че е била отвлечена, така ли? — обобщи той, за да е сигурен, че е разбрал намека ѝ правилно. Самата мисъл го ужаси. Представи си малката си сестричка овързана, със запушена уста, разплакана в някаква тъмна дупка, която не можеше да бъде друго, освен багажника на кола. Превозното средство, в което я бяха натъпкали, я отвеждаше безкрайно далече и само господ знаеше защо.

Джейн въздъхна дълбоко и отчаяно.

— Направо не знам какво да мисля. Само че тази Еди, която познавам, ако беше възможно, щеше да е на летището петнайсет минути преди да обявят полета ти, за да те вземе.

— Така е — съгласи се мрачно Ейбъл. Еди бе от хората, които предпочитат да отидат преди уговорения час, вместо да закъснеят.

— Само че, тя изобщо не е отишла — напомни му Джейн, сякаш той може и да бе забравил. — И все още я няма. Значи не е имала възможност да отиде. Тя е взела колието и съм *сигурна*, че още е на нея... — Погледът ѝ се върна към екрана, за да прочете новите надписи. Очите ѝ се разшириха от ужас — Намира се на две хиляди

седемстотин трийсет и един километра. Мили боже! — възкликна тя. — Трябва да се размърдаме.

— Чакай малко. — Ейбъл я хвана за ръката, когато тя понечи да заобиколи бюрото. — Защо му е на някого да води сестра ми във Вашингтон? Защо...

— Калифорния е на юг от Орегон, което пък се пада на юг от Вашингтон, а те се насочват на юг — изтъкна Джейн, но въпреки това Ейбъл все още не разбираше. — Нали ти сам каза, че били ставали някакви странни неща в службата ѝ? Че ако нещо ѝ се случи...

— Е, и? — На Ейбъл му се струваше, че тя говори на чужд език. Смисълът му се губеше. Не беше възможно Еди да е отвличена. Нямаше начин да е в щата Вашингтон. И какво общо имаше местоположението на Калифорния с работата на сестра му?

— Доколкото си спомням, Еди веднъж спомена, че централата на Сателити Енсекс се намира в Калифорния.

На Ейбъл му се стори, че го разтърсва ток. Замълча, за да осмисли чутото, а след малко забеляза, че Джейн затваря лаптопа и навива кабелите. Защо, по дяволите, трябваше нея да я е грижа, че сестра му е отвличена и я замъкват към Калифорния?

— Трябва да се обадим в полицията.

— През следващите двацет и четири часа полицията няма да си мръдне пръста — изтъкна Джейн и му натика в ръцете лаптопа, сателитната чиния и всички кабели и жици. Ейбъл ги пое, без да мисли. — Освен това нямаме никакво време. Проследяващото устройство има обсег само три хиляди километра. След половин час вече няма да я улавяме на екрана. За това време няма да успееш дори да попълниш формулярите в полицията.

— Какво? — Ейбъл стисна екипировката, която му бе сложила в ръцете, и я зяпна, докато тя отваряше и затваряше шкафчета и трупаше извадените никому ненужни боклуци върху бюрото. Червила, очни линии и минипарфюмчета се търкаляха навсякъде. — Искаш да кажеш, че действа само до три хиляди километра? Защо не каза досега?

— Опитах. Ти обаче бе прекалено зает да спориш, че това не била тя. — Джейн приключи с бюрото и се впусна да преравя стаята, сякаш не можеше да се начуди какво да вземе. Ейбъл за пръв път огледа наоколо и очите му се разшириха, когато разбра, че е в нещо

като работилница. Стените бяха облицовани с някакъв необичаен материал, на всяка бяха монтирани работни плотове, а инструменти и безкрайно много грим се търкаляха безразборно. Не видя нито една играчка. Тук приличаше по-скоро на лаборатория на Ревлон, отколкото на работилница за играчки... като изключим, че играчки наистина нямаше.

— Взимаме всичко, което може да ни послужи, и заминаваме.

Ейбъл отново насочи вниманието си към младата жена. Тя, изглежда, най-сетне бе решила какво ѝ трябва и отвори със замах вратата на килера, за да вземе черна найлонова торба.

— Ако я изпуснем... — Тя не довърши изречението и Ейбъл усети как го обзема паника при тази мисъл. Той направи крачка към вратата. — Ще отида да взема някои неща от апартамента на Еди.

— Нямаме време! Ще вземем само най-важното и тръгваме — заяви непреклонно тя.

Луташе се из стаята и продължаваше да тъпче червила и гримове в торбата. Ейбъл не спираше да се кокори. Да не би тая жена да си въобразяваше, че гримът спада към най-важните неща, чудеше се той и усети, че остава с отворена уста, когато тя натъпка не един, а цели шест ярко цикламени вибратора за из път.

„Боже господи — помисли си ужасен той. — Завися от някаква секс маниачка, която смята да ми помогне да намеря сестра ми.“

— Иди кажи на баба, че заминаваме. Да се приготвя — нареди тя.

Ейбъл побърза да излезе от стаята и се втурна към кухнята. Може и да беше секс маниачка, но ако това, което каза, бе истина и ако червената точка на екрана наистина бе Еди, то тогава Джейн бе единствената връзка с нея.

Всъщност осъзна той и спря по средата на хола, *тъкмо* тя бе връзката с Еди. Погледът му спря върху лаптопа и минисателитната чиния, които продължаваше да стиска. Ето *това* беше връзката. Погледна към входната врата. Можеше да си грабне багажа, да вземе назаем лаптопа и...

И какво? Нали трябваше да вземе кола под наем. Колко време можеше да си позволи да загуби? С колко време разполагаше? Щеше ли да успее да се справи с това проследяващо чудо, дето му показва Джейн?

Преди да е решил, нещо го побутна изотзад и той чу гласа на Джейн:

— Какво си щръкнал по средата на стаята? Трябва да бързаме! Каза ли на баба?

Ейбъл изви поглед през рамо и видя, че тя е приготвила цели две черни найлонови торби, с едната от които го бе ударила. Мръщеше му се така, сякаш се бе оказал огромно разочарование. Май тя бе шефката на багажното отделение.

— Аз...

— Както и да е. Ето, сложи тук лаптопа. Поне за момента.

Ейбъл с нежелание постави лаптопа в отворената найлонова торба, върху пет-шест лъскави плоски пакетчета. Едва когато допря едно от тях, докато поставяше лаптопа, забеляза и надписа върху тях: Специални С презервативи на Ч.А.Р.

Мили боже, тази жена наистина беше секс маниачка. Как е възможно да смята презервативите за неща от първа необходимост в подобен момент.

— Хайде. — Джейн затвори торбата, подмина го и влезе в кухнята. Ейбъл закрачи след нея, намръщен страховито. Все още се колебаеше дали да не грабне лаптопа и да затича към най-близката агенция за коли под наем. По дяволите, дори можеше да вземе такси и да следи сестра си, ако се налагаше. Еди си струваше всяка похарчена стотинка.

— Бабо, налага се да оставим кифличките — съобщи Джейн, когато влязоха в кухнята. — Заминаваме.

— Ами? — примигна Маги Спайръс, а след това сви рамене и се усмихна. — Добре, скъпа.

И нищо повече. Нито попита къде заминават, просто завъртя колелата на инвалидната количка, отгласна се от масата и пое към хола, провиквайки се весело.

— Ръфче! Ела, миличко, заминаваме.

Тия двете определено бяха луди, реши Ейбъл. След това, обзет от лека паника, се обади.

— Нали няма да влачим и самоходния губер? — Все още не беше простил на дребната твар, че се изпика на панталона му.

Не можеше да си криви душата и да твърди, че Джейн бе във възторг от идеята да мъкнат противната гадинка. Въпреки това тя

потвърди съмненията му.

— Май се налага.

Тъкмо се канеше да възрази, когато тя отново взе думата.

— В момента сме на три часа път с кола зад Еди и там с което е тя. Може би няма да успеем да ги настигнем преди да стигнем в Калифорния — ако наистина са се упътили натам. Предстоят ни колко... петнайсет, шестнайсет часа шофиране. Шестнайсет натам, още шестнайсет обратно, а господ знае колко време ще ни отнеме, докато я освободим. — Тя поклати глава. — Ръфи не може да остане сам толкова дълго. А и нямаме време да му търсим пансион за кучета.

— Май е така — съгласи се с неудоволствие той.

Джейн постави двете торби на плота и започна да вади кучешка храна от шкафа. Консерви, разбира се Ейбъл не се изненада. Ръфи бе една глезена гад.

— Би ли извадил един пазарски плик от шкафа зад теб? — помоли Джейн.

Ейбъл автоматично посегна. Когато ѝ подаде плика, тя вече бе добавила бутилки вода към купчината кучешка храна. Щом ги видя, Ейбъл се сети, че одеде Джейн бе напълнила купичката на котката на Еди. Спря и се плесна по челото.

— Ами господин Тибс?

Джейн се обърна ужасена към него, след това затвори очи. За момент си помисли, че тя ще предложи да оставят котката, но младата жена пхна ръка в джоба и извади ключа от апартамента на сестра му. Подаде му го, взе плика, който бе поискала, и се обърна, за да го напълни с приготвените консерви.

— Еди държи клетката му в килерчето до хола.

Ейбъл отиде до вратата, но спря, когато се появи бабата на Джейн. Възрастната жена плъзна инвалидната количка в кухнята — лицето и дрехите ѝ все още бяха поръсени с брашно, но вече бе нахлупила шапка с огромна периферия, килната под странен ъгъл. Ръфи, вързана на каишка, седеше в скута ѝ, настанена върху огромна издута чанта.

— Ние сме напълно готови — обяви възторжено Маги Спайръс. — А *вие*?

— Почти — отвърна Джейн и Ейбъл забеляза подозрителния поглед, който Джейн отправи към издутата чанта. След това размисли

и не каза нищо. Отново се обърна към него. — Да не забравиш котешката храна. И пясъка. И кутията за пясък.

Ейбъл кимна послушно и забърза, а сърцето му се свиваше при всяко ново нещо, което тя изброяваше. Едва ли щеше да успее да носи и багажа си, и всичко, което тя бе приготвила. Освен това предполагаше, че ще се окаже, че няма да има време да се връща втори път за багаж. Нито пък да се преоблече. Беше повече от очевидно, че щеше да се впусне да спасява сестра си с опикани панталони.

ГЛАВА 5

— Какво става?

Джейн не отговори веднага, защото не знаеше какво точно да отговори на Ейбъл. Бяха минали през границата без никакъв проблем, и то благодарение на две неща: първо, Джейн не обели и дума за кучето и котката в задната част на пикапа; и второ, пъкна картата, издадена от висша държавна инстанция за топ секретност в паспорта, когато го подаде на митничаря. След това той не обърна почти никакво внимание на паспортите на баба и на Ейбъл. Едната му вежда се бе повдигнала и той я погледна преценяващо, след това ѝ върна документите, кимна едва забележимо и им махна да минат.

Щом прекосиха границата, Джейн отби пикапа и двамата с Ейбъл си смениха местата. Щеше да кара той, за да има тя възможност да следи местонахождението на Еди. Новините не бяха никак добри. Въпреки че им бяха махнали да преминат и продължиха бързо, опашката преди това ги бе забавила поне половин час. Проследяващото устройство на Еди бе излязло извън обхват. Бяха я загубили.

— Джейн?

Тя затвори лаптопа и се подготви за идващата буря.

— Извън обхват е.

Точно както очакваше, Ейбъл се размърда нервно зад волана и изруга.

— Ще я настигнем — увери го тя кротко. — Все някъде ще се наложи да спрат, за да наляят бензин или за друго. Важното е да не правим нищо, което да ни бави повече и заради което да ни спрат. Не забравяй как караш! — скастри го тя. Ейбъл веднага отпусна педала.

— Права си. — Съвсем не му беше приятно да признае, че тя има основание. И двамата замълчаха за малко. След това любопитството му надделя. — И така, откога познаваш Еди?

Джейн знаеше, че той само се опитва да се разсее, за да престане да се притеснява, и реши да го улесни.

— Запознахме се в деня, когато я прехвърлиха във Ванкувър, когато се нанесе при нас. Разбираме се чудесно още от самото начало. Тя е приятна.

Той кимна, а леката усмивка, плъзнала по лицето му, разсея мрачното изражение.

— Тя *наистина* е много приятна. Най-добрата сестра, която човек може да си пожелае. Липсва ми.

— И ти ѝ липсваш. Все се надява да си паднеш по някоя от приятелките ѝ, да се ожениш за нея, а след това да се преместиш в Канада.

— Знам — засмя се той. — Казвала ми е. Ти всъщност трябва да си онази Джейни, за която тя беше сигурна, че направо ще ме шашне. Мисля, че много залагаше на нас.

Джейн хлъцна и усети как пламва. Еди не ѝ беше казвала абсолютно нищо. Погледна срамежливо Ейбъл и представата за двама им заедно се загнезди в ума ѝ. Той беше *много* хубав и изглеждаше интелигентен и приятен.

— Глупава работа, нали? — Погледна я за секунда и отново се съсредоточи над пътя.

Джейн прочисти гърлото си.

— Да, глупаво е. — Извърна очи към неспирно променящия се пейзаж. Разбира се, че беше глупаво. Нямаше начин той да се заинтересува от нея — някаква досадна изобретателка без грим, облечена в стара тениска и дънки, които отдавна е трябвало да си намерят мястото в боклука. Съвсем несъзнателно Джейн започна да рови в дупката на коляното си. Изобщо не се бе представила в най-добра светлина и го знаеше. Но какво пък, по дяволите, каза си тя и си наложи да изправи гръб. Нали не беше тръгнала да си търси мъж. Работата я удовлетворяваше, имаше си и баба, и приятелите за компания. А и кой го беше грижа за заключението, до което стигна по време на събранието на И&Н вчера, че трябва да си намери партньор за леглото? Да мислиш по този въпрос и да направиш нещо по същия въпрос, бяха две напълно различни неща.

Джейн не бе от момичетата, които си намират секс партньор просто така, без сериозна връзка, а истината бе, че тя работеше толкова много, че за връзка почти не ѝ оставаше време. Поне до този момент.

Ако сегашната ѝ несъобразителност се разчуеше из Ч.А.Р., дългите часове на работа вече нямаше да са никакъв проблем.

Джейн смръщи нос към отражението си на стъклото. Бедата бе, че ще загуби здраво, ако някой разбере, че е оставила Еди да вземе проследяващите тампони — строго секретните безкрайно скъпи тампони, които все още не бяха пуснати в производство — тогава най-вероятно щеше да загуби работата си. Не че бе разрешила на Еди да вземе тампоните. Само че твърдението ѝ не би направило никакво впечатление на господата по върховете.

Страхът не трябваше да я възпира да се обади в офиса и да попита дали все пак Ч.А.Р. не биха помогнали с високотехнологичните играчки, които имаха на разположение, и опитните агенти, но пък, от друга страна, организацията бе международна и се занимаваше с проблемите на световния ред и сигурност. Те не горяха от желание да разхищават времето и ресурсите на компанията за лични приумици. Освен всичко друго, Джейн не разполагаше с доказателство, че Еди действително е в беда. Както тя самата бе изтъкнала, централата на Сателити Енсекс се намираше в Калифорния, а приятелката ѝ може да бе изпратена в командировка. Може и да е изпратила съобщение, но то просто да не е било получено. Може дори да е помолила някого да отиде и посрещне Ейбъл на летището, но двамата да са се разминали. Според Джейн всичко това бе много малко вероятно, но не ѝ се искаше да намесва шефовете, докато не провери останалите възможности.

За да разсее и своите тревоги, и тези на Ейбъл, Джейн реши да поговорят.

— Еди ми е казвала, че работиш в счетоводството на някаква английска фирма.

— Да. — Ейбъл се намръщи към пътя напред. — „Елис & Смит Инженеринг“. Започнах в централата в Онтарио, но миналата година ме прехвърлиха като началник счетоводство в Лондонския клон. Никак не ми се местеше, но това бе стъпка нагоре.

— Харесва ли ти в Англия?

Той сви рамене.

— Хората са приятни. Много любезни.

— С какъв ентусиазъм го казваш — отбеляза на смях тя.

— Еди и останалите от семейството ми липсват — призна той.

— А някои неща там ми се струват доста необичайни и не мога да

свикна с тях.

— Какво например?

— Като да шофираш от обратната страна на улицата.

— Ясно. — Тя зацъка с език, изчерпала ограничения си запас от приятен неангажиращ разговор, и двамата потънаха в мълчание. Погледна назад и забеляза, че баба спи напълно изправена. Тази жена бе в състояние да спи навсякъде. Джейн обаче знаеше, че се буди лесно.

Очевидно Ейбъл също бе изчерпал запасите си от приятен неангажиращ разговор, защото предложи:

— Защо не си починеш, така после ще можеш ти да покараш.

— Добре. Събуди ме, когато усетиш, че се изморяваш, и ще се сменим. — Джейн спусна седалката назад и затвори очи. Не беше много уморена, но знаеше, че монотонното бръмчене на мотора и подрусването на колата ще я приспят, ако се остави. А трябваше да е отпочинала. Предполагаше, че Ейбъл няма да издържи да кара повече от два часа. Сигурна бе, че в Англия вече е посред нощ. Предположи, че след като е прекарал цял един ден по летищата, ще се измори бързо и тогава останалата част от пътя щеше да се падне на нея. Беше добра идея да си почине.

За най-голяма изненада на Джейн, Ейбъл устоя цели седем часа зад волана. На часовника на таблото тя забеляза, че е станало почти полунощ, когато той я сръга. Младата жена се изправи, разтри очи, за да прогони съня, и се огледа. Двойна редица червени фарове блестяха в тъмнината и извиваха напред по магистралата.

— Извинявай — каза Ейбъл. — Започвах да се унасям и затова се наложи да те събудя.

— Няма нищо — увери го Джейн. — Дори се учудвам, че издържа толкова дълго. Спри на следващата отбивка и веднага ще се сменим. — Погледна към краката си за лаптопа и се намръщи, когато установи, че го няма. — Къде...

— У баба ти е. Докато ти спеше, тя на няколко пъти провери дали Еди не е отново в обсег.

— И какво? — Джейн се изви назад и видя лаптопа до отпуснатата фигура на баба си. Протегна се, взе го и го постави на скута си.

— Нямах я — призна посърнал Ейбъл. — Обсъдихме въпроса с нея и решихме засега да държа магистралата на юг. Ако наистина са тръгнали към Калифорния, ще ги настигнем.

В думите му имаше повече увереност, отколкото в гласа и за момент Джейн изпита съчувствие към него. Много добре разбираше, че привидното му спокойствие е просто прикритие на притеснението и тревогата за сестра му. Опитваше се да е силен, но страхът за Еди си личеше по изопнатото пребледняло лице, осветено от фаровете на колите в насрещното движение.

— Сам, включи система ПТ — нареди тя, докато Ейбъл се престрояваше в най-дясното платно, за да му е по-лесно да излезе в близката отбивка. Тя усети острия поглед, с който я стрелна Ейбъл. До този момент се бе въздържала да използва гласовата програма в негово присъствие, но сега бе толкова тъмно, че се притесняваше да не натисне грешния клавиш. Направи се, че не обръща внимание на брата на Еди, и подаде и останалите команди, докато най-сетне се появи познатата карта. На екрана бе щатът Орегон и разбра, че са напуснали щата Вашингтон. След това картата се смали, за да обхване и Орегон, и Калифорния. Тя си пое развълнувано въздух, когато забеляза мигащата червена точка.

— Какво има? Появи ли се отново? — попита нетърпеливо Ейбъл, докато отбиваха. Той намали и паркира.

Джейн обърна лаптопа към него и се усмихна лъчезарно.

— Справил си се чудесно. Те са само на триста и двайсет километра пред нас. — Тя присви очи, когато мъжът изключи мотора и се обърна, за да се увери сам. — Да не би да си карал с превишена скорост?

Той поклати недоумяващо глава.

— Не съм. Дори и с превишена скорост нямаше да успея да скъся чак *толкова* разстоянието.

Джейн отново обърна лаптопа към себе си и се взря в екрана.

— Хм. Сигурно са спирали.

— Наваксахме ли достатъчно? Може ли сега да отидем до едното място? — прозвуча гласът на баба отзад — И Ръфчо е будна и чака. Сигурно иска разходка.

Джейн се обърна и видя, че баба ѝ се изправя на задната седалка. След това отново погледна Ейбъл и забеляза как е посърнал при

мисълта да се спира и да се губи време, но въпреки това той кимна.

— Ще сме много бързи — увери го тя.

Ейбъл кимна отново и махна предпазния колан.

— Ще купя кафе и сандвичи, докато вие се оправяте. Някакви предпочитания?

— Изненадай ни — предложи Джейн.

Както обеща, двете с баба й си свършиха бързо работата. Ейбъл обаче се оказа още по-бърз. Беше купил сандвичи и кафе, оставил ги бе в пикапа и вече разхождаше Ръфи, когато двете жени се върнаха.

Джейн настани баба си отново, застопори колелата на инвалидната количка и се насочи към края на паркинга, където Ейбъл и Ръфи се взираха мълчаливо в краката си.

— Всичко наред ли е? — попита тя, когато приближи.

— Той се опита да ме ухапе, когато посегнах да го извадя от клетката! — Ейбъл бе силно обиден от покушението.

— О, да. Трябваше да те предупредя. — Джейн прехапа устни, за да скрие факта, че се забавлява с нацупеното му изражение. — Ръфи се опитва да ухапе всички.

— След това за малко да ми откъсне китката, докато се опитваше да догони една полицейска кола.

Джейн прехапа устни, щом си представи как седемкилограмовата космата топка тегли неистово нанякъде. Това едва ли е било истинска заплаха за китката на Ейбъл. Въпреки това младата жена го поправи:

— Тя. Ръфи е кучка.

— Това е абсолютно сигурно — сопна се Ейбъл. Джейн не се съдържа и се разсмя. Веселостта й предизвика нов кисел поглед от страна на Ейбъл и той отново започна да мърмори. — И още не е свършила нищо. — Гласът му звучеше изпълнен с досада и отчаяние.

Джейн го съжали, пое каишката от ръката му и се обърна към пикапа.

— Време е да тръгваме — обяви тя.

Ръфи веднага потегли каишката и започна да скимти. Джейн спря и никак не се изненада, когато кучето със завидна бързина си свърши работата. Животното обичаше да дразни всички, но никога не рискуваше собственото си удобство. Джейн я изчака да приключи, след това събра мръсотията с предварително приготвения плик. Тримата се върнаха в пикапа.

— Джейн, остави я навън — помоли се баба, когато Джейн понечи да прибере кучето в клетката. — Тя ще бъде много послушна.

Младата жена реши, че така ще бъде значително по-лесно, отколкото да се бори със зъбливото зверче, и я пусна отзад при баба си. Кученцето пъргаво подскочи и се настани до Бабинка.

— Не трябва ли да пуснем и господин Тибс? — предложи с очевидно нежелание Ейбъл, докато Джейн затваряше вратата на пикапа.

— Той спи — отвърна Джейн. Стори й се, че забеляза искрено облекчение, че не се налага да се бавят повече.

Качиха се в колата, а Джейн зае шофьорското място. След кратко спиране за бензин, те потеглиха и Ейбъл се зае да раздаде сандвичите и напитките.

— Кюфте — каза изненадана Джейн след първата хапка.

— Извинявай. Аз...

— Недей, аз много обичам сандвичи с кюфте — побърза да го увери Джейн. Разсмя се. — Те са ми любимите.

— И на мен.

Въпреки че вниманието й бе насочено в пътя, Джейн не видя, но усети, че Ейбъл се отпуска. След това добави:

— В интерес на истината купих два сандвича с кюфте за мен и салата с пиле за вас, дами. Май съм ти дал грешния сандвич.

— Така ли? — Джейн откъсна поглед от пътя и го погледна неуверено. Вдигна в ръка нахапания сандвич. — Искаш ли си го?

— Не. — Той най-сетне се разсмя. — Обичам и пиле. Просто не помислих... искам да кажа, че дори не ми мина през ума, че може да обичаш сандвич с кюфте. Според мен повечето хора не го понасят.

Джейн сви рамене и насочи поглед към пътя. Отхапа отново.

— Имам доста странен вкус.

— Според мен — намеси се баба — тя е единственият човек, когото познавам да обича туршия с копър върху филия, намазана с фъстъчено масло.

— Бабо! — стрелна я Джейн с възмутен поглед в огледалото за обратно виждане. Ейбъл отново се разсмя. Тя погледна с възмущение и него. — Кое е толкова смешно?

— Еди знае ли, че обичаш фъстъчено масло и туршия от копър?

— Да. — По устните ѝ плъзна крива усмивка — Реши, че това е страхотен майтап.

— Сигурно. Затова е предположила, че ще си паснем толкова добре.

— Защо? — Тя го погледна, без да крие любопитството си, а веждите ѝ се вдигнаха, когато забеляза, че той се залива от смях. — Да не би *и ти* да обичаш туршия от копър с фъстъчено масло?

— Още от десетгодишен. Тогава тя ме накара да ям, реших, че ще бъде отвратително, обаче...

— Фъстъченото масло убива този тръпчиво кисел вкус на копъра, а пък сокът от туршията премахва сухотата на фъстъченото масло — довърши вместо него Джейн и кимна с глава. — И аз така започнах. Братовчедка ми Ариел ме накара да опитам. По онова време това беше най-противното нещо, което успя да измисли.

Двамата се спогледаха и се усмихнаха, а след това Джейн раздели вниманието си между шофирането и яденето, и остави на баба си задачата да поддържа разговор с Ейбъл. Маги Спайръс много я биваше в разговорите. Сигурно се дължеше на обучението ѝ за таен агент, предположи Джейн. Възрастната жена успя да извлече каква ли не информация от Ейбъл, докато двамата се хранеха.

Джейн ги слушаше с огромен интерес и научи, че причината за идването му е било прослушване за работа в централата на „Елис & Смит“ във Ванкувър. Надявал се да успее да се прехвърли в Канада, а Ванкувър бил отлично място, при положение че Еди живеела там, а родителите му споменали, че може да се преместят някъде по-наблизо до Еди след пенсионирането на баща му догодина. Ейбъл още не бил казал на Еди, за да не ѝ дава напразни надежди в случай, че не го одобрят. Въпреки това шансовете му били доста добри. Работел много упорито и от сегашната му компания искали да го задържат и да бъде доволен. Той разказа това без следа от самохвалство и Джейн остана силно впечатлена. Маги и Ейбъл продължаваха да си говорят и младата жена ги слуша много след като бяха приключили и със сандвичите, и с кафето, но разговорът им най-сетне замря и те двамата заспаха. Дори Ръфи се настави да поспи, положила глава в скута на Бабинка. Джейн остана сама на пътя с мислите си. Разбира се, веднага се сети за Еди. Притеснението също се върна. Въпреки самоувереността ѝ, когато говореха с Ейбъл, Джейн съвсем не бе убедена, че ще успеят да

настигнат тези, които бяха отвлекли приятелката ѝ, нито пък имаше представа, какво биха могли да направят, когато ги настигнат. Ейбъл бе счетоводител, а Джейн — изобретателка, за бога! При това не особено успешна, помисли си тя, сетила се за последните си измишльотини. Смаляващи презервативи и ракетоносител във формата на вибратор! Мили боже, къде ѝ е бил умът?

Нямаше никакво значение, че на Айра Мейнтру и Уай им се струваха доста обещаващи; Джейн все се съмняваше в полезността на изобретенията си поне докато не се докажеха. Например в момента се укоряваше, че не е направила проследяващия чип с по-широк обseg. Да, това наистина бяха просто прототипи и тя ги бе пригодила за изпитания, но въпреки това...

Представи си Еди така, както я видя последния път — въодушевена, че излиза на среща от много време насам, приятелката ѝ направо грееше. Къде ли беше в момента? И защо до този момент бе използвала само един от тампоните? Вече минаваше полунощ в петък. Можеше да се каже, че е събота сутрин. Еди бе взела пакет с шест тампона към пет и трийсет в четвъртък. Та това бяха повече от двайсет и четири часа. Би трябвало да има още жълти мигащи светлини на вече използвани и изхвърлени чипове.

И защо, запита се Джейн, не се бе сетила да измисли нещо, което да показва състоянието на проследявания обект? Дори нямаха представа, дали следят живата Еди.

— Мислиш ли, че тя е добре?

Джейн трепна при въпроса на Ейбъл. Мислеше си, че той спи. Очевидно не спеше, а умът му препускаше като нейния.

— Да. Иначе щяха да изхвърлят тялото. — Джейн измисли само този безчувствен и груб отговор, за да разсее отчаянието му, но в мига, в който го каза, разбра, че разсъждава напълно логично. Докато червената точка продължаваше да мига, имаше много голям шанс Еди да е още жива.

Ейбъл отново замълча, а когато се обърна към него след малко, очите му бяха затворени.

Нощта течеше бавно, озарена единствено от ярките насрещни светлини по безкрайната магистрала. Джейн пусна компактдиск на Енрике Иглесиас и намали звука. Движението ѝ разбуди Ейбъл и той измърмори:

— Много добър диск. — След това се намести и заспа отново.

Когато спря на следващата бензиностанция, за да налее, баба ѝ се събуди, но той дори не помръдна. Джейн заведе Ръфи на разходка, купи си един шоколад, за да има повече енергия, и извади лаптопа, за да провери къде се намира Еди. С изненада установи, че мигащата точка не се е преместила от последния път, когато беше проверявала. Сега се намираха само на сто километра зад превозното средство. Остана доволна, че Ейбъл спи. Беше възможно похитителите на Еди да се спрели, за да си починат, но също така бе възможно да са изхвърлили тялото на сестра му някъде по пътя. На Джейн ѝ се прииска да бе измислила нещо, което да ѝ подсказва как е следеният.

Замисли се над възможностите, докато шофираше, но когато след малко премести поглед към екрана на лаптопа, забеляза, че точката отново се движи. Едва сдържа вика си на облекчение, спомнила си в последния момент, че спътниците ѝ спят. Еди бе жива! Не я бяха изхвърлили. Не можеше да не е жива, увещаваха се Джейн. Тогава реши, че ако понатисне газта, може и да успее да ги настигне. Нощем на магистралата едва ли имаше много полиция. Поне в това бе сигурна. А освен това разполагаше...

Извърна бързо поглед към Ейбъл и се усмихна доволна, че той спи дълбоко. На никой мъж лицето не излъчваше такова спокойствие, докато беше буден. Братът на Еди изглеждаше по-млад, бръчките от притеснение и тревога бяха изчезнали. Погледна го отново, по-дълго, отколкото би трябвало, и колкото и да бе странно, ѝ се прииска да прокара пръсти през гъстата му коса.

Обузда мислите си, стисна волана, насочи отново вниманието си към пътя и натисна някакво копче на таблото. Над скалата за скоростта се отвори малко прозорче. Това бе едно от най-ранните ѝ изобретения. Сетила се бе за него, защото най-редовно превишаваше ограниченията за скоростта, но за агентите се оказа незаменимо удобство през последните две години. Ето че сега и на нея щеше да ѝ влезе в употреба. Наричаше се детектор на полицаи. Това не бе антирадар, а детектор на полицаи. Устройството проследяваше честотата на радиостанциите на полицията и бе много удобно, защото с негова помощ можеха да бъдат избегнати представителите на закона на най-различни места. Екранът забръмча и затрепери за момент, след това

образът се изчисти и показа, че някъде зад тях има полицейски патрул, но пътят отпред беше съвсем чист.

Остави устройството включено и натисна докрай педала на газта. Крайно време беше да скъси разстоянието с набелязаната цел. Може би дори щеше да успее да освободи Еди още на магистралата, ако улучеше момент, когато похитителите спрат да похапнат или нещо такова. Джейн отлично разбираше, че шансовете ѝ за успех са минимални, но за нея бе важно да опита, преди мошениците да са достигнали крайната си цел.

На Джейн ѝ се искаше много преди това да включи детектора на полицаи, но нямаше как да даде правдиво обяснение на Ейбъл. Въздъхна. Нещата щяха да са значително по-простички, ако можеше да говори откровенно с този мъж за организацията, където работеше. Само че Ч.А.Р. държаха особено много на секретността, а животът на приятелката ѝ едва ли щеше да им се стори толкова важен, че да позволят на служителката си да пренебрегне тази секретност. В сравнение със секретността, която поддържаха по цял свят, една приятелка не бе от значение.

Джейн разбираше гледната им точка, но това съвсем не означаваше, че я одобрява.

Ейбъл сънуваше еротичен сън. Джейн лежеше върху него и обсипваше лицето му с мокри целувки. Той прошепна нещо неясно, протегна ръка, за да я привлече по-близо до себе си, но след това рязко спря, когато тя му изръмжа.

— Джейн? — прошепна неуверено той.

— Ръф — изсъска гласът ѝ, но някъде отстрани, не от мястото на гърдите му, където се бе отпуснала. Объркването му бе толкова силно, че той се изтръгна от съня. Отвори очи и забеляза, че е допрял носа си до носа на космата смрадлива богиня на нощта. Ръфи изръмжа, а Ейбъл се изправи рязко и косматата топка отлетя на пода. След миг кучето отново започна да ръмжи срещу него, а след това приклекна, за да скочи на седалката до спящата си господарка.

— Извинявай.

Гласът на Джейн привлече вниманието му, когато тя натисна някакво копче на таблото. До ушите му достигна тихо бръмчене и

облегалката се върна отново в изправено положение. Очевидно тя я беше свалила, докато е спял, за да му бъде по-удобно.

— Опитях се да задържа Ръфчо настрана, но не можех едновременно и да карам, и да я държа. — Тя сви рамене.

Ейбъл изсумтя и потри очи, за да прогони съня. Огледа се. В пикапа все още цареше сумрак, но небето навън бе просветляло. Обърна се отново назад, когато дочу ръмженето на Ръфи, и забеляза, че бабата на Джейн спи съвсем изправена и хърка гръмовно. Самоходният губер оголи зъби и заприлича на злобен плъх, нахлупил грозна перука.

Смрадлива твар, каза си той и отново погледна Джейн. Въпреки че не я виждаше много добре в сумрака, стори му се, че е изморена, и се зачуди колко ли време е спал. Дали бяха успели да скъсят още разстоянието до Еди?

Еди. В гърдите му се надигна страх за нея и тревогата отново го обзе. Дали онези типове не я бяха наранили? Бяха ли я заплашили, за да успеят да я отвлекат? Опита да се успокои и си каза, че едва ли са я наранили лошо. Сигурно са използвали заплахи, иначе как са успели да минат с нея границата.

Границата. Той застина. Как бяха успели да минат границата? Сигурно сестра му е опитала да подсказе с нещо на граничната полиция, че е пленница.

— Как според теб са успели да минат границата? — попита той. Думите му се изплъзнаха преди още да осъзнае какво пита.

Джейн погледна мъжа до себе си. Беше спал цели осем часа — много повече, отколкото бе очаквала, но това сигурно му се бе отразило добре.

Минаваше седем сутринта. Благодарение на детектора на Джейн и на изключително краткото спиране, което се наложи да направят преди по-малко от час, бяха успели да настигнат похитителите на Еди. Проследяващият чип помогна на Джейн да установи коя точно е колата и сега караше след тях, изпълнена с надеждата, че ще спрат и ще имат възможност да освободят сестрата на Ейбъл.

Докато пътуваха по шосе 99, а след това по шосе 12, Джейн спазваше значителна дистанция, за да не привлече вниманието и да не събуди подозрение у другия шофьор. Отначало беше тъмно, затова тя виждаше пред себе си единствено една черна неясна форма. Само че небето просветля, слънцето се показва и тя се доближи достатъчно,

когато завиха на юг по шосе 49. Едва тогава разбра зад каква кола кара. Но ето че Ръфи започна да нервничи и да досажда.

Джейн отново погледна Ейбъл и се зачуди дали да посмее да му каже истината. Едва ли щеше да приеме новината спокойно. Самата тя бе поразена.

— Съжалявам, че заспах така и те оставих сама — каза Ейбъл и отново повтори въпроса, който ѝ бе задал преди малко. А тя се бе надявала той да го забрави. — Как според теб са минали границата? Би трябвало да е направила нещо, да е казала нещо, за да ѝ окажат помощ, ако е била будна. Трябва да е била будна — разсъждаваше той. — Едва ли митничарите биха позволили някой да прекара човек в безсъзнание през границата.

Джейн прецени, че не печели нищо, ако крие наученото от него, и му каза:

— Прекарали са я в катафалка.

ГЛАВА 6

Точно както се бе опасявала, Ейбъл не прие никак спокойно казаното. Пое си рязко дъх, а ужасът по лицето му бе достатъчно показателен. Въпреки това Джейн се стресна, когато той изрева.

— Тя мъртва ли е?

Баба се размърда на задната седалка, но това дребно неудобство не я разбуди.

— Не. Сигурна съм, че не е — опита се да го успокои Джейн. — Ако беше мъртва, едва ли щяха да си правят труда да я транспортират чак до тук. Щяха да изхвърлят тялото. Тя им трябва жива по някаква причина. — Замълча, за да осмисли той думите ѝ, и добави: — Сигурно е упоена в задната част на катафалката и са я прекарвали през границата като труп.

Посочи черната кола пред тях и Ейбъл насочи нещастно поглед напред.

— Искаш да кажеш, че тя сигурно лежи в безсъзнание в някакъв ковчег отзад в катафалката?

— Да — призна с нежелание Джейн. Предпочиташе да не мисли за Еди, положена в ковчег. Фактът, че сигурно е упоена, съвсем не улесняваше нещата, но поне бе разумно обяснение, защо през последните трийсет и осем часа не бе използвала нов от взетите назаем тампони. Това също така обясняваше защо Еди и похитителите бяха стигнали едва във Вашингтон, когато Джейн се сети да провери къде се намира приятелката ѝ с помощта на проследяващата програма. Тя изтъкна този факт пред Ейбъл. — Сигурно са я прекарвали през границата, като са я представили за починал член на семейството. Това е единственото обяснение, защо не бяха стигнали много далече, когато ги открих. Ако са я отвлекли по някое време в четвъртък вечерта, когато в петък на обед проверих, нормално би трябвало да са излезли от обхват — продължи тя. — Но сигурно им е било нужно време, за да подправят документите и да я прекарат през границата, като я представят за починала.

— Починала. — Ейбъл се намръщи при тази дума, а след това се приведе нетърпеливо напред на седалката, защото влязоха в завой и колата отпред за малко се загуби от поглед. — Дай малко газ. Ще ги загубиш — нареди той.

— Ако карам прекалено близо, може да се усетят, че ги следим. Предпочитам да не ги плаша. Изненадата може да ни е от полза, когато измъкваме сестра ти.

Ейбъл седеше със свити юмруци и внимателно наблюдаваше пътя напред. На Джейн й хрумна нещо.

— Защо не извадиш лаптопа? Затворих го и го оставих на пода, след като се уверих, че това е колата, която ни трябва.

Той веднага грабна компютъра и сателитната чиния.

Джейн му обясни как да стартира проследяващата програма с надеждата, че когато види мигащата точка, ще се почувства по-добре, тъй като колата пред тях не се виждаше. Ейбъл остана загледан в екрана няколко минути, после вдигна поглед към пътя и се убеди, че катафалката все още я няма.

— Ти беше будна безкрайни часове. Мога аз да покарам малко.

— Просто следи лаптопа — предложи уморено Джейн. Наистина беше уморена и наистина шофираше прекалено дълго, но нямаше никакво желание да му отстъпи волана. Не беше сигурна дали няма да халоса отзад колата в пристъп на безумно желание да спаси сестра си. По нейна преценка мъжът не мислеше достатъчно трезво в момента, а тя не бе проследила Еди по целия път към Калифорния, за да ги убият накрая.

— Сонора — каза сънено Маги Спайръс.

— Какво Сонора? — Джейн вдигна поглед към огледалото за обратно виждане и откри, че баба й се е изправила и наднича навън.

— Така пишеше на табелата. „Добре дошли в Сонора“ — обясни тя. Започна да рови в чантата и скоро измъкна гребен, за да се срещне, и пудра, за да се погрижи за носа си. Баба винаги изглеждаше изключително представителна.

Дори и в сетния си час нямаше да позволи някой да я види в прокъсани дънки и без грим.

Джейн отново насочи вниманието си към пътя и с учудване забеляза, че червените хълмове и дърветата, които досега се нижеха от двете страни, вече са отстъпили място на сгради. Бяха стигнали до

населено място. Предположи, че колата, която следят, скоро ще спре, а тя нямаше представа, как да постъпи. Мислеше си, двамата с Ейбъл да ги издебнат и да измъкнат Еди, докато похитителите са в тоалетната. Ами ако бяха стигнали там, където трябва? В такъв случай мръсниците нямаше да спрат, щяха да се отправят директно към определеното място. И на това място със сигурност щеше да има повече хора, а не само двама, при това, по всяка вероятност, въоръжени.

С всеки изминат километър Джейн се напрягаше все повече и продължаваше да обмисля различни варианти. Много се страхуваше, че Ейбъл няма да го е грижа колко са похитителите и дали са въоръжени. Беше достатъчно обезумял и сигурно щеше да извърши някоя глупост, заради която да убият и него, и сестра му. Отново се замисли как да предотврати подобно нещо.

Докато измисляше и отхвърляше новите възможности, Джейн с изненада установи, че катафалката най-неочаквано зави надясно и спря. За малко не я последва. За щастие, в последния момент съобрази и продължи напред.

— Ограден квартал. — Ейбъл се изви назад, за да огледа ядно колата, която вече бяха подминали. Тя бе паркирана пред бяла метална порта. — Обръщай, обръщай! Ето ги!

Джейн стисна зъби и продължи напред по пътя, а идващият завой скри катафалката от погледите им. Чак тогава тя отби и се приготви да обърне.

— Бързо, бързо! — викаше Ейбъл и се въртеше, за да види какво става, въпреки че нямаше никаква видимост.

Джейн нарочно се забави, докато завие. Надяваше се катафалката да е минала навътре и да е далече от пътя, когато се върнат. Ами ако Ейбъл се опита да изскочи в движение и се нахвърли върху похитителите на сестра си? Последното нещо, което ѝ трябваше, бе да го убият наред улицата.

— По дяволите! — изруга Ейбъл, когато откриха, че катафалката я няма, а портата е затворена.

— Ейбъл — Джейн се постара да говори спокойно, докато спираше край оградата, но той нямаше желание да я слуша. Отвори своята врата.

— Трябва да се прекача през тази ограда и...

— Не е ли по-добре да вземеш това? — попита баба. Джейн и Ейбъл извиха едновременно глави. Джейн веднага позна пудрата, която баба й държеше, и щом забеляза как възрастната жена е свила устни, за да издуха от праха, Джейн инстинктивно се прикри зад седалката си. Облак пудра полепна по лицето на Ейбъл.

— Ка... — започна объркан той, а след това се строполи на седалката и не падна само благодарение на предпазния колан.

Джейн улови лаптопа, преди да се плъзне по омекналите му крака, и се обърна, за да погледне укорително баба си.

— Бабо!

— Боже, боже, боже! Твоята поразяваща пудра е цяло чудо, нали? — нареждаше Бабинка, докато затваряше капака на пудриерата и я прибираше в чантата. — Каква бързина. Ти си невероятен изобретател, скъпа. Каква работа щеше да ми върши едно време!

— Бабо! — изръмжа Джейн и погледна плътно затворената чанта на баба си, зачудена за кой ли път какво ли има вътре. Маги Спайръс бе истинска напаст на колела, в това нямаше никакво съмнение. Склонността ѝ да краде изобретенията на Джейн от работната ѝ стая и да ги „пробва на себе си“ — а още по-често на съседите — бе причината Джейн да наеме Джил. Единственото ѝ желание бе да не допуска възрастната дама да си навлича беди на главата. Веднъж, когато се прибра, завари симпатичния възрастен господин Якобовски да спи на пода, а друг път престарелият господин Флин танцуваше и пееше с пълно гърло мръсни моряшки песни. Тогава, меко казано, остана потресена. Тези издевателства на баба ѝ можеха да ѝ струват работата.

— Такааа — каза Маги в отговор на ръмженето на внучката си. — Той започваше да ми лази по нервите, скъпа. Разбирам, че е много притеснен заради сестра си, но по-вероятно е заради него да убият горкото момиче, защото какъвто се беше накукуперил, едва ли щеше да успее да я спаси.

Тъй като Джейн се притесняваше за същото, не посмя да противоречи на баба си. Въздъхна и се загледа в отпуснатото тяло на седалката до нея.

— Колко време ще остане в безсъзнание? — попита любопитно баба.

— Зависи колко пудра си духнала и колко е поел — отвърна Джейн. — Струва ми се, че има доста да почакаме.

— Да, духнах с всички сила — призна баба.

Джейн се замисли.

— Добре. Значи имаме между половин час и два часа — прецени тя.

— Ммм. Това, предполагам, ще ни е достатъчно — реши баба. — Какво смяташ да правим?

— С него ли? — Джейн погледна изпадналия в безсъзнание спътник.

— Не. За портата.

— А, това ли? — Джейн погледна портата, след това цифрената клавиатура пред прозореца и спря пикапа. — Май ще се наложи да използвам калкулатора.

— Боже, боже, та това е просто една прекрасна идея — каза лъчезарно Бабинка, когато Джейн слезе и се упъти към задната част на пикапа. — Бях забравила за това, скъпа. Ето още едно великолепно изобретение, скъпа. Като измисли това, доказва колко неповторими са гените ти.

— Благодаря ти, бабо — измърмори Джейн. Грабна куфарчето и бързо се качи на седалката си.

— Май няма да е зле да пуснеш ограничителите, Джейни, скъпа. Само за всеки случай, да не би Ейбъл да се събуди. Може пък да не е вдишал чак толкова, колкото се надяваме, и да започне да създава неприятности.

Джейн се поколеба за момент, след това въздъхна и натисна едно копче на таблото. Подплатени с мека материя метални шини се затвориха около ръцете, краката, раменете и кръста на Ейбъл. Това бе също нейно изобретение, от онези, които с удоволствие изпробваше в пикапа, но не би помислила, че може да ѝ се наложи да използва.

Отвори куфарчето и извади бележника, който ѝ служеше и за портфейл. От малкия преден джоб измъкна калкулатор. Беше много удобен и тя често го бе използвала при покупки, но сега за пръв път щеше да го приложи за целта, за която го бе създала.

Отвори един панел на гърба и извади две щипки с жици на тях, а след това свали прозореца, за да достигне циферблата. Хората, които живееха в този ограден квартал, обикновено намираха код, за да

отворят вратата, а посетителите натискаха звънеца, за да им бъде отворено. Останалите нямаха място вътре. Джейн включи своя калкулатор кодоразбивач, създаден за Ч.А.Р., натисна едновременно копчето за деление и изтриване и зачака. Кодът, който ѝ трябваше, скоро щеше да излезе на малкия екран.

Идеята ѝ хрумна, след като баба ѝ разказа едно от своите приключения. Разказите ѝ за дните, прекарани в шпионския занаят, бяха дали на Джейн много идеи. Щом Маги споменеше някой проблем, Джейн започваше да мисли как може да бъде преодолян.

— Побързай, скъпа.

Младата жена се огледа въпросително и баба ѝ посочи жена на средна възраст, облечена в най-противната яркожълта рокля, която бе виждала. Жената вървеше към пощенските кутии до портата. Изглежда, дори и пощальонът нямаше достъп до това избрано общество.

Калкулаторът изпиука и привлече погледа на Джейн. На екрана се виждаха четири цифри. Джейн веднага разкачи калкулатора и го остави на пода. Натисна необходимите числа и се поотпусна, когато портата се отвори. Сигурна, че жената не бе видяла номера с жичките, Джейн ѝ се усмихна и кимна, когато непознатата вдигна ръка за поздрав. След това Джейн натисна копчето, за да вдигне черните стъкла, и подкара.

— Какво ще правим? — попита баба и се наведе напред така, че лицето ѝ бе съвсем близо до Джейн.

— Не съм много сигурна. Трябва да разберем в коя къща са похитителите на Еди и тогава, ами, тогава май трябва да измислим план.

Вдигна поглед към огледалото за обратно виждане и забеляза, че баба ѝ кима с глава.

— Добра последователност — каза тя — Плановете са особено важни. Добрите агенти никога не се втурват да действат току-така. Е, поне много рядко.

Джейн почувства облекчение. Планирането не беше никак страшно. Можеше да измисли нещо ценно. Остана доволна, че Бабинка е преценила, че разполагат с време, за да измислят план, което означаваше, че не смята Еди да е в непосредствена опасност.

— Ето я.

Джейн намали. И без това караше съвсем бавно, след като подминаха портата, следвайки лъкатушещия път, но сега почти спря, когато стигна до частната алея, където бе паркирана катафалката. Намираха се пред една от най-огромните къщи, които Джейн някога бе виждала. Не обърна особено внимание на този палат, защото забеляза, че отпред стоят шестима мъже. Докато ги наблюдаваше, един от тях се качи в катафалката, запали мотора, а друг влезе отстрани в огромен гараж. След секунда двете крила на гаража се отвориха и катафалката подкара навътре. Мъжете я последваха. Един от тях отвори задната част на колата и Джейн видя ковчег от тъмно дърво.

Младата жена не се съмняваше, че в ковчега е Еди, и изпита невероятно силен подтик да натисне спирачките и да хукне да я спаси. Много добре знаеше, че ако Ейбъл бе буден, вече щеше да е по средата на алеята. Докато тези мисли ѝ се въртяха в главата, вратите на гаража започнаха да се затварят.

— Дай малко газ, скъпа. Засега не са ни забелязали, но никак не ми се иска да ни спипат.

Джейн се поколеба.

— Не трябва ли...

— Агентите никога не се впускат с главата напред, скъпа. Знам, че искаш да спасиш Еди, но само ще причиниш повече вреда, вместо нещо добро, ако предизвикаш гнева на врага точно сега. Агентът първо проверява обстановката, разучава всичко и определя най-добрия начин, по който да се справи с нещата.

— Аз не съм агент, бабо — каза с досада Джейн. — Нямам и най-бегла представа, как да разуча подобна ситуация и как да се справя с проблемите.

— Все ще му хванем цаката.

— Как? Та това е една затворена общност. Тук почти няма улично движение. Поне по пътя не се мотаят безцелно коли. Един пикап, паркиран тук, веднага би привлякъл вниманието. — Това бе повече от ясно. Пикапът им щеше да се забелязва като подут и посинял пръст. Всъщност в момента се радваха на изключителен късмет, защото мъжете около катафалката бяха прекалено разсеяни и не ги забелязаха. Несъмнено, така както бяха спрели, всеки щеше да ги забележи, защото пътят не отвеждаше на някое конкретно място, а

завиваше и отново се връщаше към портата. — Жалко, че наблизко няма хотел или нещо такова.

— Ммм. Да. — Баба замълча, а погледът ѝ се плъзна по къщите на изолирания път. След това бръкна в чантата и извади мобифон. Джейн отново погледна чантата с искрено любопитство и ѝ се прииска да надникне вътре. Не беше възможно сред нещата, които Маги Спайръс бе приготвила за из път, да няма някоя ужасия.

— На кого звъниш? — попита Джейн, когато баба ѝ започна да набира.

— Обаждам се за услуга. — Маги залепи телефончето за ухото си, срещна погледа на внучката си в огледалото за обратно виждане, сякаш чакаше някой да ѝ се обади. — Мисля, че е крайно време да тръгваш, скъпа.

Джейн даде газ. Когато стигна до вратата, се обърна към баба си.

— Сега накъде?

Много добре знаеше къде иска да отиде — да направи още едно кръгче. Нямаше никакво желание да изостави Еди просто така. Но независимо дали щеше да изостави приятелката си или не, беше много опасно да кара точно тук.

— Тръгвай към града — нареди баба. — Ще похапнем нещо.

Джейн мина през портата, след като тя се отвори и насочи пикапа към централната част, която бяха видели по-рано.

Така се случи, че не се наложи да пътуват дълго. Баба — така и не бе успяла да се свърже с приятеля или приятелката си и остави кратко съобщение с основните неща за положението им — забеляза малко ресторантче, наречено „При Пърко“. Тя прибра телефона и предложи да закусят.

Изтощена и изпълнена с желание да похапне нещо, което да я зареди с енергия, Джейн спря на паркинга.

— Ами Ейбъл? — попита баба, когато паркираха. Джейн изключи мотора, погледна мъжа и разкопча предпазния си колан. Той все още спеше дълбоко и сигурно щеше да остане така поне половин час. Може би дори час, ако бе поел повече от пудрата на баба.

— Засега остава тук — реши тя. — Би трябвало да поспи още малко, а ако се събуди, преди да се върнем... — Тя сви рамене. — Пикапът е звукоизолиран, а той няма да успее да се освободи от ограничителите.

— Правилно — съгласи се баба. — Така ще ни остане време да решим какво да го правим.

Забележката прозвуча доста заплашително на Джейн, но тя я подмина и слезе да отвори вратата. Извади инвалидната количка на баба си, настани възрастната жена в нея сравнително бързо, въпреки че Ръфи непрекъснато се опитваше да се измъкне от пикапа. След като провери, че си е взела телефона и портфейла, Джейн заключи колата и подкара Маги към малкия ресторант. Не че имаше нужда някой да бута количката. Освен че бе снабден с всякакви приспособления и улеснения, столът можеше да се движи сам.

Щом се настаниха в едно от сепаретата и нагласиха стола отстрани на масата, Джейн се зае да огледа обстановката. Кафенето бе в масленозелено и кафяво, с тапети, по които висяха сухи венци. Приблжи се млада, широко усмихната сервитьорка, вързала косата си на игриво полюшваща се при всяка изречена дума опашка. Приветливостта и енергията ѝ накараха Джейн да се почувства поне на сто години. Само че не бе спала почти от двайсет и четири часа, напомни си тя и не си направи труда да заглади измъкналите се от нейната опашка кичури.

Сервитьорката ги поздрави лъчезарно и може би спомена някакъв специалитет или нещо от този род, когато подаде по едно меню на Джейн и Маги, но Джейн не бе съвсем сигурна. Вече не ѝ се налагаше да кара и се бе отпуснала напълно. Думите на момичето ѝ прозвучаха като весело изречена поредица „дрън, дрън, дрън“, докато тя усещаше как мислите ѝ отлитат незнайно къде, а погледът ѝ се местеше безцелно разфокусиран. Загледа се в лимоненожълтата униформа на момичето, довольна, че ги е оставила да разгледат менютата на спокойствие.

— Умирам от глад — каза баба, докато оглеждаше какво предлага заведението. Джейн не бе особено учудена. През целия път бяха яли само по един сандвич и дребни сладки. Тя самата умираше от глад. Освен това установи, че е нервна, защото трепна рязко, когато мобифонът на баба ѝ иззвъня.

— Това трябва да е... моето приятелче — каза тя.

Докато възрастната жена разговаряше, Джейн се насили да се поотпусне. Слушаше как баба ѝ повтаря „да“ отново и отново. Та Маги Спайръс бе обяснила само най-основното за случая — името на

Еди, името на компанията, за която работеше, името на град Сонора, където бяха пристигнали. Бе повече от очевидно, че от тези дреболии е извлечено огромно количество информация.

— Сериозно? — каза баба и премести поглед към Джейн, сякаш за да ѝ каже „Видя ли!“. Само че Джейн нищо не бе видяла и разбрала. Нямаше никаква представа какво говорят от другата страна.

Загуби интерес към разговора и отново заоглежда заведението, този път насочвайки вниманието си към другите посетители. Трябваше ѝ цяла минута, за да осъзнае това, което вижда, докато местеше очи от човек на човек, но най-сетне изправи притеснено гръб и умората бе бързо заменена от паника.

— Какво има? — попита баба ѝ, забелязала обзелата я тревога.

Джейн се приведе над масата и изсъска тихо:

— Това място гъмжи от ченгета.

Маги Спайръс веднага се отпусна. Огледа различните униформи около тях. Имаше поне три различни вида — федерална полиция, щатска и представители на местната власт в Сонора. Те съставляваха поне три четвърти от клиентелата на кафенето. Човек оставаше с чувството, че се намира в полицейско управление.

— И какво от това? Да не би да сме направили нещо лошо? — Баба веднага загуби интерес.

— Ейбъл едва ли ще се съгласи с подобно твърдение. Оставихме го в безсъзнание, овързан с ограничители, което... — Тя се изправи рязко. — Нали това няма да бъде сметнато за отвлечение? С ограничителите, както сме го оставили в паркирания пикап? Не — отговори сама на съскането си Джейн и се намръщи. — Той сам искаше да дойде в Сонора.

— Успокой се — нареди баба и отново замълча и продължи да слуша какво ѝ говорят по телефона. След малко започна да обяснява. — Мадж казва, че щабквартирата на щатската и областната полиция са тук, в Сонора. Има три отдела представители на закона, плюс горски рейнджъри. В този град почти няма престъпления.

— Кажи го на Еди — изсумтя Джейн, но малко се поуспокои. Ейбъл беше в пикапа. С ограничители. Нямаше опасност да се събуди и да изскочи с писъци.

— Е?

Въпросът прекъсна мислите на Джейн и тя видя, че баба ѝ затваря мобилния телефон и го оставя на масата. Вдигна въпросително едната си вежда и зачака възрастната дама да ѝ обясни защо е в такова прекрасно настроение.

— Мадж каза, че си страхотна.

— И защо е решила така? — попита с искрено съмнение Джейн.

— Защото и Ч.А.Р., и федералните, и още няколко агенции държат от известно време Сателити Енсекси под око. Май ти си тази, която е успяла да ги спипа в нещо нелегално. Може дори да се окаже, че имаш вътрешен човек. Това може да се окаже достатъчно, за да се започне разследване.

— Ммм — отвърна Джейн. — Да бе. Толкова съм страхотна, че си разсипах нещата на пода в банята и от мързел не ги прибрах. Затова Еди си взе сама от проследяващите тампони и ние тръгнахме след нея тъкмо когато гадният ѝ шеф я е отвлъкъл.

Баба се засмя на сухия ѝ тон.

— Скъпа, недей да се подценяваш. Нали знаеш, че някои от най-добрите разследвания се дължат на случайността? Това важи и за работата на шпионите. Някои от най-значителните удари са се получавали, когато агентът случайно се е натъквал на нещо. Спомням си как веднъж...

— Бабо.

— Да, скъпа.

— Какво смята да прави приятелката ти?

— Ааа — Тя стисна устни и огледа преценяващо Джейн, сякаш се чудеше какво да каже.

— Бабо — изръмжа предупредително Джейн. Другата жена въздъхна.

— Добре, де. Ч.А.Р. ще купят къщата до тази, където е Еди и ние...

— Ще купят къщата? — прекъсна Джейн. — Не забелязах наблизо да се продава къща.

— Не се продава, скъпа.

— Ами как тогава ще...

— Моля те, Джейн. Става дума за Ч.А.Р. Те си имат начини. Всъщност няма да я купят наистина. Ще разкарат семейството, което живее там, и ще я заемат за времето на операцията, а после, когато

приключим, ще си им я върнат. Само че трябва да направят така, че да изглежда, че се продава и...

— Ще ги разкарат ли каза?

— Не викай, скъпа. Привличаш вниманието на онзи полицай, ето там. Як е като гранитна скала. Боже... какви са хубавци тук, нали? — чудеше се Маги.

Джейн потри чело и си наложи да прояви търпение, докато баба ѝ се усмихваше и намигаше на един „як полицаи като гранит“.

— Бабо.

— А? — Възрастната жена я погледна разсеяно.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че Ч.А.Р. са наясно, че Еди си е услужила с моите проследяващи тампони — онези строго секретни изобретения на Ч.А.Р., за които се предполага, че никой не знае? Да не би да знаят, че сме я следили през целия път до Калифорния с брат ѝ Ейбъл, който за момента е вързан в пикапа? — попита неестествено спокойно Джейн. Опасяваше се, че в най-скоро време, още в понеделник, ще бъде преместена някъде в приземието. Ако въобще се върнеше на работа в понеделник.

— Не, разбира се, скъпа — отвърна баба. Джейн тъкмо си отдъхваше, когато баба ѝ продължи. — Накарах Мадж да повярва, че Еди се е обърнала към теб, заради подозренията, които имала, и че ти умишлено си ѝ дала проследяващите тампони за „срещата“, а че Ейбъл е с нас, защото Еди вече му е била разказала за всичко това и той пръв е бил уведомен.

Джейн изпъшка и наведе глава към масата, но се спря, когато откри, че под носа ѝ дими чаша кафе.

— Заповядайте, дами! Решихте ли вече какво ще закусвате?

Джейн изви гневен поглед към дръзкото момиче, но отново бе заслепена от жълтата униформа.

— Приятна дрешка — отбеляза тя.

— Нали? — Момичето грейна и се огледа. — Чисто новичка и такава симпатична. Преди бяхме в нещо кафяво, но шефът реши, че тези са по-весели.

— Да, наистина са весели — съгласи се учтиво Джейн, а след това прочисти гърлото си и погледна отвореното меню, което дори не бе погледнала. Усещаше очите си изморени и насълзени и откри, че не може да се съсредоточи. Затвори менюто.

— За мен специалитета.

— Рохки или твърди?

— Моля? — погледна я глупаво Джейн.

— Яйцата. В специалитета — обясни момичето. — Рохки или твърди?

— А, рохки.

— И за мен така — обяви баба и подаде менюто. — Благодаря.

Момичето отново ги остави, а Джейн погледна възрастната двойка, която тъкмо влизаше. Мъжът бе в хавайска риза в твърде ярки алени и оранжеви цветя, които никак не си отиваха, а до него, жена му бе в яркожълта рокля.

— Мили боже, какво им става на жените в този град, та са се облекли в жълто? — попита отчаяно Джейн и обърна уморените си очи в друга посока.

— Ммм? — отвърна на въпроса ѝ баба.

— Я се огледай — предложи Джейн и отново насочи поглед към посетителите. Броят на полицаите не беше единственото странно нещо. Освен сервитьорката, имаше още четири клиентки в жълти рокли. А всички мъже, които не носеха полицейска униформа, си бяха сложили хавайски ризи.

— Точно това трябва да е... — призна баба, намръщена замислено.

— Какво? — полюбопитства Джейн.

— Ч.А.Р. има съмнения, че Сателити Енсекси използват радиовълни и някаква нова технология, за да контролират човешкия ум. Нали все някъде трябва да проведат изпитанията.

— И според теб я пробват, като карат хората да се обличат в жълти рокли и ярки хавайски ризи? — попита недоверчиво Джейн.

— Защо не? Това е съвсем безобидно и властите няма да заподозрат нищо. Онази жена на портата също беше в жълто — добави Маги и се усмихна чаровно на внучката си. — Колко си умна, скъпа. Веднага забеляза. Особено пък като се има предвид, че изобщо не следиш модата.

— Ммм — Джейн пренебрегна обидата и заглежда униформите и роклите с нов интерес. Може би тъкмо това са „*странните нещица*“, на които Еди се е натъкнала в работата си. Може да е дочула или пък да е прочела нещо по този въпрос.

— Много вероятно.

— Но защо ще я влачат чак тук?

— Сигурно искат да разберат какво знае и дали е казала на някого.

— Може — съгласи се Джейн и замълча, защото сервитьорката се върна с две чинии яйца и бекон. Стомахът на Джейн изръмжа веднага щом миризмата достигна носа ѝ. Тя забрави разговора и започна да яде.

Само след минутка побутна чинията.

— Значи ще купят къщата до тази, където отведоха Еди — попита тя. Чувстваше се преяла. Чувството не бе никак неприятно, като изключим това, че сега умората я натискаше с нова сила. Прекалих с въглехидратите, каза си Джейн и посегна към кафето, за да се поразведри. — И после какво?

— После ние се нанасяме и проверяваме нещата.

— Какви ги приказваш? — Джейн се поразбуди малко след това изявление. — Само че ние сме...

— Единствените агенти, които се намират в този район в момента — довърши доволно изречението баба ѝ. — Искат от нас да се заемем с това тутакси, а повечето от водещите агенти имат други задачи.

— Бабо, аз не съм агент. Нито път Ейбъл.

— Само че аз бях.

— *Беше* е много точна дума в случая.

Маги Спайръс махна с ръка при тези думи.

— Аз познавам занаята. Ще ви науча. Можем да се справим без проблем.

— Бабо, животът на Еди е заложен на карта. Аз просто не мога...

— Дали ще успееш да убедиш Ейбъл да остави тази работа на някой напълно непознат, дори второразреден агент, за да си отиде вкъщи? — попита нарочно възрастната дама. Джейн не отговори и се почувства окуражена. — И как, според теб, ще постъпи той?

— Не са много нещата, които би могъл да направи. Дори не знае в коя къща е сестра му.

— Само че знае града и мястото, освен това му е известно и името Енсекси. Ще досажда в полицията и ще настоява да се направи обиск, ще задава въпроси. Ще се забърка в какви ли не неприятности.

Семейство Енсекси веднага ще разберат, че е възникнал някакъв проблем. Веднага ще се отърват от уличаващото доказателство и ще потулят нещата.

— И сигурно Еди е това уличаващо доказателство?

— Така ми се струва.

— Може би ще успеем да го убедим да...

— Джейн, скъпа. Ти сама го видя там при портата. Той няма да прояви и капка здрав разум, когато стане въпрос за Еди. Мили боже, ти си й само приятелка и въпреки това се чудеше дали да не изфучиш от пикапа и да не нападнеш катафалката, когато спряха. А си една от най-предпазливите представителки на нашия род. Не става. Той просто няма да се съгласи да се върне у дома си. От друга страна обаче, ако му се каже какво точно става и му се позволи да участва, може и да успеем да го вкараме в правия път.

— Да го вкараме в правия път — повтори Джейн. Ейбъл съвсем не й се струваше от хората, които могат да бъдат вкарани в правия път.

— Хайде. Изтощена си. Отиваме на пазар, след това ще си вземем стая и ще поспим.

— Какъв пазар? — попита невярващо Джейн.

— Ами пазар. Облечена съм в тази рокля вече двацет и четири часа и нямам нищо против да я сменя. Тъкмо ще убием малко време, докато чакаме... Мадж да звънне.

Джейн изпъшка, извади достатъчно пари от многофункционалния портфейл, за да плати сметката и да остане за бакшиш, а след това избути инвалидната количка на баба си от заведението.

Изтощена и разсеяна, тя спря отстрани на пикапа и отвори вратата. Гневен рев отвътре бързо я накара да хлопне отново вратата.

ГЛАВА 7

Джейн огледа пустия паркинг и с облекчение забеляза, че никой друг не е станал свидетел на яростта на Ейбъл.

— Браво на Ръфчето. Такова добро кученце. Да, ти си ми едно умно момиченце, нали?

Джейн погледна как йоркширският териер подскача и цвърчи около инвалидната количка. Очевидно зверчето бе успяло да се измъкне от пикапа през онези няколко секунди, докато вратата бе отворена. А баба се държеше така, сякаш ситната кучка е извършила велик подвиг.

— Ейбъл ми се стори напрегнат — отбеляза Джейн, само в случай че баба ѝ не бе разбрала.

— Да. И на мен така ми се стори — съгласи се Маги Спайръс и се изкиска. — Притежава невероятни бели дробове, какво ще кажеш?

— Изобщо не е смешно, бабо — отвърна Джейн. Строгийт ѝ глас предизвика още по-силен смях у възрастната жена.

— Как да не е, Джейни, скъпа. Къде отиде чувството ти за хумор?

Джейн изви очи към небето и се обърна, за да надникне в пикапа. Заради тъмните стъкла не успя да види абсолютно нищо, както нямаше да може който и да е случаен минувач, проявил любопитство. Представи си как Ейбъл се напъва и се бори с ограничителите, докато реве и крещи с пълен глас. Отново обърна поглед към баба си.

— И сега какво?

Маги Спайръс прецени обстановката.

— Според мен трябва да нахлуеш вътре и да го обезвредиш отново, скъпа.

— Да го обезвреди ли? — опули се невярващо Джейн.

— Да, скъпа — потвърди баба ѝ, сякаш това бе най-разумното предложение на света.

Джейн реши, че това си е напълно в реда на нещата за невероятно успешната бивша агентка Маги Спайръс. Кое

означаваше, че Джейн е направила чудесен избор по отношение на кариерата си с решението да се задълбочи в техническата страна на шпионажа. Никога не би могла да се почувства доволна от обезвреждането на някого, с други думи, да го остави в безсъзнание.

— Връщам се веднага. — Остави баба си и Ръфи, и се приближи до пикапа. Огледа се крадешком, за да е сигурна, че наоколо няма никой, а след това отвори вратата откъм шофьорското място. Както и предишния път, отвътре веднага се разнесоха крясъци, но сега Джейн бе подготвена. Скочи на седалката, хлопна бързо вратата и зачака истерията на Ейбъл да престане. Чакаше. Продължаваше да чака.

Присъствието ѝ не го накара да спре, но поне виковете станаха по-разбираеми и Джейн се намръщи на някои от думите, които той бълваше. Стори ѝ се доста раздразнен. И имаше защо, поне според нея.

Младата жена изчака още малко, за да стихне яростта му, но след като ѝ се стори, че това няма изгледи да стане, реши, че е най-добре да се намеси. Все пак баба и Ръфи не можеха да стоят безкрайно дълго на паркинга. Джейн се почуди дали да не кресне, за да привлече вниманието на Ейбъл, но се съмняваше, че той ще я чуе, докато се дере така. Замисли се дали да не го усмири отново, но единственото, с което можеше да постигне подобен ефект, бе поразяващото червило, творение на Липшиц, а Джейн се съмняваше дали Ейбъл би затворил уста за толкова дълго, че да го целуне. Можеше и да излезе, за да поиска поразяващата пудра от баба, но не смееше да поеме риска някой полицаи да се покаже от ресторанта тъкмо в този неподходящ момент и да стане свидетел на пристъпа на бяс на Ейбъл.

Най-сетне тя грабна куфарчето и изрови някакъв лист. След това написа: *Трябвали да те усмиря отново, за да те накарам да млъкнеш?* с надежда заплахата да го накара да замълчи, защото не бе сигурна, че ще успее да изпълни закана.

За щастие, когато вдигна листа пред него, той замълча. За кратко. След това избълва нов злостен порой, този път заради факта, че над него е било проявено насилие. Очевидно не бе наясно какво точно се бе случило. Интересно. Трябваше да го очаква, разбира се. Джейн си припомни, че всички, върху които бе изпитана поразяващата пудра, бяха напълно дезориентирани, когато идваха на себе си. Изглежда, наркотичното вещество им разбъркваше спомените, но до този момент не си бе давала сметка колко много. Проведените изпитания бяха

имали за цел да установят колко време ще бъде в безсъзнание лицето и дали ще изпита някакъв физически дискомфорт след това. Все още не бяха приключили с изпитанията. Трябваше да си отбележи да провери каква част от паметта им е засегната, мислеше Джейн, но в това време разбра, че гневът на Ейбъл е позатихнал и че той най-сетне е замълчал. Гледаше я убийствено. Очевидно в този момент съвсем не бе най-любимият му човек.

— Извинявай — започна напълно искрено тя. — Баба само те обезвреди, за да не се набуташ и да убият и тебе, и Еди, като сътвориш някоя дивотия.

— Дивотия ли? — Той я погледна, все едно че беше луда. — Аз съм счетоводител! Ние не сме диваци! Ние сме предпазливи и последователни, и досадни!

— Сериозно? — попита с искрен интерес тя. — Ти така ли възприемаш себе си? На мен пък не ми се виждаш досаден.

Той не остана никак очарован от комплиментата ѝ.

Джейн въздъхна.

— Добре де, като изключим качествата ти на счетоводител, беше доста насъскан и очевидно се готвеше да спасяваш Еди още на момента. Което щеше да се окаже доста глупав ход. Похитителите ѝ вероятно са били въоръжени.

— Ясно — каза доста вдървено той. — Ами за това какво ще кажеш? — Той се размърда, притиснат от металните ограничители, стиснали ръцете и краката му.

— А, това ли... това беше... за да не паднеш от седалката — измисли Джейн, въпреки че още докато го казваше, усети, че извинението е доста неубедително. Той нямаше вид да ѝ вярва, затова младата жена продължи бързо-бързо: — Виж, просто се успокой. Ще кача баба в пикапа, а след това ще сваля ограничителите.

— Махни ограничителите и тогава качвай баба си в пикапа — поправи я той.

— Не мога. У нея ми е чантата с ключовете — излъга спокойно Джейн. Ключовете бяха в предния ѝ джоб, но тя не беше сигурна дали Ейбъл няма да изскочи от колата и да започне да създава неприятности в момента, в който бъде освободен. Смяташе да свали ограничителите едва когато пикапът е в движение, така поне имаше по-малка вероятност той да изскочи навън. Надяваше се да е права.

— Аз...

— Губим време — прекъсна го Джейн. — Време, в което можем да обмисляме как да измъкнем Еди.

Ейбъл затвори уста и Джейн усети как си отдъхва.

— Връщам се веднага. — Тя отвори вратата на пикапа и се измъкна навън доволна, че той не каза нищо.

Затвори внимателно вратата, заобиколи колата и... замръзна на място, когато видя как Ръфи се втурва в атака срещу един полицаи. Всъщност „втурвам се в атака“ беше прекалено гръмко казано. Малката космата топка беше налапала ботуша на човека и ръмжеше, докато се опитваше да го разтърси, но все пак полицаите бяха малко по-голям, отколкото обичайните обекти, с които се справяше. Ботушът му отказваше да помръдне. В същото време униформеният наблюдаваше йоркширския териер с доста развеселен израз на лицето.

Баба викаше напълно безсмислено по кучето.

— Ръфи! Лошо куче! Остави милия господин полицаи! Лоша Ръфи! Лошо куче!

Джейн затвори очи, потри чело и се зачуди как стана така, че всичко излезе от контрол. По принцип тя водеше доста спокоен живот. Е, като изключим това, че за малко не отнасяше главите на колегите си, докато представяше изобретенията си.

— Джейни, скъпа! Благодаря ти, Боже! Накарай Ръфи да пусне този мил господин.

Джейн отвори очи и се упъти към двубоя. Успя някак си да се усмихне извинително и се наведе, за да вдигне кучката, която веднага обърна остри зъбки към нея. Джейн подаде дребната фурия на баба си и се обърна към полицаия. Също като Ейбъл, той бе висок и с чудесно телосложение. Направо зашеметяващ, каза си Джейн. Красив бе като филмова звезда, с пясъчно руса коса, сини очи и впечатляващи черти.

— Вие сигурно сте Джейни.

Подаде ръка и се усмихна така зашеметяващо, че Джейн не успя да му устои. Усмихна се с широката усмивка на малоумник и подаде ръка.

— А вие сигурно сте онзи „мил господин полицаи“.

— Това е офицер Олкърс, Джейн — запозна ги Бабинка. — Забелязал, че си седя тук сама, и дойде да провери дали нямам нужда от помощ. Тъкмо му обяснявах, че си влязла да ни оставиш чантите и

Ръфи го нападна просто така, без никаква причина. — Тя сведе смръщен поглед към терьерчето. — Лошо куче.

— Много се извинявам за случилото се — обърна се Джейн към офицер Олкърс и забеляза, че той вдига учудено вежди, защото в порицанието на баба нямаше и следа от искреност. — Много ви благодаря, че спряхте.

— Разбира се. Това ми е работата — изтъкна той и ослепителната му усмивка блесна още по-широка. След това кимна и се отправи към ресторанта.

Джейн остана загледана след него и си каза, че баба се оказа права. Тук наистина бяха „хубавци, яки като гранит“.

— Всичко наред ли е, скъпа? — попита баба и я накара да откъсне очи от влизания в заведението офицер Олкърс.

— Да — отвърна Джейн. — Поне засега.

Добре че Ейбъл запази мълчание, докато настаняваше баба си в пикапа и качваше инвалидната количка. През всичкото време обаче усещаше ядния му поглед, готов да прогори дупки в нея.

— Скъпа, защо не вземеш на Ейбъл една закуска за из път? Сигурно е гладен като вълк — предложи баба, когато Джейн приключи с инвалидната количка и слезе от колата. Джейн тъкмо се канеше да затвори страничната врата. Спря и зарея поглед някъде между тях.

— Не мисля, че...

— Аз пък мисля — заяви непоколебимо баба. — Върви. Ние ще се оправим.

— Не, чакай! — възропта Ейбъл. — Първо махни ограничителите и...

Джейн затвори вратата и останалите думи на Ейбъл заглъхнаха нечути, когато се насочи към заведението. Щом баба си въобразяваше, че може сама да се справи с този тип, да се пробва. Джейн реши, че точно сега няма сили да се занимава с тях.

Приблужи се до момичето на касата и й отправи измъчена усмивка. Прииска й се да се намръщи. Яркожълтите униформи направо й бодяха очите, но тя бе сигурна, че това е заради умората, след като бе шофирала цяла нощ. Поръча една специална закуска и кафе, плати, а след това се обърна, за да позяпа останалите клиенти, но по-скоро, за да избегне ослепително жълтата униформа, докато чакаше да й приготвят поръчката.

Плъзна поглед към паркирания пикап и се притесни какво ли прави баба на горкичкия Ейбъл. Надяваше се да успее да го убеди да сътрудничи и да не направи нещо, което да увеличи опасността.

Младата жена въздъхна. Ако имаше дори минимална възможност едно обаждане в полицията да измъкне Еди от лапите на похитителите, на всички щеше да им е значително по-лесно. Само че тя не вярваше това да стане. Джейн се страхуваше, че вместо това намесата на полицията би довела до въоръжен сблъсък, или в най-лошия случай Еди щеше да изчезне. Щом семейство Енсекси бяха под наблюдението и на Ч.А.Р. и на федералната полиция, значи не бяха някоя маловажна организация. Самият факт, че Ч.А.Р. не бяха успели да се доберат до информация за тях, бе достатъчно доказателство, че са костелив орех. А да се извика местната полиция, бе все едно да извикат героите от комиксите на помощ. Не че местните не бяха достатъчно компетентни, а просто не бяха подготвени за подобна операция. Контрол над умствената дейност, каза си тя и усети как я обзема страх.

Вратата на заведението се отвори и Джейн нервно извърна поглед. Влязоха двойка младежи. Понечи да се обърне към щанда, почувствала се по-спокойна, но в същия момент забеляза облеклото им. Бе същото, както и на останалите. Красивата блондинка бе в златистожълта сепла рокля, а придружителят ѝ си бе сложил хавайска риза.

Джейн се намръщи. Това трябва да бе доказателство за опита за умствен контрол, както каза баба. А и по този начин изпитанията щяха да преминат гладко и безболезнено. Все едно че бе напълно безобиден опит за въвеждане на модна тенденция.

— Може ли още една сметана, Джени?

Джейн вдигна поглед към офицер Олкърс, застанал точно до нея. Усмихна ѝ се, докато си чакаше сметаната.

— Толкова ли ви хареса храната, че си поръчвате и за из път? — попита приятелски той.

Джейн се усмихна и кимна.

— Не се притеснявайте за баба си — започна да я успокоява полицаят. — Все поглеждайте към пикапа. Да не би да ви е страх, че някой може да го открадне, докато тя е вътре? Всичко е наред. Градът е много спокоен. Сонора е областен център и затова тук е управлението и на магистрална полиция, и на областния шериф, а също и на цялата

полиция. Тук няма много престъпления. — Той отново се усмихна широко. — Мошениците се плашат от всички тези полицейски сили, струпани на едно място.

— Знам — каза Джейн, а след това ѝ се прииска да се ритне, когато усети как се изостри погледът му. — Това бе основното, когато решихме да дойдем тук. Няма престъпност — излъга бързо тя.

— Местите се да живеете тук или идвате само за ваканцията? — попита той.

Джейн усети как я завладява паника. Не знаеше какво да отговори. Ако Ч.А.Р. успееха да купят къщата до имението, където държаха Еди, значи трябваше да каже, че се местят. Ами ако не успееха?

— Заповядайте, госпожо.

Джейн се извърна към щанда с въздишка и дори не се подразни, че я наричат „госпожа“. Знаеше, че по всяка вероятност всичките ѝ почти трийсет години ѝ личат, благодарение на дългите часове зад волана и безсънието. Отново се насили да се усмихне, пое кутията от стиропор със закуската и кафето, измрънка някаква благодарност и забързано излезе от заведението, за да не даде възможност на офицер Олкърс да зададе някой друг неудобен въпрос.

Джейн напредваше към колата с бърза крачка, но веднага щом видя, че някаква кола се кани да паркира, намали темпото. Като си спомни виковете и крясъците на Ейбъл първия път, а също и втория път, несигурна какво да очаква, Джейн се забави още повече и изчака колата да спре, а пътниците да тръгнат към ресторанта. Възрастната жена в жълта рокля и усмихнатият ѝ съпруг в хавайска риза бяха придружени от две хубавки момичета в еднакви жълти рокли. Джейн вече бе сигурна, че има нещо нередно в Сонора.

Отвърна на приятелските усмивки на групата, когато се разминаха, приближи се до пикапа и започна да рови в джоба си, за да извади ключовете. Изчака вратата на заведението да се затвори след семейството, а след това бързо отвори, скочи вътре и тръшна вратата.

За нейно облекчение викове и крясъци нямаше. Въпреки това тя погледна притеснено мъжа на съседната седалка. Младата жена се чувстваше толкова изтощена, че не забеляза веднага, че ограничителите му са махнати. Освен това той не изглеждаше чак

толкова ядосан, както преди, но не бе и дружелюбно настроен. Ейбъл я наблюдаваше така, сякаш бе някакво екзотично създание.

— Крайно време е да си вземем стая в някой мотел и да си починем — заяви Маги Спайръс, докато Джейн подаваше на Ейбъл кутията с храната и чашата кафе.

— Струва ми се, че искаше първо да отидем да ти купим някакви дрехи — каза учудено Джейн.

— Обади се Мадж. Каза да се регистрираме в някой мотел и да чакаме там. Ч.А.Р. са измислили нещо.

— Ти каза ли ѝ за жълтите рокли? — попита Джейн и запали пикапа.

— Да. Според тях това е невероятно интересно. Сега, хайде да намерим мотел, преди да си заспала на волана.

Джейн сви рамене, изпълнена с нерешителност. Наистина бе много изтощена и щеше да ѝ се отрази добре да подремне, но все още нямаше доверие на Ейбъл. Докато тя спеше, май трябваше да го остави вързан с ограничителите в пикапа. Или пък да го остави заключен с белезници за леглото.

Не се наложи да търсят дълго мотел. Джейн не бе капризна и затова спря при първия знак, който видя: СОНОРА СЪНСЕТ ИН. Ниската бледорозова постройка с розови врати изглеждаше невероятно безвкусна, но Джейн пет пари не даваше, стига да не бе жълта.

Паркира пред рецепцията, остави баба и Ейбъл в пикапа, за да плати две стаи, разположени една до друга. След това паркира колата между двете.

— Най-добре първо мен да ме настаниш, Джейни, скъпа. След това ще освободиш краката на Ейбъл и ще му сложиш белезници, свързани с китката ти. Нали си донесла от белезниците?

— Да. — Джейн учудено погледна металната скоба, която все още придържаше краката на Ейбъл. Баба бе освободила само горните ограничители, без да маха долните за краката.

— Вече ви казах, че няма да направя нищо, за да застраша Еди — заяви уморено Ейбъл. Обаждаше се за пръв път, откакто тръгнаха от ресторанта.

— Знам, мило момче. Само че любовта рядко проявява здрав разум, а на теб може да ти хрумне нещо, което да решиш, че е блестяща идея за спасяването на сестра ти и да направиш някоя

глупост. Много харесвам Еди и не мога да ти позволя да направиш някоя глупост.

Прекалено изморена, за да спори, Джейн слезе, хлопна вратата и заобиколи пикапа. Не ѝ отне много време да настани баба си в инвалидната количка и я подкара към първата мотелска стая, последвана от Ръфи.

— Ще оставя Ейбъл в съседната стая, след това ще сваля храната на Ръфи и останалия багаж и ще те сложа да си легнеш — предложи тя и се насочи към вратата.

— Недей, скъпа. Най-добре да приключиш първо с мен, а след това да донесеш храната на Ръфчо. След това можеш да се настаниш с Ейбъл в съседната стая, без да се притесняваш за мен.

Джейн се поколеба на вратата и бавно се обърна:

— Какво каза?

Баба се намръщи.

— Все още не можем да му имаме доверие, Джейни. Много скоро ще разбере, че най-умното е да се остави ние да решаваме, но докато дойде този момент, не можем да го оставим сам. Налага се да сте свързани с белезници, когато си легнеш да поспиш.

— Ама... Не може ли просто да го оставя вързан за леглото в съседната стая и... — Тя прекъсна въпроса, когато видя, че баба ѝ клати глава.

— Той не е глупаво момче. Може и да успее да отключи белезниците.

— Че той да не е Худини, бабо. Той...

— Слушай какво ти казвам, скъпа. Налага се да го държиш под око.

Джейн призна, че е победена, но въпреки това пристъпи към нея.

— Ами ако имаш нужда от мен?

— Мога да извикам, ако ми дотрябва нещо. Имай ми доверие, важно е да си с него, отколкото с мен.

Ейбъл гледаше съсредоточено вратата, зад която се скриха Джейн и Маги Спайръс. Нямаше представа, защо се бавят толкова много, но подозираше, че двете жени замислят какво да правят с него. Не че той имаше нещо против — докато беше сам, все повече се убеждаваше колко е тъп. Не можеше да повярва, че е толкова смотан. По дяволите, все още не бе съвсем сигурен докъде стига идиотизмът му.

По думите на Маги Спайръс, двете с внучката бяха агенти на работа в някаква секретна компания, наречена Ч.А.Р. Той се изсмия на твърдението ѝ, но тя бързо изтъкна, че седи в пикапа, без да може да помръдне заради ограничителите. Според него много ли пикапи се произвеждаха с подобни подплатени ограничители? Тези думи накараха смеха му да секне и приковаха вниманието му, а тя продължи да изрежда още доказателства: Еди имала в себе си проследяващо устройство, въпреки че Джейн уж работела в компания за производство на играчки, имала на разположение минисателитен компютър и специална програма, за да проследи приятелката си. Възрастната жена бе успяла да го нокаутира с подобно на пудра вещество.

Ейбъл веднага обсипа бабата на Джейн с въпроси. Еди споделяла ли е с тях подозренията за работата? Двете представителки на семейство Спайръс умишлено ли са били настанени в този апартамент като съседки на сестра му, за да могат да наблюдават Еди? Какво смятаха да направят с отвличането? Маги обаче не отговори на нито един от зададените въпроси. Каза, че докато не получи разрешение от висшестоящите, не може да му даде друга информация.

Всичко това убеди Ейбъл да престане да крещи и да се съпротивлява, но съвсем не беше сигурен на какво да вярва. Ако Джейн и баба ѝ бяха шпиони, ако задачата им е била да пазят сестра му, защо тогава Еди не беше в безопасност? И защо на Джейн ѝ отне толкова време, докато се сети да проследи местонахождението на сестра си? Да не би да бяха просто безкрайно некадърни шпиони? Или пък работеха в сътрудничество със семейство Енсекси? По някаква необяснима за него причина, те искаха да го забаламосват така, че да не им пречи. Нямаше представа, дали е попаднал в ръцете на врага, или на добрите, но смяташе да открие...

Мислите на Ейбъл внезапно прекъснаха, когато страничната врата зад него се отвори внезапно. Той се намести на седалката и изви глава. Джейн се бе навела, за да вземе празната клетка на Ръфи.

— Само още две минути — каза му тя, прихвана клетката с едната ръка, а в другата стисна храната на кучето.

Ейбъл не каза нищо. Не че тя щеше да го чуе, дори и да бе опитал. Едва изрекла думите, тя се изправи, блъсна шумно вратата с лакът, за да я затвори, и отново хлътна в мотела.

Този път не се забави много, но когато излезе, Ейбъл с раздразнение забеляза, че стиска каишката на Ръфи. Тръгна към сградата с животното, но злобната космата топка спря и седна на земята, демонстрирайки нежеланието си да продължи. Джейн вдигна на ръце глезената гадинка и я отнесе на тревата, отстрани на мотела.

Ейбъл ги погледа няколко минути и чак тогава усети какво прави. Очите му се бяха впили в дупето на Джейн, пристегнато в износените дънки! Веднага си наложи да отклони поглед. Видя кутията от стиропор, оставена в скута му, и реши, че може да похапне. Беше гладен, но щом започна да яде, се сети, че Джейн по всяка вероятност ще приключи с разходката на кучето и ще дойде да го вземе.

Оказа се прав. Когато отново вдигна поглед, младата жена бе взела кучето и го отнасяше обратно в мотелската стая. Този път остана вътре още по-кратко отпреди, а когато излезе и тръгна към пикапа, у Ейбъл се зароди слабата надежда, че най-сетне може и да го освободят. Само че Джейн подмина вратата. Отвори задната част и започна да сваля багажа.

— Мога да ти помогна — предложи той, докато прехвърляше възможностите как да я накара да му каже истината за всичко.

— Не, благодаря, връщам се веднага. — Задният капак се хлопна и той остана да я гледа как пренася багажа във втората стая. Наложил й се да се връща два пъти до багажника. Най-сетне взе господин Тибс и всичките му джунджурии. Този път се забави повече от предишните и Ейбъл предположи, че е решила да го зареже в пикапа, за да се наспи, но тъкмо тогава вратата се отвори и тя се показа. Той усети как се напруга, щом я видя да приближава. Най-сетне свободен!

Вратата се отвори.

Джейн се усмихна.

Щрак.

Ейбъл погледна белезниците, закопчани на дясната му китка и на нейната лява.

— Заредени са с електричество — обясни с нотка на извинение в гласа тя. Натисна някакво копче и ограничителите на краката му се прибраха. — Програмирани са така, че ако започнеш да се съпротивляваш, ще те удари ток. Затова трябва да внимаваме.

— Ясно. — Той вдигна предизвикателен поглед към нея. — Значи не мога да се съпротивлявам. Ами ако започна да крещя?

— Тогава натискам тук. — Тя вдигна свободната си дясна ръка, в която стискаше малка черна кутийка, и натисна някакво копче. Ейбъл подскочи на седалката, когато токовият удар се плъзна от китката нагоре по ръката. Господи, как болеше! — В момента е нагласено на съвсем ниска степен — добави Джейн. — Мога и да го усиля.

Ейбъл веднага усети заплахата. Преди това не я бе преценил. Не можеше да повярва, че е в отбора на добрите. Тъкмо си го помисли, когато Джейн продължи с обясненията.

— Моля те да ме извиниш, но и аз, като баба, много обичам Еди. Двете станахме добри приятелки. Не искам да рискувам брат й да направи някоя глупост и да я убият.

— Аз съм счетоводител — уведоми я уморено Ейбъл. — Думата глупост е непозната за мен. — Джейн не изглеждаше особено убедена и той въздъхна. — Може ли поне да изляза?

— Разбира се. — Тя отстъпи, за да може той да слезе от пикапа.

Ейбъл се изви на седалката и слезе от колата. Не успя да сдържи изохкването, когато схванатите му мускули се напрегнаха. От часове не бе помръдвал от седалката. Забеляза съчувствения поглед, който Джейн му отправи, но реши, че е по-добре да не му обръща внимание, затова се извърна настрани от нея, докато тя заключваше вратата на пикапа. След това тя го поведе към втората хотелска стая.

Това бе най-малката стаичка, която някога бе виждал. Имаше двойно легло, миниатюрна маса и стол. Върху тоалетката бе поставен телевизор, а втората врата по всяка вероятност водеше към банята. Всичко бе така натъпкано, че едва оставаше място да се минава около леглото. Добре че не страдеше от клаустрофобия.

— Извадих господин Тибс, оставих му пясъка и го нахраних — разказваше тя, докато заключваше вратата на стаята. — Струва ми се, че се скри под леглото. Май пътуването не му допадна особено. Имаш ли нужда да отидеш до банята?

Ейбъл стоеше неподвижен до нея, заради електрическите белезници, но при тези думи се обърна рязко.

Джейн вдигна поглед от вече заключената врата, забеляза изражението му, проследи погледа му до белезниците и се изчерви.

— Е, няма да ти бъде кой знае колко удобно, но... — Тя извърна поглед, изпълнена с неудобство, докато се опитваше да измисли някакво разрешение.

— Предполагам, че си била до тоалетната, преди да ме свалиш от пикапа — каза той сухо и забеляза, че червенината по лицето ѝ стана още по-наситена. Реши, че това означава „не“, и се ухили доволно за пръв път от часове. На нея никак не ѝ хареса.

— Хайде — измърмори тя и го поведе към вратата на банята.

Той не предполагаше, че тя ще остане с него вътре, затова не се учуди, че се поколеба пред вратата, след това извади ключ от джоба си и му посочи да влиза. Също както и стаята, банята бе невероятно малка, тясна мивка, тоалетна и вана. Всичко бе в стандартно бяло, натъпкано така, че да заеме всичкото място. Джейн го закопча към стойката за кърпи.

Ейбъл изгуби цяла минута, докато огледа стойката, но забеляза, че е добре закрепена към стената. Нямаше начин да се освободи, без да вдигне прекалено много шум. Най-сетне реши, че не си струва да пробва, затова бързо се облекчи и дори успя да понамокри ръце в подобие на мивка.

Джейн се върна и го закопча към металната рамка за леглото, докато тя, на свой ред, ползваше банята.

Върна се бързо, но го остави заключен към леглото. Пусна телевизора и му подаде дистанционното. След това пренесе кафето и закуската му от масата, където ги бе оставила, и ги премести на нощното шкафче, за да му е по-лесно да ги достигне. След като свърши и това, извади компютъра и минисателитната чиния, нагласи ги на масичката, настани се пред тях и включи проследяващата програма.

Без да обръща внимание на телевизионната програма и закуската си, Ейбъл се надигна, за да види какво има на екрана.

— Какво става? — попита най-сетне той. Джейн мълчеше вече толкова дълго, че бе започнал да става нервен.

— Тя изчезна — призна младата жена най-сетне. Хлопна шумно капака на компютъра.

— Какво? Какво означава това? Да не би да е... — Той замълча, неспособен да изрече на глас най-големия си страх.

— Означава, че по всяка вероятност са я преместили в някакво изолирано помещение.

— Мислиш ли? Как разбра, че не е мъртва?

— Не съм, но... — Джейн се изправи и уморено приближи към леглото. — Виж, Ейбъл, нямам представа, какво са направили. Единственото, в което съм сигурна, е, че сигналът изчезна. Ако сестра ти не беше жива, сигналът нямаше да изчезне. Все още щеше да се вижда на екрана. Само че него го няма, следователно тя е преместена в изолирана стая, където не проникват никакви радиовълни.

— Искаш да кажеш, че те знаят, че тя има проследяващо устройство на себе си? Защо просто не й го вземат? Защо...

— Не знам — прекъсна го Джейн, — освен това в момента съм прекалено уморена, за да мисля. — Наведе се над него, за да отключи белезниците от рамката и отново да ги постави на своята ръка. — Това, което знам, е, че Ч.А.Р. са поели случая и че ще направим всичко възможно, за да го разрешим.

Аха. Ето възможност.

— Какво е това Ч.А.Р.?

— Прекалено изморена съм за обяснения — отвърна тя.

Даде му знак да й направи място на леглото. Той веднага се дръпна и тя се настани до него, опъна се по гръб и изметна ръка така, че да не дръпне рязко белезниците и да го удари ток.

— Не можеш да заспиш просто така! Трябва да разбере какво става! Трябва да... — Спря, щом забеляза, че очите й се отварят.

— Нямам представа какво става, Ейбъл — призна тихо тя. — Няма и да разберем, докато от Ч.А.Р. не ни се обадят отново. Налага се да чакаме. Те ще ти върнат Еди. Обещавам.

Тя затвори отново очи и този път Ейбъл я остави на мира. Вярваше й, че няма отговорите. Сигурно чакаше нейните хора да й позвънят и бе уверен, че вратата й в Ч.А.Р. е съвсем искрена. Прииска му се и той да изпитва същата увереност.

Намести се на леглото и използва свободната си ръка, за да подреди възглавниците така, че да се облегне удобно на таблата, и взе закуската. Отвори я и видя хаотична смес. Беше гладен. След първата хапка, сдъвкана и преглътната предпазливо и внимателно, той се отпусна, усетил, че макар и студена, храната е много вкусна.

В този момент господин Тибс реши да излезе от скривалището си. Скочи на леглото, пренебрегна Ейбъл и се настани до Джейн. Тя измърмори нещо неясно на сън, погали тромаво котарака и отново заспа.

Ейбъл се намръщи към любимеца на сестра си.

— Предател — обвини го той, а след това включи телевизора, за да се поразсее.

Знаеше, че ще чака дълго. Не бе сигурен колко време ще мине, преди Ч.А.Р. да се обадят отново, но му бе пределно ясно как ще прекара времето дотогава. В притеснения. Тревожеше се за Еди, тревожеше се и за себе си. Дълго мисли как да се освободи, дори разигра един от възможните варианти наум. Щеше да й каже, че иска да отиде до тоалетната, но този път щеше да заключи вратата, да изтръгне стойката за кърпи от стената и да я използва, за да счупи прозореца над ваната.

Джейн със сигурност ще го накаже с токов удар, но едва ли ще го нарани умишлено. Щеше да изтърпи токовите удари, да се прехвърли навън и да отиде в полицията. Тогава щеше да им каже...

Ето, тук планът му издишаше. Какво ще им каже? Че сестра му е отвлечена и докарана тук, в Сонора? Само че той не я бе виждал. Не знаеше нищо повече от това, което му бяха казали Джейн и баба й. А в интерес на истината, той не бе обърнал внимание на пътя, по който пристигнаха пред оградения квартал, където бе спряла катафалката.

Дори и да откраднеше компютъра, не знаеше как да го използва, за да я открие; нали Джейн каза, че проследяващата програма вече не засича Еди. Имаше някакъв шанс да успее да открие онзи ограден квартал, но какво да направи тогава? Не бе видял къщата, защото двете дами го бяха извадили от строя, и в такъв случай какво би направила полицията? Ще започнат да обикалят от врата на врата? Това, страхуваше се той, като нищо може да се окаже край на Еди. В най-добрия случай щяха да я преместят на друго място, където нямаше да успеят да я открият. А това можеше да се случи в мига, в който полицията направи грешка.

За свой ужас, Ейбъл вече разбираше защо Джейн и Маги не искат да намесват силите на закона и реда. Може пък те двете наистина да бяха част от някаква тайна организация. Всъщност, те бяха най-добрата му надежда за спасението на Еди. Ако можеха.

Неочакван телефонен звън го изтръгна от мислите му.

ГЛАВА 8

Джейн беше изтощена до такава степен, че отначало не успя да разбере какъв е този досаден шум, който се опитва да я изтръгне от съня. Когато най-сетне разбра, че нестихващият остър звън е телефонът, тя посегна в полусънно състояние към противния уред. Ръката ѝ попадна върху нощното шкафче, върху което имаше единствено нещо, което силно наподобяваше на стойка на лампа. Най-сетне намери сили да отвори едното си око и откри непознато, евтино, поочукано нощно шкафче с килната на една страна лампа.

Мотелската стая, сети се тя с шумно пъшкане.

Телефонът продължаваше да звъни. Джейн въздъхна и се обърна наляво. След като не беше на дясното нощно шкафче, телефонът следователно трябваше да е поставен на лявото, измъдри измореният ѝ ум, а в следващия момент остана силно озадачена, защото се претърколи върху някого. Ейбъл. Веднага отвори очи и погледът ѝ попадна върху ципа на сиви мъжки ленени панталони. Братът на Еди все още седеше в леглото, в позата, в която го бе оставила, когато заспа. Джейн се бе извъртяла върху краката му, а главата ѝ бе точно върху скута му. Тя вдигна глава и го погледна.

Той, *естествено*, бе буден, каза си тя, а след това забеляза, че устата и веждите му се извиха присмехулно нагоре. Как бе възможно да е в такова добро настроение! Беше с белезници и го държаха против волята му.

— Добро утро — поздрави весело Ейбъл. — Това ли търсиш?

Джейн се изчерви и обърна глава към вдигнатата телефонна слушалка. Щом я взе, тя чу още едно позвъняване. Този път не беше телефонът в стаята. По лицето ѝ се изписа объркване, тя погледна към пода и забеляза, че под леглото лежи захвърлена някаква чанта.

На баба е, сети се тя и се просна върху краката на Ейбъл, за да я достигне. *Сигурно я бе донесла тук с останалите чанти.*

Стисна я за дръжката, подпря се на краката на Ейбъл, за да се изправи и да изрови бабиния мобилен телефон. Невидимият апарат

иззвъня още два пъти и Джейн започна да се притеснява, защото това сигурно беше връзката на баба ѝ в Ч.А.Р., а и друг да беше, сигурно щеше да затвори, преди тя да успее да се обади. Най-сетне напипа малкия черен апарат. Усети облекчение, извади го и натисна копчето.

— Да.

— Джейн?

Джейн веднага позна гласа на Уай и се изпъна, обзета от ужас. Ейбъл изстена от болка и се приведе напред, озовавайки се пред гърдите ѝ в мига, когато младата жена несъзнателно изпъна гръб.

— Госпожо! — Джейн се намръщи и страхът се прокрадна в гласа ѝ. Самообладанието ѝ бе до тук.

— Обажда се Уай.

— Да, госпожо. Аз, тъъ, познах гласа ви. Има ли... — бърбреше накъсано Джейн.

— Доколкото разбрах, наблюдавате къщата на семейство Енсекси.

— Тъъ, да. Да, госпожо. Отвлякоха моя приятелка и...

— Да, да. Басмът обясни всичко.

— Басмът ли? — повтори Джейн и забрави изпънатата по войнишки поза. Предположи, че Басмът е приятелката на баба ѝ. Та значи Басмът била обяснила всичко. Страхотно, помисли си Джейн и сърцето ѝ се сви. Беше мъртва. Или по-скоро оставаше без работа.

— Много умно, че си проследила семейство Енсекси.

— Наистина ли? — попита Джейн и отново се изпъна.

— Да. Еди е от нашите.

— Тъъ, Еди е от нашите какво, госпожо? — попита неуверено Джейн.

— Информатори. Преди две седмици се свързала с У.Р.Ц., за да съобщи за подозренията към Сателити Енсекси. Те се поразровили и преценили, че работата е за нас. За съжаление, информацията ни бе предадена чак в четвъртък. Смятахме да направим среща с Еди Андрети следващата седмица, но... — Джейн си представи как шефката ѝ свива рамене. — Следващата седмица вече се оказва невъзможно късно. По всяка вероятност и в четвъртък е било прекалено късно. Семейство Енсекси вече са знаели, че Еди е усетила нещо и по всяка вероятност това е била причината за отвличането. — Както и да е, ти направи изключителен пробив, Джейн.

— Тъъ, да, не съм сигурна какво ви е казала Басмът, госпожо. Само че все още не сме направили пробив.

— Напротив. Ти потвърди, че семейство Енсекси са започнали изпитания на технологията си за контрол над умствената дейност, като са убедили населението да се облича в жълти рокли и хавайски ризи.

— Но това е само едно предположение. Искам да кажа, доста странен избор от гледна точка на модните тенденции, но...

— Да, да. Ти, както винаги си оставаш отличен учен. Доказателства и тем подобните. Само че ние смятаме, че си напълно права в предположенията си, Джейн. Освен това успя да откриеш леговището им. Никой не може да се похвали с подобен успех.

— А някой търсил ли е?

— Да — заяви твърдо Уай. — Сателити Енсекси събудиха доста подозрения напоследък. Опитваме се да открием изпитателния им полигон и щаба за тайни операции от доста време. Направихме проверка на всички имоти, които притежават. Точно този имот сме пропуснали, защото е купен от дъщерята на Енсекси и е записан на моминското име на майка ѝ.

— Ясно — каза Джейн.

— Бяхме убедени, че дъщерята няма нищо общо с цялата тази работа, но сега се оказва, че тя е в центъра на нещата.

— Ясно — повтори Джейн.

— Трябва ти да се заемеш със случая.

— Госпожо? — Джейн не си направи труд да прикрие ужаса в гласа си.

— Знам, че не си обучена за подобна задача, но ние ти имаме пълно доверие.

— Не трябва ли този, който се е занимавал със случая още от самото начало да...

— Не. Забрави ги.

— Да ги забравя ли?

— Двама от най-добрите ни оперативни работници бяха пуснати по следите на Енсекси старши в България. Сигурно е приключил с тях — разбрал е, че са агенти — защото е успял да им се изплъзне. Смятаме, че е на път към Сонора, дори може вече да е там. По всяка вероятност разкритията, направени от госпожица Андрети, са ги

принудили да позабързат с плановете си. Сигурно подготвят глобален опит да поемат контрола над мисленето.

— Мислите, че смятат да накарат цялото женско население на земята да носи жълти рокли? — попита с искрено съмнение Джейн.

— Джейн.

— Да, госпожо?

— Колко време си спала?

— Тъъ, не много.

— Сигурно. — Уай прочисти гърлото си и заобяснява търпеливо.

— Джейн, жълтите рокли са само тест. Намесата в дамската мода е нещо доста трудно, а жълтият цвят кара повечето хора да изглеждат като болни от жълтеница. Едва ли са много дамите, които биха се спрели доброволно на него. Семейство Енсекси просто изпробват дали разработената технология действа. Едва ли целта им е да използват тази разработка, за да накарат жените по цял свят да се обличат в жълто.

— Да. Разбира се, госпожо — отвърна нещастно Джейн и ѝ се прииска да се ритне за глупавата забележка, която бе изрекла. Разтри лице с длан и разтърси глава в опит да се събуди.

— Все още не сме наясно какво смятат да правят с новоразработената технология. Може би ще я използват, за да влияят на политиците, на президента на Америка, на министър-председателите на Англия и Канада. Кой знае? Може пък да искат да накарат хората да отидат да си купят по една сателитна чиния, произведена от тяхната корпорация. Няма значение. Важното е, че възможностите са доста стряскащи. Освен това действията им са противозаконни.

— Да, госпожо, така е — съгласи се Джейн.

— Налага се да ги спрем.

— Разбирам, госпожо.

— Вие с Маги сте най-добрият ни избор. Намирате се точно където трябва. Ще се опитаме да ви изпратим подкрепление, но в момента повечето от агентите ни са поели други задачи. За нещастие, семейство Енсекси не са единствените, които се стремят към световно надмощие и господство в момента.

— Ясно — Джейн се постара гласът ѝ да звучи уверено, но сърцето ѝ диво блъскаше в гърдите. Светът разчиташе на тях с баба.

Една изобретателка на какви ли не фантасмагории и парализирана бивша тайна агентка. Браво, направо страхотно.

— Ще ви настаним в съседната къща. Всичко е уредено.

— Наистина ли? — попита Джейн, изумена от бързината, с която действаше шефката ѝ. Внезапно я обзе ужас. Нямаше начин да се измъкне от тази каша.

— Да. Там вече има екип, който помага на собствениците да се изнесат. До един час всичко ще бъде чисто за вас. За щастие, семейство Гудиноф не са били кой знае колко общителни. Господин Гудиноф страда от Алцхаймер, а госпожа Гудиноф се суети около него през повечето време. Той не може нищо да върши сам. Никой не ги познава добре. Прикритието ви е, че състоянието му се е влошило, затова заминават за Европа за няколко месеца, за да бъде подложен на някакво ново лечение и затова са помолили сестра му, Маги Гудиноф, и внучката ѝ, Джейн, да се грижат за къщата, докато ги няма.

— Ясно. — Джейн прочисти гърлото си и погледна Ейбъл, но щом забеляза, че я наблюдава внимателно, отмести поглед. — Госпожо, братът на Еди...

— Да. Ейбъл. — Уай замълча за момент. — Той ще създава ли неприятности?

Джейн срещна погледа на Ейбъл и отново отмести очи, а след това отговори съвсем честно:

— Не съм съвсем сигурна. Може и да създава, ако не го включим в операцията.

Последва ново мълчание. След това Уай взе решение.

— Ще го включим. Поговори с него, обясни му какво е положението и му влез под кожата, Джейн. Ако мислиш, че ще създава проблеми...

Тя не доизказа всичко, а Джейн кимна с нежелание, след това отново прочисти гърлото си.

— Добре, госпожо.

— Браво. Трябва да уредиш всичко много бързо. Очакват ви в къщата на семейство Гудиноф след час. Щом се настаните, искам да започнеш да се ослушваш и оглеждаш и да откриеш всичко, което можеш. Надявам се до ден-два да ви изпратим подкрепление, но за момента се налага да се справяте сами. — Уай отново замълча, след

това продължи: — Джейн, при абсолютно никакви обстоятелства не се опитвай да спасяваш приятелката си.

— Ами ако...

— При никакви обстоятелства — повтори заповедно Уай. — Знам, че сте притеснени заради нея, но Еди по всяка вероятност е в безопасност, поне за момента. Според тестовете за вероятност, които направихме, семейство Енсекси сигурно ще я използват като опитен обект при изпитанията с технологията за контрол на ума, едва ли ще я убият. Затова искаме да наблюдаваш и да се ослушваш.

— Да, госпожо — съгласи се нещастно Джейн. Как щеше да убеди Ейбъл?

— Поговори с Маги и разбери какво мисли тя по въпроса. Щом решите дали да включите Ейбъл или не, ми се обадете и аз ще уредя... каквото е необходимо.

— Да, госпожо.

— Ще се справиш отлично, Джейн. Айра ти има пълно доверие, също и аз. — След това шефката на Ч.А.Р. затвори и връзката прекъсна.

Джейн веднага се строполи на леглото, сякаш краищата, които я държаха, ненадейно се бяха скъсали.

— Лоши вести ли?

Джейн се размърда, когато чу въпроса, и погледът ѝ се плъзна към лицето на Ейбъл. Гласът му бе прозвучал необичайно дрезгав и напрегнат. Сигурно се притесняваше много за сестра си и се опитваше да разбере нещо, което да го успокои. В следващия момент забеляза изкривеното му от болка лице. Той не приемаше нещата спокойно. Съчувстваше му искрено. Сега вече не само съдбата на Еди зависеше от нея, а и съдбата на целия свят.

Световно надмощие? Контрол на мисълта? Мили боже, в какво я бе забъркала Еди?

— Май сестра ти е попаднала в гнездото на осите — призна с нежелание тя. — Шефовете ми мислят, че жълтите рокли са само тест, че семейство Енсекси имат намерение да постигнат световно надмощие, като упражняват контрол над умствената дейност.

— Разбирам.

— Това обаче е добре за Еди.

— Така ли?

— Така. Няма да я убият. Ще се опитат да й промият мозъка. Ще я използват за опитно зайче.

Ейбъл я погледна ужасено.

— Това ли са добрите ти новини?

— После може да бъде разпрограмирана — изтъкна Джейн. — Но от мъртвите не можем да я върнем.

— Аа. — Ейбъл замълча, приел логиката на младата жена. След това прочисти гърлото си. — А дали може да...

Джейн проследи жеста му и щом забеляза, че е седнала върху него, я обзе парещо неудобство. Боже господи! Беше го възседнала като...

Скочи от скута му и опита да се отдръпне настрани, за да стане от леглото, но се намръщи, когато белезниците изтеглиха рязко Ейбъл след нея.

Загуби равновесие, падна отново върху него и затвори уморено очи. Не я биваше за тази работа. Не беше нито хитра, нито умела като останалата част от семейството. Как можа да се забърка в това?

— Какво смяташ да правиш сега?

Джейн се напрегна. Много ѝ се искаше Ейбъл просто да замълчи и да я остави да преглътне унижението, като се престори, че е сама, но това бе просто невъзможно. Освен това нямаше никакво време, за да се отдава на самосъжаление, трябваше да се свърже час по-скоро с Уай, за да ѝ съобщи решението си за Ейбъл — дали остава, или се налага да бъде премахнат.

— Трябва да поговорим — заяви твърдо тя и се насили да стане.

— Добре. — В гласа му прозвуча предпазливост. Тя не се изненада, но се постара да преглътне несигурността си, когато се обърна към него.

— Преди известно време Еди се е натъкнала на някаква информация за Сателити Енсекс. Очевидно корпорацията разполага с технология на базата на микровълни, с които може да се контролира човешкият ум. Разбрала е нещо, което я е накарало да се обърне към У.Р.Ц. Те започнали да проверяват, но преценили, че трябва да предадат случая на Ч.А.Р. В четвъртък им изпратили цялата налична информация по този случай, но нашата агенция нямала възможност да си уреди среща с Еди преди отвличането.

— В четвъртък ли? — Ейбъл бе объркан. — Но вие сте били съседки месеци наред. Как...?

— Аз живея в този апартамент от няколко години — прекъсна го Джейн. — Много преди Еди да се премести във Ванкувър. Чисто съвпадение е, че сме приятелки и съседки.

— Но тя си бе сложила проследяващото колие, което ти си й дала. Нали каза...

— Не — прекъсна го Джейн и замълча за момент, за да си събере мислите. Уай ѝ бе казала да му обясни. Това ѝ даваше известна свобода. — Еди никога не е споменавала пред мен за работата си, поне за това, което върши там. И защо да ми разказва? Тя си мислеше, че работя в компания, производител на играчки.

— Значи Еди не знае, че работиш за Ч.А.Р.?

— Не. Никой не знае, освен баба и хората, с които работя. Сега вече и ти знаеш — призна тихо тя. — Нямаме право да разкриваме подобна информация. Ти разбра само защото няма как иначе.

— Та как стана, че Еди се оказа с твоето колие?

Джейн стисна устни и си призна:

— Проследяващото устройство не е в колие.

Ейбъл присви очи, щом забеляза притеснението ѝ.

— Не е ли? Къде е тогава?

Джейн си пое дълбоко дъх.

— В тампон.

Ейбъл примигна.

— Я повтори!

— Разработих тези проследяващи тампони за Ч.А.Р. Чипът за следене се намира в средата на тампона. Предназначен е за жени агенти, не за деца. Така, когато някоя от агентките се налага да се съблече, няма да ѝ вземат проследяващото устройство, което обикновено се монтира в часовници, обеци или колиета. Няколко пъти губим агентки, защото са принудени да се съблекат и проследяващите устройства стават неизползваеми. Новото устройство имаше за цел да елиминира подобен проблем.

— А Еди?

— Еди дойде у нас тъкмо когато извеждах Ръфи на разходка. Казах ѝ да си вземе каквото ѝ трябва. Нямах представа, че е искала тампони.

— Ясно. — Ейбъл се замисли за момент, след това поклати глава.
— Значи, оказва се, че е чист късмет това с проследяването.

— Именно — призна Джейн. — Едва когато отидох в работната стая, за да взема метлата, видях компютъра и чак тогава се сетих да я потърсим по този начин.

— Слава Богу, че се сети.

— Да. — Джейн замълча и се зачуди какво да реши за Ейбъл: да остане или не.

— Идеята ти е била блестяща.

Джейн вдигна несигурно поглед.

— Наистина ли?

— Проследяващите тампони. Сега вече знаеш, че работят. Може би трябва да им увеличиш обхвата.

— Да — съгласи се тя, доволна от комплимента. — Това бяха само прототипи. Вече бях решила, че истинските трябва да са със значително по-мощен сигнал.

Ейбъл кимна.

— И какво ще правим сега?

Джейн го погледна.

— Ч.А.Р. са уредили да се преместим в къщата до тази, където държат Еди. Те са сигурни, че това е командният център на технологията за мозъчен контрол. Искат да наблюдаваме и да се ослушваме за всичко, докато дойдат подкрепленията. След това ще решим какъв подход да използваме.

Ейбъл бавно кимна.

— Звучи разумно. Не можем да нахлуем просто така, за да не убият Еди.

Джейн усети как се отпуска, когато чу намеренията му. Въпреки това веднага бе обзета от съмнения заради ненадейната промяна в него.

Ейбъл забеляза подозрението ѝ. Въздъхна.

— Виж, не твърдя, че нямам желание да нахлуя там и да извлека Еди, но докато ти спеше, премислих нещата и разбрах, че така само ще застрашим живота ѝ. Освен това, както ти сама каза одеде, ако те наистина разполагат с начини за контрол над ума, по-вероятно е наистина да ги използват. Едва ли ще прибегнат до насилие. Надявам

се, твоите хора знаят какво правят. Единственото, което искам, е сестра ми да се върне жива.

Джейн кимна и си отдъхна. Вярваше му.

— Добре тогава. Хайде да почистим и да вземем баба. Искаш ли пръв да влезеш в банята?

— Зависи.

— От?

— Трябва ли да съм с белезници? — След секунда продължи: — Не че имам нещо против да вземем душ заедно, но...

Джейн се изчерви и погледна към белезниците, които ги свързваха. Замисли се за момент, но реши, че все някога трябва да му гласува доверие. Не можеха да се появят в къщата на семейство Гудиноф свързани с белезници. Може би сега бе моментът да го подложи на изпитателен срок. Бръкна в джоба си и извади ключовете.

— Ще приготвя баба, докато се къпеш — каза тя и остави белезниците.

Ейбъл само кимна и влезе в банята.

Джейн бе на вратата, когато го чу да пуска душа. Звукът ѝ донесе някакво чувство на задоволство и тя излезе.

Младата жена събуди Маги и докато ѝ помагаше да се облече, ѝ разказа както за обаждането на Уай, така и за разговора с Ейбъл. След това остави Ръфи в скута на възрастната жена и избута инвалидния стол от стаята.

Когато Джейн се върна, Ейбъл вече бе излязъл от банята. От него капеше вода и той бе вързал на кръста си хавлиена кърпа, докато ровеше в една от чантите ѝ. Вдигна изненадано поглед и щом ги видя, се изчерви гузно, но преди да успее да каже каквото и да е, сякаш адът се продъни. Господин Тибс спеше свит на кълбо в самия край на леглото. Ръфи го забеляза и полудя. В стаята избухна писклив лай, последван от съскане, навсякъде полетя козина, а господин Тибс скочи от леглото, хвърли се към Ейбъл и се качи върху него, сякаш бе островът на спасението.

Джейн се сви, щом чу вика на болка. Докато ровеше в чантата ѝ с едната ръка, с другата бе придържал кърпата, но сега я пусна и инстинктивно сграбчи котката. Откъсна господин Тибс от гърдите си и задържа ужасеното животно на ръка разстояние от себе си и от подскачащата и пискливо джавкаща Ръфи.

— Мили боже! — рече баба. — Полицаите в Калифорния може и да са хубавци, но май в Канада са най-прекрасните счетоводители.

Ейбъл загледа неразбиращо бабата на Джейн, очевидно объркан от думите ѝ, а Джейн насила откъсна поглед от тялото му и посочи нещо. Той сведе поглед и забеляза, че кърпата се е смъкнала. Чак сега разбра за какво говореше възрастната дама. Братът на Еди бързо спусна ръце, така че котаракът да прикрие голотата му. Ръфи веднага подскочи в опит да гризне котката и затова Ейбъл повдигна нещастното животно далече от пастта на кучето. Отново и отново той вдигаше и спускаше котката, обзет от отчаяното желание да се прикрие и в същото време да спаси горкото животно от виещата Ръфи. На Джейн ѝ се стори, че наблюдава някаква извратена игра с топка на ластик. Ту нагоре, ту надолу се мятеше котаракът, ту се показваха, ту се скриваха висулките на Ейбъл. Джейн бе като хипнотизирана.

— Скъпа? Колкото и да е прекрасна гледката, май няма да е зле да грабнеш Ръфи, преди да е решила да си гризне нещо друго, освен котката — предложи баба.

— Олеле! — Джейн се стресна и се наведе бързо, за да хване кучето на баба си, а след това застана до възрастната дама, стиснала зверчето. Ейбъл отново постави господин Тибс на позицията, в която бе най-полезен. Добре че бе хванал котарака за мъртвата кожа зад врата и така нямаше опасност да бъде издран или ухапан.

— Ами, тъъ, надявах се да намеря самообръсначка из торбите ти — каза гузно той. Направи крачка назад към банята. — Трябваше да те изчакам, но се надявах да приключа, преди да си се върнала.

— Така ли? — попита Джейн, но му повярва. — Не съм съвсем сигурна дали имам. Ще потърся — предложи тя. Погледът ѝ се плъзна от лицето му към котката, поставена пред интимните му части, а после отново се върна нагоре. — Искаш ли да взема господин Тибс?

— Не! Не, той си е съвсем добре. — Влезе заднишком в банята и се усмихна измъчено. Отново благодари и затвори вратата с крак.

— Искаш ли да взема господин Тибс? — изимитира я баба ѝ, без да крие колко се забавлява.

Джейн се изчерви.

— Искях да кажа, след като си сложи нещо.

— Но, разбира се, Джейни, скъпа — каза още по-весело баба. — В моята чанта със сигурност има самообръсначка. Ще я дам на Ейбъл,

ако ми я донесеш. Предлагам ти да се обадим на Уай и да ѝ кажем, че за момента поне, Ейбъл остава с нас.

Джейн кимна и тръгна за чантата на баба си, като се ощипа наум, че не се е сетила още одеде да провери какво носи възрастната жена вътре. Сега вече бе прекалено късно, каза си тя и ѝ я подаде. Маги извади дамска самообръсначка в розово и бяло, Джейн я взе, приближи се до вратата на банята и почука леко.

След секунда вратата се отвори едва-едва. Толкова, че Ейбъл да може да надникне, но недостатъчно за Ръфи да влезе или пък господин Тибс да излезе.

— Баба намери самообръсначка — Джейн я вдигна в ръка.

— Благодаря — Ейбъл взе придобивката. — Съжалявам, че ти прерових торбите.

— Няма нищо — отвърна Джейн и сви рамене. — В тях няма абсолютно нищо лично — Тя забеляза любопитното му изражение, но реши да го пренебрегне и се извърна.

Баба вече стискаше телефона в ръка, когато Джейн отново отиде при нея.

— Не, не, това не може да стане — обясняваше тя. — Просто трябва да спрем и да понапазаруваме първо. Не сме взели никакви дрехи.

Джейн се сви, като чу нетърпящия възразение глас на баба си и се притесни как ли ще се отрази на работата ѝ. Дали баба ѝ нямаше да помогне да я изгуби?

— Ще стане — заяви неочаквано баба. — Само че наистина трябва да вземем няколко неща. — Възрастната жена отново се заслуша и погледна Джейн. — Попитай Ейбъл кой номер дрехи носи, скъпа. Доколкото успях да видя, талията му е осемдесет сантиметра, а в раменете е поне шейсет и пет.

Джейн кимна и се приближи отново до вратата на банята. Почука и попита високо:

— Ейбъл, какъв размер си... ох! — Тя се усмихна притеснено, когато вратата се отвори и той се появи гол от кръста нагоре, но поне си бе сложил панталона. Лицето му бе покрито със сапунена пяна, но Джейн усети, че погледът ѝ небрежно обхожда широката мускулиста гърд.

— Какъв размер?

— Ъъъ — Джейн откъсна с нежелание поглед. Имаше много хубава гръд. — Да. Баба пита кой размер носиш. Мисля, че Ч.А.Р. ще ни изпратят дрехи.

— Талия осемдесет и пет, дължина на крачола деветдесет и пет, рамене шейсет и седем — събщи той. — Раменете ми са малко по-широки и предпочитам дрехите да не са ми впити.

— Да не са впити — повтори послушно Джейн и отново плъзна поглед към гърдите му.

— Джейн? — повика я баба й.

— А, да. — Тя й каза каквото бе научила, а Ейбъл отново затвори вратата на банята.

Маги също предаде информацията, след това поговори още няколко минути и предаде слушалката на Джейн.

— Айра иска да поговори с теб.

Джейн пое мобилния телефон, малко по-спокойна, щом разбра, че баба й е говорила с Айра Мейнтру, а не с Уай. Съвсем малко по-спокойно.

— Ало — обади се тя.

— Джейн, аз съм господин Мейнтру. Исках само да ти кажа колко се гордея с теб.

— Ама... Благодаря ви, господин Мейнтру.

— Изпращаме ви тримата като Маги, Джейн и Ейбъл Гудиноф. Вие с Ейбъл сте брат и сестра. Маги е баба ви.

— Добре.

Господин Мейнтру продължи да обяснява:

— Мислехме да ви направим с Ейбъл мъж и жена, но Уай изтъкна — а аз се съгласих — че това може да попречи на разследването. Според информацията ни, Дърк Енсекси е непоправим женкар.

— Какво? — примигна Джейн.

— Извини ме — каза Айра. — Какво какво?

— Как му казахте името?

— Дърк. Дърк Енсекси.

— Разбрах. — Тя се засмя притеснено. — Когато го казахте за пръв път, ми се стори, че звучи като...

— Дърк Енсекси ли? — повтори Айра, а след това се разсмя — Дърт и секси. Да, я виж ти, как добре звучи. Както и да е, затова

решихме да станете брат и сестра. Така нито ти ще имаш проблеми да се сближиш с Дърк, нито пък Ейбъл, с Лидия Енсекси.

— Лидия Енсекси — повтори Джейн. — Струва ми се нормална.

— Тя е мъжемелачка във всяко едно отношение. А господин Андreti не е професионалист и ми се ще да го наглеждаш.

— Да, господине — съгласи се Джейн. В същото време я прониза паническата мисъл, че и тя не е професионален шпионин. Защо никой не се притесняваше за нея? Защо ли бяха решили, че тайнствеността и всички съпътстващи я дивотии са ѝ в кръвта? Тя беше книжен плъх! Учен! При това разсеян учен.

— Добре — каза Айра Мейнтру, без дори да забележи паниката, обхванала протежето му. — Освен това ми се иска да държиш под око и баба си, Джейн. Маги беше най-добрата, но от доста време е извън играта.

— Да, господине. — Джейн си наложи да не поглежда към баба си.

— Много добре. Въпроси имаш ли?

„Абе, хора, защо ми причинявате всичко това?“ Вместо да го каже, прочисти гърлото си и отговори:

— Не, господине.

— Добре. Ще се справиш отлично, Джейн. Знам, че сигурно си неспокойна, но това е съвсем естествено. Имам ти пълно доверие.

— Благодаря ви, господине.

— Опитваме се да ви осигурим подкрепление, но ако възникнат някакви проблеми или ако имаш въпроси, ми се обади.

— Добре. Благодаря ви, господин Мейнтру — повтори отново Джейн.

Едва затвори телефона и на вратата на мотела се почука.

— Това са сигурно документите ни — каза баба.

Джейн поклати глава сигурна, че дори и Ч.А.Р. не могат да реагират толкова бързо. Само че, когато отвори вратата, отпред чакаше куриер. Беше облечен в кафява униформа с избродирани на джоба инициали БДЧ.

— Джейн Спайръс? — попита той и ѝ подаде някаква папка, когато тя кимна.

— БДЧ? — попита тя и я пое.

— Бързи доставки на Ч.А.Р. — обясни ухилен той.

— Че са бързи, бързи са — измърмори тя и се разписа в съответното квадратче.

— Всъщност тук съм от петнайсет минути, но трябваше да изчакам обаждане, за да ми кажат кой от пликите да доставя — обясни той. Джейн поклати глава. Ако това наистина бяха личните им документи, както предполагаше баба й, значи са изпратили два различни комплекта — единият с документи за Ейбъл, а другият — без. Шефовете й сигурно ги бяха изпратили от някой калифорнийски клон на Ч.А.Р., за да стигнат толкова бързо. Може би от Сан Хосе. Но дори и така, бяха невероятно бързи. Освен ако не се бяха заели с документите непосредствено след първото обаждане на баба й.

Джейн върна папката и пое плика. Измърмори нещо за благодарност и затвори вратата пред доставчика.

— Какво е това? — попита Ейбъл, който бе излязъл от банята. Джейн повдигна плика.

— Това са ни документите — обясни баба й, докато Джейн отваряше плика.

Обърна го над леглото и отвътре изпаднаха три калъфчета за лични документи. Тя взе едното, отвори го и заразглежда различните карти вътре: шофьорска книжка, карта с осигурителен номер, кредитни карти Виза и Американ Експрес, дори карта за градската библиотека на Сонора. Името на картите бе Маргарет Л. Гудиноф и на нея бе упоменат адрес в град Сонора.

— Струва ми се, че вече сме американци — каза объркана Джейн. Подаде калъфчето на баба си.

В следващия калъф бяха документите на Ейбъл Н. Гудиноф. Тя ги подаде на брата на Еди, а след това взе и последния комплект. Своите.

— Добре. Дайте ми истинските си лични карти — нареди Маги и веднага привлече вниманието им.

— Защо? — попита Ейбъл.

— Не можеш да си позволиш да те хванат и с двете, нали? Доста съмнения ще предизвикаш. Налага се да използваш само едната.

Джейн и Ейбъл се спогледаха, след това послушаха възрастната дама. Тя им взе личните карти, сложи ги в самозалепващия се плик, прибави и своята, а след това подкара инвалидния си стол към

входната врата. Отвори, подаде плика на куриера, който търпеливо чакаше отвън.

— Благодаря. — Мъжът се усмихна широко и си тръгна, а Маги затвори вратата. — Затвори устичка, Джейни, скъпа. Това е стандартна процедура. За всеки случай.

Джейн затвори уста.

— Ако искаш да влезеш под душа, преди да тръгнем, Джейн, най-добре да побързаш — предложи баба й. — Имаме среща с брокерката на недвижими имоти след...

— Брокерка на недвижими имоти ли? — прекъсна я учудена Джейн. — Мислех си, че Ч.А.Р. няма да купуват къщата. Нали щяхме да се настаним там само за известно време?

— Точно така, скъпа. Първото, което са направили, е да помогнат на семейство Гудиноф да се изнесе. Нали някой трябва да разбере, че здравето на господин Гудиноф неочаквано се е влошило и се е наложило да тръгнат веднага, затова ние идваме да пазим къщата — обясни тя. — Така клюката ще се разнесе. Предполагам, че са избрали тъкмо тази брокерка, защото е местната клюкарка. А сега, ако искаш душ, влизай в банята. Срещата ни е в десет и трийсет.

Джейн погледна часовника си. Беше девет и трийсет и шест. Едва ли бе спала повече от двайсет минути, преди Уай да се обади, пресметна тя. Нищо чудно, че все още се чувстваше изтощена, бавна и глупава. Определено имаше нужда от душ, за да се поразведри. Бързо се отправи към банята.

ГЛАВА 9

— Просто не разбирам как така успяхте толкова бързо да се справите с всичко!

Брокерката, Трикси Лето, се фръцкаше пред тях, упътила се към вратата на гаража на семейство Гудиноф. Беше едва десет и трийсет сутринта, но мирисът на вино, който лъхаше от жената, бе прекалено осезаем. Изглежда, Трикси обичаше да пийва сокче със закуската, при това доста, ако можеше да се съди по това, как залиташе на високите си токчета. Сигурно бе поне на шейсет, въпреки че бе облечена като двадесетгодишно момиче в къса сламено жълта плажна рокля, която разкриваше краката ѝ с изпъкнали синкави вени. По сбръчканото лице на жената бе наклепан прекалено много грим. Косата ѝ бе оцветена в нюанс, който да отива на роклята — доста неудачен избор за никотиново пепелявата ѝ кожа и зъбите, покрити с нагар.

Приличаше на отдавна прехвърлил работната възраст евтин шантаж, каза си Джейн, а след това се упрекна, че е толкова лоша. На някои хора възрастта им отиваше много повече, отколкото на други. Но при повечето, възрастта не оставяше чак такива поражения.

— Така дълбоко бях заспала, когато се обади Беатрис Гудиноф — каза жената през смях. — За малко да падна от леглото, когато чух, че двамата с Артър заминавали за някаква клиника в Европа и се налагало да ми даде ключовете на къщата, докато пристигнете.

Беатрис и Артър. Джейн повтори имената наум и се постара да ги запомни. Нямахше да е много разумно да забрави малките имена на „леля“ и „чичо“. Ако господин Мейнтру ги бе споменал на баба, то баба съвсем бе забравила да им ги каже. Но пък последният час бе доста напрегнат. Джейн се изкъпа за нула време, облече се, а когато излезе от мотелската стая, Ейбъл вече бе натоварил целия багаж в пикапа, с изключение на баба, Ръфи и господин Тибс. Котката на Еди продължаваше да се спотайва в банята, докато Джейн се къпеше.

Младата жена отнесе травматизирания котарак в пикапа и го постави обратно в клетката му, а Ейбъл закара баба и Ръфи след тях.

Разглезеният териер скимтя толкова много, че баба отказа да го върне в клетката и затова зверчето остана в скута ѝ. Направиха кратка отбивка, за да купят четки и паста за зъби, а за друго не им остана време.

— Разбира се — продължи Трикси Лето, — когато тя каза, че ще пристигнете в десет и трийсет, аз ѝ предложих да ви посрещна тук, вместо да ви карам да идвате чак до офиса. Живея съвсем наблизо, нали знаете?

— Не, не знаехме — измърмори Джейн и се пресегна инстинктивно, когато Трикси се препъна в Ръфи. Кучето беше скочило от скута на баба право в краката на брокерката на асфалтираната алея, но жената успя да запази равновесие и Джейн прибра ръка.

— Ах, какво прелестно кученце. Ти си едно красиво куче момиче — загука тя.

Очите на Джейн се разшириха от страх, когато Трикси се наведе да погали Ръфи. Отвори уста и понечи да я предупреди, но щом забеляза, че териерчето смята да се държи прилично и легна по гръб, оголила коремче, за да я погалят, Джейн замълча.

— Тъп смрадлив помияр — каза Ейбъл, застанал до Джейн.

Тя едва сдържа смеха си, а след това му разкри тайната.

— Така е, но е отличен барометър за характерите. Харесва единствено хора, на които или не им е чиста работата, или са изтъкани от зло.

Ейбъл поклати глава.

— Така вече може. Значи трябва да се чувствам поласкан, че се опита да си откъсне парченце от мен.

Джейн се изкиска.

— Колко ми е мъчно за Артър. — Трикси се изправи, стиснала Ръфи в ръце, а тъпото създание умираше от удоволствие да се гушка в нея и да се опитва да я близне по лицето. — От известно време все не му беше добре. Какъв товар е това за бедната Беатрис. А освен това ѝ се налага да поддържа тази огромна къща — Трикси поклати глава. — Очаквам всеки момент да предложи къщата за продан и непрекъснато ѝ се обаждам, за да проверя дали не е настъпил моментът. Но изобщо не ми е споменавал за клиника в Европа.

Джейн се постара да прикрие отвращението си. Тази жена бе истински лешояд! Проверявала дали не бил настъпил моментът. Мили

боже! Джейн усети, че ѝ става жал за лелята, с която се бе сдобила съвсем наскоро.

— Клиниката беше моя идея — обясни баба. Гледаше лошо жената, докато тя се радваше на безценната Ръфи. Маги Спайръс ревнуваше, когато кучето ѝ раздаваше обичта си на други. — Четох за нея в „*Космополитни*“. Споменах ѝ преди няколко месеца. Тогава не ѝ направи особено впечатление, но след като състоянието на Артър се влоши... — Тя сви рамене и протегна ръце. — Ела, Ръфи.

Йоркширското териерче се поколеба, сякаш не му се искаше да остави Трикси Лето. След това обаче, изглежда, си спомни чия е ръката, която я храни, изви се в ръцете на брокерката и скочи обратно в скута на баба.

— Добро момиче — загука Маги, отново щастливо усмихната.

— Много мило от ваша страна да се съгласите да наглеждате къщата, докато ги няма — коментираше някак сковано Трикси, леко посърнала от пренебрежението на кучето. Обърна се рязко и ги поведе към гаража. Заговори на Джейн: — Както виждате, асансьорният техник вече е идвал и е инсталирал асансьора за баба ви. Когато пристигнах, те тъкмо приключваха. Сигурно Беатрис ги е пуснала, преди да тръгнат. Много глупаво от нейна страна да ги остави тук сами. Щях да дойда по-рано, за да ги наглеждам, ако ми бе казала.

Джейн проследи ръката на Трикси и погледна чисто новия асансьор в самия край на гаража. Къщата бе построена на наклон, алеята отпред и гаражът бяха на нивото на земята, но дворът се спускаше стръмно надолу от дясната страна. Предният двор и две трети от къщата бяха кацнали на зелен хълм. Останалата една трета бе над гаража. Единствените входи бяха по стълбите в самия край на гаража, точно до новия асансьор, и около четирийсет стъпала, които водеха от алеята отпред към входа. Инвалидните колички и стълбите бяха напълно несъвместими, затова асансьорът бе особено важен и Джейн не се изненада, че хората от Ч.А.Р. са се сетили. Много ги биваше в уреждането на всякакви подробности.

— Каква сте късметлийка с тази прекрасна внучка, която няма нищо против да се грижи за вас на стари години — изкрещя Трикси, все едно че баба бе глуха, малоумна или пък и двете. Тъй като преди това не ѝ говореше по този начин, Джейн предположи, че това е дребно наказание заради пренебрежението на Ръфи.

На Маги Спайръс не ѝ беше смешно. Джейн веднага забеляза пламъците в очите ѝ и усети облекчение, че чантата ѝ е останала в колата. Ако беше оставила баба си да я вземе, Трикси Лето със сигурност щеше да е просната в несвоят на асфалта.

— Да пробваме асансьора. След това ще ви разведе из къщата — продължи весело Трикси, доволна, че е успяла да подразни баба. Тръгна към края на гаража.

— Няма нужда — заяви Ейбъл и Джейн го погледна с искрена благодарност. Очевидно тя не беше единствената, която гореше от нетърпение да се отърве от компанията на досадницата. Те и сами можеха да разгледат къщата.

Брокерката се обърна изненадана.

— Ама...

— Няма нужда да ни развеждате, така че бихте ли ни дали ключовете? — Протегна ръка след тази нетърпяща възмущения заповед и Трикси Лето се отпусна разочаровано. Стисна нацупено устни, което може и да е минавало за много сексапилна муцунка преди трийсет години, но сега само подчерта още повече бръчките около устата ѝ.

— Идвали сме и преди — каза мило Джейн и кой знае защо изведнъж ѝ стана мъчно за жената. Едва ли Трикси нарочно се държеше така дразнещо, тя просто си бе жалка. — Благодаря ви за отделеното време, задължени сме ви, че толкова помагате на леля Беатрис, но съм сигурна, че сте много заета.

— Да, наистина. — Тя се изправи и използва възможността да си върне част от загубеното достойнство. Пристъпи към тях. — Винаги съм толкова заета! Искрено се радвам, че нямате нужда да ви развеждам из къщата. — Редеше думите бързо и най-сетне подаде ключовете на Джейн. — След като всичко е уредено, мога да продължа с този толкова натоварен ден. Приятно прекарване! — завърши тя с веселия си гласец. След това се измъкна покрай тях и закрачи по наклонената алея.

— Жалка работа — каза отвратена баба, докато наблюдаваха как Трикси Лето се качва в малката си червена спортна кола.

— Ох, да — Джейн стисна дръжките на инвалидната количка и пое навътре в гаража. — Не всеки остарява с достойнството, което личи у теб.

— Не. — Маги се усмихна и приглади одеялото, с което Джейн бе покрила краката ѝ. — Права си.

Ейбъл ги последва в асансьора, без да спира да се оглежда любопитно, докато Джейн натискаше копчето, за да затвори вратата, а след това и второто копче, за да започне изкачването.

— Дори не се бях замислил, че можем да имаме проблем със стълбите. Вашите хора се сещат за всичко.

— Така е — каза гордо баба.

Джейн запази мислите си за себе си, въпреки че бяха съвсем същите. В този момент обаче бе готова да се обзаложи, че Айра Мейнтру е осигурил асансьора. Той много си падаше по баба ѝ. Едва ли би забравил подобно нещо.

Вратата на асансьора се отвори и Джейн избута стола на възрастната жена на кремавия персийски килим.

— Скъпо обзавеждане — отбеляза Маги и се огледа наляво и надясно. От лявата им страна бе кухнята. Отдясно се виждаха няколко врати, които водеха към други стаи.

— Я да поразгледаме. — Бабинка посочи надясно и Джейн потегли в желаната посока. Първата стая бе мокро помещение, а втората — баня. Останалите четири се оказаха спални. Две бяха с бани към тях, а две — без. Във всяка спалня имаше легла, тоалетка, нощно шкафче, дори столове, телевизори и DVD уредба.

Огледаха стаите и се върнаха в коридора. Джейн въздъхна от облекчение, когато влязоха в кухнята. Беше огромна. В средата имаше изолиран остров с две мивки и плот, покрит с плочки. Чаши, тигани и тенджери висяха отгоре. Останалата част от кухнята бе обточена с плот и почти всичко бе дублирано — две печки, две съдомиялни, две микровълнови. Шкафовете тук бяха мечтата на всяка жена. Очевидно тази кухня бе правена за хора, които знаят какво искат и често посрещат гости. Твърде често.

Джейн не я биваше много по готвенето. Беше същата като баба си, но не можеше да не оцени удобствата на тази кухня.

— Харесва ми трапезарията.

Джейн разбра намека и продължи да бута баба по линолеума в кухнята към трапезарията. Огромна светла маса с осем стола заемаха мястото. В далечния край имаше бюфет от същото дърво, горната му част — стъклена витрина, където бе подреден кристал Уотърфорд и

прелестен порцеланов сервиз в кремаво, обточен със златен ръб и есенни цветя. Всичко отиваше изключително много на огромния керамичен петел в центъра на масата, заобиколен от пъстри тикви и кратунки. Госпожа Гудиноф вече бе започнала да поставя украсата за Деня на благодарността!

— Много е приятно.

При тихите думи на Ейбъл, Джейн проследи погледа му наляво, където френските прозорци се отваряха към огромна тераса. Всъщност гледката бе приковала вниманието на Ейбъл. Къщата бе на хълм, към долината, терасата разкриваше как дърветата с есенната си премяна се спускат надолу по склона.

— Каква гледка — въздъхна Джейн и си каза, че тази задача може и да ѝ хареса.

— Прелестно е — обади се баба ѝ. — По-късно ще се порадваме на гледката. Сега да видим останалата част от къщата.

Джейн откъсна с истинско нежелание поглед от панорамата и вкара инвалидната количка в следващата стая. Всички спряха изненадани.

Боже господи, та тази стая бе чудовищно голяма! Зашеметяваща. Все едно че бе голямата зала на някой средновековен замък. Таваните бяха високи, арковидни, с дървени греди. Високи стъклени прозорци и врати се отваряха към терасата, в камината можеха да се поберат поне шест човека, а имаше и разгъната маса за билиард.

Съвсем близо до тях се намиреше малък бар, а в стената до него бе вграден широкоекранен телевизор. Малък кът, аранжиран с тумбести фотьойли, се виждаше пред телевизора. На отсрещната стена имаше пиано, а оставаше още много свободно място.

— Също като бална зала, само дето е с килим — по гласа на Маги личеше, че е силно впечатлена.

— Точно така. А госпожа Гудиноф е успяла да го превърне в уютен дом — отбеляза Джейн. От дясната им страна се разнесе почукване.

Тази стая, също като антрето, бе постлана с персийски килим. Джейн видя до себе си две стъпала. Те минаха по широката страна на стаята и се качиха на подиум с дървен паркет, който преминаваше в нещо като импровизирано антре. Паркетът стигаше чак до огромен

двоен портал, през който спокойно би могъл да мине и камион. Почукването идваше от там.

Преди Джейн да каже и дума, Ейбъл прескочи двете стъпала и отвори със замах огромните двери. От мястото си Джейн ясно видя мъжа на вратата и позна куриера от мотела.

— А, ето ви и вас. Нося ви един пакет — каза куриерът. Пристъпи зад второто крило на вратата и изтегли количка с два кашона, поставени един върху друг.

Младата жена се приближи, за да попита предпазливо:

— Какво е това? — Заоглежда кутиите.

Куриерът сви рамене.

— Аз съм само доставчикът. Казаха ми да занеса това на главния оперативен работник — той сведе поглед към тефтера — Джейн Спайръс. Това сте вие, нали?

— Да — отвърна омаломощено тя, след като бе чула да я наричат „*главен оперативен работник*“. Как стана така, че се оказа в ролята на главен оперативен работник? Баба беше опитният човек.

— Това е стандартна процедура, Джейни, скъпа — увери я баба й. — Подпиши се и го остави да ги закара в която спалня си избере.

Джейн взе тефтера, подписа се в полето, маркирано с *Получено от*, след това върна бележника и погледна любопитно доставката.

— Къде да ги сложа? — попита куриерът.

Джейн се опита да измисли нещо. Все още не бяха видели цялата къща. Имаше още един коридор, който отвеждаше от огромната бална зала в противоположния край на трапезарията. Този неизследван край от къщата бе страната, която гледаше към съседите, които държаха Еди в плен. За нещастие, към спалните тук се качваше с три стъпала и Маги не можеше да премине с инвалидната си количка, а пък на Джейн й се искаше да спи близо до баба си, в случай че тя поиска нещо. Налагаше се да се настанят в спалните в първото крило.

— Елате с мен — каза тя и се упъти към вече познатата част на къщата.

Куриерът потегли количката по паркета и тя леко подскочи на двете стъпала, а след това, без да каже и дума, мина с Джейн през трапезарията и кухнята чак до струпаните една до друга спални. Джейн избра първата отдясно, помоли куриера да остави пакетите на пода до леглото и го изпрати през цялата къща.

Ейбъл и баба й вече не бяха в голямата зала, но гласове отдясно на Джейн привлякоха вниманието й към стая, която не бе забелязала. Една арка отвеждаше в библиотека, разположена пред кухнята. Ейбъл и баба й си говореха там.

— Ето я и нея — усмихна се Маги, когато Джейн влезе. — Вие двамата с Ейбъл вървете да разгледате останалата част от къщата.

— Добре. Отиваме още сега — съгласи се Джейн.

Приближи се, за да хване дръжките на инвалидния стол, но възрастната жена махна с ръка.

— Мен ме оставете. Стълбите ме отрязват от това крило на къщата.

— Това са само две или три стъпала, бабо — запротестира Джейн. — Мога да ти помогна да се качиш поне за да разгледаш.

— Много сложно става. Вървете вие двамата. Аз ще изляза на терасата, за да се порадвам на гледката.

Джейн сви рамене и последва Ейбъл. Той вече бе излязъл от стаята и бе до стъпалата, за които спомена баба й, отвеждащи към друг, значително по-малък коридор. Там имаше само три врати. Дясната водеше към кабинет с компютри, което се стори доста интересно на младата жена. Бе разбрала, че семейство Гудиноф са пенсионери, но тази стая определено бе оборудвана като за домашен кабинет.

Нека остане поне една тайна, каза си Джейн и надникна през лявата врата. Това бе огромна баня с прозорец на тавана. Наистина огромна, каза си Джейн, докато оглеждаше стъклената душ-кабина, множеството шкафчета, двете мивки и растенията, поставени, за да заемат малко място.

— Тази къща ми харесва — заяви Ейбъл.

Джейн се разсмя.

— Бас държа, че никак няма да ти хареса да я чистиш.

— Да. Всяко нещо има и недостатъци.

Двамата се обърнаха едновременно и тръгнаха по коридора към последната врата. Тя бе към забележителна спалня, поне двойно по-голяма от останалите, които вече бяха видели. Половината бе заета от високо двойно легло, което се стори на Джейн толкова удобно, че тя въздъхна. Другата половина бе подредена с канапе, фотьойли, масички и още един широкоекранен телевизор. Джейн огледа канапето и фотьойлите, тапицирани в свежи модерни разцветки, които придаваха

приятен вид на огромната стая, а след това се отправи към свързаната със спалнята баня. Тя също бе истинска мечта, с прозорец на покрива, вградена сауна, две мивки с огледала и отделни шкафчета, тоалетна и биде.

— Така. — Ейбъл спря зад нея. — Маги не може да остане тук, значи трябва да се разберем двамата с теб за кого остава тази спалня.

— Аз трябва да съм близо до баба — каза с нежелание Джейн. Не ѝ се искаше да се отказва от тази прелест не само защото много ѝ харесваше, но и защото гледаше към къщата на семейство Енсекси. Имаше и още един проблем, свързан с тази стая. Тя си имаше собствен вход, което означаваше, че ако Ейбъл пожелае, може да се измъкне и да сътвори какви ли не глупости в криворазбран опит да спаси сестра си.

— Няма да направя нищо, с което да застраша Еди — каза той, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Обещавам, че няма да се измъкна посред нощ, за да си играя на войник.

Джейн се успокои и кимна.

— Благодаря ти.

— Ще отида да пренеса багажа. — Заобиколи я и излезе от банята.

Джейн тръгна бавно след него. Щом се върна в спалнята, се насочи към вратата до леглото. Отвори я и се вгледа към тревата и дърветата навън. Хълмът, на който бе разположена къщата, се простираше поне на девет метра, а след това се спускаше стръмно. Съседната къща, леговището на Енсекси, бе построена в полите на хълма и от мястото, на което бе застанала Джейн, се виждаше само покривът с кафяви керемиди, които надничаха иззад дърветата, засадени, несъмнено, вместо жив плет, който да скрива всичко.

Май се налагаше да се довери на Ейбъл. Другият вариант бе нощем да го закопчава с белезниците за огромното легло. Мисълта я накара да се усмихне и тя тихо влезе вътре.

— Ейбъл отиде да вземе господин Тибс — каза баба ѝ, когато Джейн отиде при нея. Ръфи бе скочила от скута ѝ, за да души свободно наоколо да не би да открие нещо ценно.

Щом видя злото животно, Джейн се обърна към баба си.

— Как ще се оправим с Ръфи и господин Тибс?

— А, те сами ще се разберат. След още един сблъсък нещата ще си дойдат на място и всичко ще бъде тихо и кротко.

Джейн не бе толкова сигурна, но реши да изчака и да види какво точно ще се случи. Ако се стигнеше до сблъсък, бе готова да заложи на господин Тибс. Котаракът може и да бе ужасен в мотелската стая, но пък бе два пъти по-голям от Ръфи. Само с един замах на лапата, щеше да постави кучката на мястото ѝ. Нямаше нищо против да се наслади на този момент.

— Отивам да огледам кашоните на куриера — каза Джейн и мина през френските прозорци към трапезарията. — Коя спалня предпочиташ?

— Май първата отляво — реши баба ѝ. — Ей сега ще взема Ръфи.

Джейн кимна и продължи напред.

Кашоните си бяха там, където куриерът ги бе оставил, но Джейн отиде до кухнята, за да вземе нещо, с което да ги отвори. Откри остър нож, а след това се спря, за да надникне в шкафовете, хладилника и фризера. Нещата, които намери, я учудиха. Беше заредено с най-различни храни, всички пакети бяха нови и неотваряни. Младата жена предположи, че Ч.А.Р. са осигурили храната, когато са изнасяли вещите на семейство Гудиноф, но само баба ѝ знаеше дали това е обичайна практика. Щеше да я попита по-късно. Точно сега, беше прекалено любопитна да разбере какво има в кашоните в съседната стая.

Джейн излезе от кухнята и се забърза към спалнята, за да разгледа доставката. Отвори първия кашон и измърмори нещо, очарована от невероятния подбор на подслушващи устройства, инфрачервени камери и оръжия. Не обърна особено внимание на оръжията и извади дълъг микрофон. Дръжката му придаваше вид на оръжие.

— Какво е това?

Джейн се стресна и за малко да изпусне микрофона, когато се обърна към вратата.

— Извинявай. — Ейбъл се отмести от вратата, за да надникне любопитно към съдържанието на кашоните.

— Това е микрофон с изстрелване — отвърна Джейн и си наложи да не крие доставката. Този човек щеше да ѝ помогне. Трябваше да знае кое какво е.

Подаде му апарата и той го взе, за да го огледа, след това отново погледна към кашона и посочи друг микрофон, разположен в средата на сателитна чиния.

— А това какво е?

— Параболичен микрофон — обясни тя.

— За да подслушваш съседите ли?

— Да — отвърна тя, притеснена от близостта му. Преглътна, когато ръката му се отърка в нейната, прочисти гърлото си и попита: — Ръфи нападна ли господин Тибс, когато го пусна от клетката?

— А? — Той я погледна разсеяно, но след това разбра въпроса. — О, не. Пуснах господин Тибс в спалнята и затворих вратата, за да не влиза кучето. — Той остави дългия микрофон в кутията. — Това ми напомня защо дойдох. Мисля, че ти трябва да спиш в голямата спалня.

Джейн повдигна вежди.

— Защо?

— Ела да видиш — предложи той и се отправи натам.

Джейн тръгна след него през къщата, любопитството ѝ бе примесено с объркване, когато той я поведе право към вградения гардероб.

— Струва ми се, че тези неща не са за мен — каза той и отвори вратите.

Джейн спря загледана в дамските дрехи, изпълнили гардероба.

— Госпожа Гудиноф...

— Има снимка на семейство Гудиноф на тоалетката. Госпожа Гудиноф в никакъв случай не е дванайсети размер. По-скоро двайсет и втори — добави сухо той. — Освен това дрехите са още с етикети.

Той извади ефирна черна рокля, за да ѝ я покаже, и Джейн разбра, че това, по всяка вероятност, са дрехите, осигурени от Ч.А.Р. В същото време не можеше да си обясни кога са успели да купят всичко това и да го доставят за онзи един час между телефонния разговор и времето, когато тримата пристигнаха тук. Освен ако не се е налагало да пазаруват. Да не би пък да разполагат с дрехи за спешни случаи.

— В скрина има и бельо — каза Ейбъл, когато закачи черната рокля. — Всички дрехи тук са женски, чисто нови. В другите стаи сигурно има дрехи и за Маги, и за мен.

— Сигурно, но не мога да оставя баба...

— Аз ще се ослушвам — предложи Ейбъл и с тези думи напълно изненада Джейн.

Тя поклати глава.

— Не, може да има нужда от неща, за които ти да не можеш да й помогнеш.

— Тогава ще ти викна.

Джейн потри чело, докато се опитваше да разреши дилемата. Имаше толкова много неща, за които да мисли. Не само за баба, но и за поставената им задача. Трябваше да подслушва и да наблюдава семейство Енсекси. Двайсет и четири часа ли трябваше да ги наблюдава? Сигурно, каза си тя.

— Джейн! — Гласът на баба й я изтръгна от мислите и тя забърза да отиде при нея. Маги Спайръс бе в голямата зала в самата основа на стълбите. Прелестна брюнетка, някъде в началото на четирийсетте, бе застанала до нея. Непознатата бе облечена в стандартната жълта рокля, но Джейн не можеше да не признае, че на нея много й отива. Беше съвсем бледожълта, почти бяла, със семпла кройка, приятна рокля, която да ти е приятно да погледнеш.

— Запознай се с Лий Сеншъл, наша съседка, докато Беатрис и Артър не се върнат и не ни изритат от техния рай — съобщи весело баба. Думите й предизвикаха лекия смях на Лий.

— Къщата е чудесна, нали? — Жената се огледа, след това обърна поглед към Джейн и й подаде ръка. — Здравей, Джейн.

— Приятно ми е, Лий — Джейн пое подадената ръка и представи Ейбъл, който вървеше след нея. — Това е брат ми, Ейбъл.

Двамата се поздравиха, след това Маги отново взе думата.

— Лий дойде да ни поздрави с добре дошли. Донесе един разкошен кекс с кафе и канела.

— Колко мило — учуди се Джейн, трогната от жеста. — Значи да отида да приготвя чай.

— Чудесно — съгласи се Лий. — Само ако не сте прекалено заети с багажа.

— Ами. Вече подредихме почти всички дрехи, така че голямата част е приключена — излъга, без да трепне. Маги и Джейн се насочи към трапезарията.

Отказа предложената от Ейбъл помощ и се зае с чая, подреждането на чинийки и чашки на масата. Джейн слушаше

разговора на тримата и не можеше да повярва колко умело насочи баба й разговора към семейство Енсекси.

— С тях няма да имате никакъв проблем — казваше Лий, когато Джейн внесе подноса с чая след малко. — Лидия е много тих човек. А и толкова рядко я виждаме.

— Лидия ли? — повтори баба. — Какво прекрасно име.

— Нали. — Лий се усмихна на Джейн и й подаде чашата си за чай. — Лидия е...

Джейн замря, а Маги и Ейбъл чакаха, стаили дъх, следващите думи на брюнетката.

— Тя е много интересна — довърши мисълта си Лий с някакво неудобство. След това добави с повече лекота: — Много е красива.

Джейн си спомни, че господин Мейнтру бе нарекъл въпросната Лидия мъжемелачка, и реши, че Лий просто е много любезна.

— Красива, значи? Женена ли е? — попита Ейбъл.

Джейн го погледна учудено, когато му подаде чая.

Ако не беше изпъкналата пулсираща вена на челото му, игривата усмивка щеше да я подведе да си помисли, че е настъпил часът мъжът да тръгне на лов. Добре че Лий не забеляза издайническата вена. Тя се засмя добросърдечно и поклати глава.

— Мъже — отбеляза тя небрежно и поклати глава. — Не, не е женена.

— Ето, Ейбъл. Дали най-сетне ще доживея да те видя женен — пошегува се баба и се усмихна на Лий. — А дали няма някой симпатичен ерген за моята Джейни?

— Всъщност... — поколеба се Лий, доста изненадана.

— Знаете ли, братът на Лидия е дошъл да я види, той също не е женен. — Жената се обърна към Джейн. — Много е красив, Джейн. Толкова е сексапилен. С тъмна коса и невероятна усмивка.

— Ммм. — Тя се усмихна. — Страхотно. Надявам се да се запознаем, докато сме тук.

— Да, ще бъде... — О! — Лий се изправи. — Става! Още тази вечер!

— Тази вечер? — повториха в един глас Джейн, Маги и Ейбъл.

Лий кимна.

— Да. Правя малко събиране на съседи по случай Деня на благодарността. Смятах да го организирам следващата седмица, но

семејство Джонсън заминават и... — Тя разпери неопределено ръце. — Както и да е, трябва да дойдете. Тъкмо ще се запознаете с всички. И Лидия, и Дърк ще дойдат.

— Чудесно! — усмихна се широко баба на съседката, повече от доволна.

— Ще бъде много приятно — съгласи се Лий. — Коктейл и шведска маса. Полуофициално облекло. — Погледна часовника си и се намръщи. — Останали са ми още няколко неща, които да довърша. Храната ще я доставят, но има още работа. Трябва да тръгвам. — Тя стана и тръгна към вратата. — Заповядайте, когато решите, след шест.

— С удоволствие — отвърна баба, а Джейн я изпрати.

Когато след малко се върна в стаята, завари баба да пише някакъв списък на листче, извадено от чантата ѝ.

— Какво правиш? — попита тя и седна.

— Списък на всичко, което трябва да се приготви за довечера — обясни Маги Спайръс и огледа критично внучката си. — Първо, ти трябва да се напиш.

— Да се наспя ли? — повтори Джейн. Точно сега тези думи бяха съвсем не на място.

— Да. Имаш торбички под очите, Джейни, скъпа. Никога няма да привлечеш вниманието на Дърк Енсекс в този вид.

— А на мен ми се струваше, че моето име е грозно — намеси се Ейбъл.

Джейн не му обърна никакво внимание.

— И за какво ми е притрябвало вниманието на Дърк Енсекс?

— За да изцедиш от него всичката информация, която успееш — отговори баба ѝ. — Което означава, че стигаме до втора точка. След като се напиш, смятам да ти покажа какво е да си жена.

— А пък аз си мислех, че съм родена жена — измърмори Джейн.

— Всички са родени жени — изсумтя баба ѝ. — Аз ще те науча какво е да си жена от рода Спайръс. Тази вечер ще си фатална жена.

Джейн едва се сдържа да не възнегодува. Фатална жена, а? Най-доброто ѝ постижение в ролята на фатална жена бе моментът, когато за малко не отнесе главата на Дик с миниракетоносителя. Просто не ставаше за подобна роля.

ГЛАВА 10

— На пазар ли? — опули се Джейн. Тъкмо се бе събудила след „кратката си дрямка“. Тя всъщност не се бе събудила сама. Баба бе влязла, побутна я и спомена нещо за пазаруване. — Няма нужда да ходим на пазар, бабо. Ч.А.Р. са ни осигурили дрехи.

— Да, скъпа, знам — отвърна търпеливо Маги Спайръс, — нали и аз това казах. Мислех си, че ще трябва да те събудя, за да отидем на пазар, но Ейбъл откри дрехите, осигурени от Ч.А.Р., и затова те оставихме да поспиш повече. Само че вече стана почти пет. Трябва да станеш и да се приготвиш за довечера.

— Пет — повтори тя. Беше си легнала малко след единайсет и бе спала почти шест часа. Чувстваше се по-човешки.

— Хайде. Вдигай се. Трябва да те приготвим.

Джейн кимна, отметна завивката и седна в края на леглото. Беше спала в стаята, която първо си избра, облечена само в тениска и бельо. Можеше да потърси някаква нощница в голямата спалня, но ѝ се стори прекалено голямо усилие.

— С Ейбъл ти избрахме рокля за довечера — отсече баба ѝ и погали неспокойно размърдалата се в скута ѝ Ръфи. — Закачена е на вратата в банята, за да си вземеш душ и да се облечеш. Аз после ще ти наглася косата.

— Как така ми избрахте роклята? — попита Джейн и грабна дънките, с които бе преди. Започна да ги обува. — Всички дрехи са в голямата спалня.

— Ейбъл помогна.

— Виж ти — каза Джейн и погледна остро баба си. — Надявам се не сте ми избрали и бельото. — Изчерви се при мисълта как братът на Еди рови из дантеленото бельо, за да ѝ избере нещо подходящо.

— Не сме — намръщи се баба ѝ. — Просто не помислих за това.

— Слава Богу! — Джейн бе вече обута и тръгна към голямата спалня. — Ще си взема, преди да вляза в банята.

Вратата се затвори пред нея тъкмо когато искаше да влезе в голямата спалня. Тя отвори отново, влезе и се спря, когато видя хаоса вътре. Ейбъл бе преместил кашоните, преди Джейн да си легне. Много добре знаеше, че ще ги прерови, но не бе очаквала да го завари задълбочен в шпионска екипировка. Всичко от кашоните бе пръснато по пода около него, а той стоеше до вратата, обърнат към къщата на семейство Енсекс със слушалки и изстрелващия се микрофон в ръка. Беше намръщен и въртеше копчетата от едната страна. На Джейн й стана много интересно и приятно.

Остана загледана в него и когато забеляза, че Ръфи се промъква в стаята, вече бе прекалено късно. Стресната, тя се наведе, за да вземе кучето, но бе закъсняла. Териерчето бе забелязало заспалия на леглото господин Тибс и се втурна към него.

Котката на Еди имаше изключително разви инстинкт за самосъхранение. Отвори веднага очи, съзря напредващата Ръфи и веднага скочи, готов за бягство.

Ръфи изръмжа и хукна веднага след него, но господин Тибс вече се бе отправил да търси прикритие. Двете животинчета минаха по леглото, скочиха едно след друго на канапето, прехвърлиха се на един от фотьойлите, после на още един. Обиколиха стаята, профучаха покрай Джейн и стигнаха при Ейбъл. Тогава започна истинската неразбория.

Ненадейното нападение на Ръфи над господин Тибс стана точно в краката му и Ейбъл късно усети откъде идва бедата. Той възкликна изненадано и вдигна рязко микрофона, за да изтегли дългия му кабел да не пречи. Опитът си струваше, но бе малко позакъснял. Ръфи вече бе върху кабела и бе оплела малките си лапки. Ейбъл се завъртя в кръг за да не се омотае и той, но не успя да се помести достатъчно бързо, докато двете животни обикаляха около него. Когато най-сетне господин Тибс хукна в нова посока, той вече бе впримчен в кабела.

Ръфи не изоставаше от котарака и най-сетне прецени, че може да щракне със зъби опашката му. Двойката се скри под леглото и повлече кабела.

— Ааа!

Викът на Ейбъл привлече вниманието на Джейн към него, докато заобикаляше леглото от другата страна, за да сложи край на цирковите

номера. Погледна го тъкмо в момента, когато той се просна по задник на пода.

Тя се намръщи и отново насочи поглед надолу, но нито Ръфи, нито господин Тибс се появиха. Чу се съскане и ръмжене, а след това някой изквича. Само секунда по-късно, Ръфи се стрелна изпод леглото и изскочи от стаята. Изглежда, господин Тибс се бе справил успешно с положението.

— Така — каза Ейбъл. — Струва ми се, че проблемът е решен.

Джейн вдигна поглед и по устните ѝ плъзна усмивка. Братът на Еди седеше на пода, омотан в кабел, стиснал микрофона, слушалките — килнати на една страна.

— Извинявай — каза тя. — Нямах представа, че Ръфи е тръгнала след мен. Мислех си, че все още е при баба.

Ейбъл сви рамене и се изправи, за да се освободи от жиците.

— Кажи... чу ли нещо интересно? — попита весело тя.

Ейбъл се намръщи.

— Чуруликат птици, скърцат катерици, потропват сърни.

— Сърни ли? Сериозно?

— Да — той се усмихна широко. — Цяло стадо се изкачи по хълма — каза въодушевено той, но ентусиазмът му бързо се стопи. — Само че не чух и гък от съседите. Според мен тази тъпотия не работи — добави той и погледна презрително микрофона.

— Как да работи — съгласи се Джейн. — Трябва ни параболичен микрофон и сигурно стенен микрофон за тази цел.

— Параболичен ли? Онзи, дето прилича на сателитна чиния ли? — попита любопитно Ейбъл. Отказа се да разплита кабела и се зарови в неразборията на пода.

— Именно. — Джейн го взе от него, щом той го намери. — Ще го монтираме на хълма, щом се стъмни. — Тя се намръщи. Трябва да измислим как да го скрием.

Ейбъл кимна.

— А какви са тези стенни микрофони?

— Точно каквото подсказва името им — отвърна веднага Джейн. — Изключително чувствителен усилвател. Можеш да чуеш разговори дори през трийсетсантиметрова бетонна стена.

— Само дето трябва да се закачи на стената.

— Всяко нещо с недостатъците си — сви рамене Джейн. — Затова трябва да изчакаме да се стъмни, за да го нагласим. Ще го оправим, след като се върнем от гости.

— А, да, ние сме на гости — измърмори той и веднага стана очевидно, че не гори от желание.

Едва сега тя се сети защо е дошла в тази стая и се отправи към скрина от другата страна на леглото.

— Искях да си взема дрехи.

— Ние с баба ти вече избрахме.

— Да, знам — прекъсна го Джейн и се изчерви. — Само че имам нужда и от други неща.

— Аха. — Джейн долови веселата нотка в гласа му, когато отвори най-горното чекмедже, където бе грижливо сгънато бельото. Той отново се обади. — Щях да ти избира и да ти го оставя при роклята, но реших, че може и да не ти е приятно.

— Нищо, благодаря — отвърна тя. Чу го как се засмя. Стана ѝ неудобно да разглежда съдържанието на чекмеджето, докато Ейбъл бе толкова наблизко, затова грабна първото, което ѝ попадна, погледна го, за да се увери, че това е нейният номер, и понечи да затвори чекмеджето.

— Ами... май е по-добре да си в черно — отново се обади Ейбъл и тя разбра, че наистина я е гледал. — Избрали сме ти черна рокля.

— Ясно. — Джейн остави бельото с цвят на лавандула обратно и дръпна нов комплект. Избегна погледа на мъжа, когато излизаше.

С душа приключи бързо. Избърса се, захвърли мократа кърпа и взе бельото. Беше дантелено и изключително сексапилно, обикновено не носеше такова. Предпочиташе удобни памучни бикини и сутиени. Но едва ли щеше да има нещо удобно и памучно в нещата, доставени от Ч.А.Р. Това тук бе типично в техен стил.

Сложи си сутиена и бикините, а след това колебливо се погледна в огледалото. Все едно че пред нея бе друга жена, с чуждо тяло. Сутиенът повдигаше гърдите ѝ, но тя нямаше нужда от този ефект, за да изглежда бюстът ѝ по-налят. Намръщи се на всичката тази набъбнала плът и понамести първо едната, а после и другата чашка с известно неудобство, но гърдите ѝ така и не станаха по-малки.

Тя се притесняваше от тях още от дванайсетгодишна, когато момчетата започнаха да я забелязват и да я подкачат. От този момент

нататък нещата вече не ѝ бяха по силите. Момчетата се опитваха да я пощипват, мъже на средна възраст ѝ налитаха, всеки мъж, с когото се запознаеше, сякаш говореше на гърдите ѝ, не на нея. В осми клас, докато държеше реч пред класа, Томи Симпсън изстреля хартиено топче по нея и то уцели точно деколтето ѝ. Това бе и краят на ораторската кариера на Джейн.

Всяка нова среща я караше да се притеснява все повече и повече, принуждаваше я да се затваря в себе си. Може би щеше да го преодолее, но тогава дойде времето, когато момчетата започнаха да я канят на срещи. Първото ѝ гадже бе Джери Джордън. Той я покани на бал на училището. Джейн нямаше търпение да отиде и с радост се визираше в луничавото му лице, докато най-добрият му приятел не я уведоми, че той смята да я води единствено, защото има големи цици и значи нямало да има проблем да я свали.

Джейн се втурна към Джери и го прасна право в носа, а след това го наруга. Щом се върна вкъщи и се затвори в стаята си, избухна в плач. След този случай стана още по-затворена и насочи цялото си внимание към книгите и учебната работа, за да забрави за момчетата, които се интересуваха от нея. Или поне се опитваха да проявят някакъв интерес. Появяваха се и мъже, които не се отказваха да я преследват, докато тя накрая вдигаше ръце и излизаше с тях, но всички тези връзки бяха обречени.

— Джейни?

Джейн свали роклята от закачалката на вратата и я нахлузи през главата, а след това я изпъна. Отвори вратата.

— Ейбъл каза, че си забравила да си вземеш чорапи.

Младата жена се загледа в черните копринени чорапи в ръката на баба ѝ. Да, беше ги забравила. Само че Ейбъл нищо не забравяше. Пое фината паяжина и забеляза, че има и жартиери. Той бе помислил за всичко, както изглежда.

— Роклята е свършена. — Баба влезе с количката в банята, а Джейн приседна на ръба на ваната, за да си сложи чорапите.

— Къде е Ръфи? — попита тя. Проклетото животно умираше да се изправи на краката ѝ с предните си лапи всеки път, когато обуеше фин чорапогашник и пускаше огромни бримки.

— Нямам представа. Последва те към другия край на къщата, когато ти тръгна за бельо, но не се върна. Сигурно обикаля наоколо.

По-скоро гадинката се криеше от господин Тибс, каза си Джейн. Тази мисъл я развесели.

— Първо жартиерите, скъпа.

Джейн остави единия чорап по средата на прасеца и взе жартиерите. След това отново се зае с чорапа.

— Така — Тя бе готова и се изправи, за да приглади черната рокля.

— Съвършена си — заяви баба й.

Джейн се огледа. Не бе сигурна дали бе съвършена, но определено изглеждаше страхотно в тази рокля. Ръкавите бяха от прозрачна дантела, а дълбоко изрязаният гръб, също от прозрачна дантела, се спускаше чак под сутиена. Сега вече знаеше защо Ейбъл ѝ предложи дантеленото бельо. Ако се наведеше или изпънеше ръце нагоре, ако направеше някакво рязко движение, сутиенът ѝ отпред щеше да се покаже, също и бикините на гърба, където свършваше дантеленото деколте. Беше изрязано прекалено дълбоко.

Ако се показваше бельо с цвят на лавандула, щеше да е много смешно. Черното придаваше сексапил, каза си тя, а в следващия момент забеляза лицето и мократа си коса. Роклята бе Ч.А.Р.-овна, но от врата нагоре си оставаше същата Джейн. Отпусна рамене. Приличаше си на старата смотана изобретателка Джейн Спайръс, само че в сексапилна рокля. От нея никога нямаше да излезе фатална жена.

— Накарах Ейбъл да намери маша и сешоар, докато спеше — каза баба й. — Добре че Беатрис Гудиноф разполагаше и с двете, и с лак за коса със силна фиксация. Ейбъл остави нещата в трапезарията с всичкия грим, който успя да намери. Хайде, ела да те наглася.

Джейн тръгна послушно след нея в трапезарията. Настани се на малко столче без облегалка, което откриха в кухнята, защото така щеше да е удобно на баба й да я гласи. Седна търпеливо, а Маги Спайръс се засуети около нея.

Процедурата отне цяла вечност — да не говорим пък колко лак за коса отиде, — преди баба да оповести, че косата ѝ е готова. После се зае с лицето на Джейн. Едва след няколко минути позна пудрата в ръцете на баба си.

— Това не е ли поразяващата пудра?

— Да, но аз използвам компактната — увери я баба й. Пудриерата се състоеше от две нива. Щом се отвореше, се виждаше

пухчето и компактната част, а отдолу бе тайното отделение с прахообразната поразяваща пудра.

Джейн се поуспокои, но точно тогава баба ѝ посегна към някакво червило. Тя се ококори ужасено.

— Ама това е поразяващото червило на Липшиц.

— Така ли? — Баба ѝ се поколеба и стисна устни. — Има ли опасност, ако си го сложиш?

— Има база гланц в другия край. Първо се слага от него. Май е нещо като бариера, като противоотрова.

— Добре. Цветът е страхотен. — Баба подаде гилзата и малко огледалце на Джейн.

— Не може ли да си сложи от моето?

— Твоето е толкова обикновено, Джейни, скъпа. Това е върхът. Тайната мечта на всеки мъж. Слагай от него.

Без да спира да мърмори тихичко, Джейн я послуша.

— Пъхни си го в сутиена — каза баба, когато Джейн приключи и с двата слоя червило и погледна купчината грим.

— Какво? — попита изумено тя.

— Пъхни си го в сутиена, скъпа. Може да се наложи по-късно отново да си сложиш, а знам, че не мога да те накарам да си вземеш чанта. — Изчака търпеливо Джейн да я послуша и се зае с грима. Постави леки сенки и очна линия, които Джейн с облекчение видя, че са най-обикновени. Когато обаче възрастната жена извади сребърен флакон с парфюм, Джейн се дръпна.

— Ама това е моят парфюмен серум на истината.

— Много добре знам. Тази вечер може да свърши работа. Не мислиш ли?

След миг Джейн кимна.

— Да. Стига Дърк да се приближи достатъчно, за да го вдъхне.

— Ще трябва да направиш така, че да се приближи достатъчно. — Баба ѝ сипа от парфюма върху топка памук и намаза обилно Джейн около ушите, по врата и китките. Джейн се намръщи, когато я намазаха и между гърдите.

— Накарай го да се приближи достатъчно, за да вдъхне от парфюма, но не му позволявай да те целува. Може да стане доста сложно, ако трябва да обясняваш след това как е станало така, че е повален от една целувка.

— Като че ли някой е преритал да ме целува — измърмори Джейн.

Баба ѝ отдръпна грима и повдигна едната си вежда.

— Джейни, скъпа, най-добре отиди и се погледни в огледалото. Съмнявам се, че няма да има желание да те целуне.

Джейн стана и отново се върна в банята. За малко да припадне, когато видя отражението си. Мили боже, та това беше чудо! Изглеждаше страхотно. Сексапилна. Невероятна.

— Изглеждам... добре — каза немошно тя, когато баба ѝ се приближи в инвалидната количка.

— Изглеждаш много повече от добре, мила. Приличаш на жена от рода Спайръс. — Възрастната дама огледа Джейн със стиснати устни. — Сега да поработим над стойката и походката ти.

— Че какво ми има на стойката?

— Абсолютно нищо, ако си някой книжен червей, който се опитва да скрие прекрасния си бюст, като отпуска рамене и се свива.

— Няма ли поне едно да премълчиш, бабо? — попита кисело Джейн.

— А що се отнася до походката ти, ти не ходиш, а подтичваш като мишка, която гледа никой да не я забележи.

Джейн въздъхна дълбоко, защото знаеше, че описанието на баба ѝ е свършено точно. Често гледаше никой да не я забелязва. Щеше да е много щастлива, ако знаеше как да се слее със стените. И освен това наистина ходеше със свити рамене, за да изглеждат гърдите ѝ по-малки. Това, разбира се, бе смешно. Нищо не можеше да ги смали, освен оперативна намеса, която тя сериозно обмисляше. Но все не намираше смелост да направи тази крачка.

— Я се изправи — нареди баба ѝ. — Изпъни раменете, изпъчи се.

Джейн се поколеба, после изправи гърба си и изпъчи гърди, но веднага след това зае началната поза. Не беше готова да направи подобно нещо.

— Дръпни раменете назад, изпъчи се — повтори баба ѝ.

Джейн отново се изправи, силно намръщена. Защо нямаше слабо фино тяло с малки щръкнали гърди, вместо тази заоблена едра фигура? Замисли се отново и гърбът ѝ се отпусна, раменете хлътнаха.

— Джейн, престани да криеш това, което господ ти е дал! Само себе си заблуждаваш — сопна се Маги Спайръс. — Изправи се веднага, изпъчи си гърдите и върви бавно и наперено, недей да ситниш като мишка. Искам да видя как се полюшват бедрата ти.

— Бабо! — Джейн се изчерви — Не мога...

— Трябват ти обувки — прекъсна я баба й. — Сигурна съм, че Ейбъл ги е оставил при роклята.

Младата жена ги забеляза до вратата и ги взе. Очите й се разшириха, когато ги погледна. Тя носеше само обувки без ток. Тези не бяха такива. Бяха с много висок ток. Щеше да се пребие.

— Няма. Не мога — отсече тя и поклати глава.

— Джейн Спайръс може и да не може — заяви мрачно баба й — Само че Джейн Гудиноф може... заради Еди.

Джейн срещна погледа на баба си и усети как изправя гръб. Щеше да го направи заради Еди. Трябваше да си казва, че това е роля. Ако си мислеше, че е някоя друга, може би Джейн Гудиноф, щеше да успее.

Обзета от решителност, тя нахлузи сандалите, изправи се и се изпъчи.

— Браво! — каза одобрително баба й. — Сега да видим как полюшваш бедра, Джейн Гудиноф.

Джейн се завъртя на пета и положи всички усилия, за да измине както трябва разстоянието до банята с изправен гръб и щръкнали гърди.

— Точно така! — радваше се баба й. — Я се виж! Колко си красива. Сексапилна. Великолепна. Ти си всичко това. Те са твоето наследство. Трябваше да станеш оперативен работник. А си се скрила зад тези технически измишльотини. Това е истинската Джейн.

Джейн усети прилив на самочувствие и самоувереност.

— Можеш да го направиш.

— Мога да го направя — повтори тя.

— *Ще* го направиш!

— *Ще* го направя!

— По-плавно — нареди баба й. Джейн си наложи да я слуша.

— Сега се отпусни — каза баба й, когато тя стигна другия край на стаята и се обърна. — Малко си скована. Помисли си как се прокрадваш. Нежно и внимателно — говореше възрастната дама. —

По-добре си помисли за нещо гладко. Ти си съчетание от чувствени лосиони, излъчваш сексуално привличане.

— Кое по-точно? — попита отчаяна Джейн. — Нежно или гладко?

— И двете — сопна се баба й и Джейн се постара да се движи възможно най-нежно и гладко.

— Прекалено много мислиш. Не се престаравай. То ще се получи от само себе си.

— Лесно ти е да го кажеш — измърмори младата жена. Обърна се и се отправи към другия край на къщата. *Нежно и гладко*, мислеше си тя. *Гладко и нежно. Нежно...* Спря, за да ритне захвърлената след душа кърпа, и се сети за Ейбъл. Сети се как стоеше гол в мотелската стая, само с една кърпа на кръста. Колко му отиваше. *Много* му отиваше. Беше й се приискало да прокара длани по голата му гръд и...

— Това е! — викна баба й и плесна с ръце.

Джейн се обърна изненадана.

— Перфектно. Вече го можеш — каза й баба.

— Страхотно — отвърна отчаяна Джейн. — Дори не мислех за бавното и нежното.

— За каквото и да си мислила, все за него да мислиш. Стана безупречно. — Баба й приближи. — Сега трябва да измислиш как да привлечеш Дърк тази вечер. Открий всичко, което можеш. Ако пък му измъкнеш покана за у тях, ще бъде най-добре.

— Ама...

— Агентите трябва да се възползват от всяка възможност — продължаваше да нарежда Маги. — Използвай момента. Използвай тялото си и не спирай да се усмихваш. Имаш всичко необходимо, използвай го. Нищо не пропускай.

— Ами ако оплескам нещата? — попита Джейн; обзета от несигурност.

— Няма да оплескаш нищо — увери я баба й. — Ако нещо се обърка, аз ще бъда близо до теб, за да ти помогна.

Джейн помисли малко и кимна. Щеше да се справи. Заради Еди.

— Готова си — заяви тя. — Сега трябва и аз да се приготвя.

Джейн й помогна да се преоблече, след това баба й я отпрати и се зае да направи собствената си коса и да се гримира. Младата жена се върна в хола, прецени, че е достатъчно голям, и реши да се

поупражнява бавно и нежно. Вирна брадичка, изправи се, изпъчи гърди и пое напред с образа на Ейбъл в хавлиената кърпа пред очите ѝ. След това си представи Ейбъл без кърпа, след това Ейбъл, прикрил се с котката, след това отново Ейбъл без котката. По устните ѝ плъзна хитра усмивка и тя влезе в кухнята.

— Мили боже, а аз за малко да не повярвам.

Джейн спря стреснато на място и погледна обекта на мечтите си. Напълно облечен, в костюм, с вратовръзка, също толкова сексапилен, колкото и само с хавлиената кърпа, той стоеше до френските прозорци на трапезарията. Очевидно се бе наслаждавал на гледката.

— Тъъ — Джейн понечи да си възвърне обичайната стойка, но се стегна и се изправи. Веднага реши да изясни нещата. — В какво да не повярваш?

— Че наистина си таен агент — призна той и заобиколи плота, който ги разделяше. — Изглеждаше толкова сладка, толкова мила. Дори малко тромава. Само че сега... — Той замълча и плъзна очи по тялото ѝ. — Сега, като влезе в кухнята, без да знаеш, че гледам... вече съм сигурен, че ще успееш да се справиш.

Джейн усети как усмивката ѝ сама се появява, но преди да успее да му отговори, баба се появи в кухнята.

— Готови ли сте всички да вървим? — попита тя.

— Да. — Ейбъл пое стола на баба и се насочи към асансьора.

Триото потегли в мълчание, минаха през гаража и поеха по алеята. Ейбъл все още буташе инвалидната количка на баба, което отначало се стори много мило на Джейн, но след това се замисли дали няма да е по-добре сама да я бута. Така поне можеше да се държи за нещо. Не бе свикнала да ходи на висок ток и се чувстваше доста неуверена.

— Знаете ли, струва ми се, че може да имаме проблем — каза най-неочаквано Маги.

Джейн и Ейбъл се спогледаха, а след това насочиха вниманието си към нея.

— Какъв проблем? — попита Ейбъл.

— Името ти.

— Това ли? — зацъка с език Джейн. Дори не бе помисляла.

— Че какво му е на името ми?

— Не е често срещано — изтъкна Джейн. — Баба се притеснява, че Еди може и да те е споменавала.

— Да. — Баба също започна да цъка. — Трябваше да се сетя по-рано.

— Мога да използвам второто си име — предложи Ейбъл.

— То какво е? — попита Джейн.

— Натаниъл.

— Натаниъл — повтори Джейн. — Нейтън Нат Нат Гудиноф. — Изкиска се.

— Вече е прекалено късно — изтъкна баба й. — Представихме те на Лий като Ейбъл.

— Хм — измърмори Джейн. Замълчаха и тримата, докато пресекат улицата. След това тя продължи: — Надявам се Еди да не е споменавала брат си. Или поне да не се усъмнят, че имаш същото име — добави тя. Еди сигурно го бе споменавала, след като е смятала да си вземе почивен ден, за да го посрещне на летището.

— Дано поне не обърнат внимание, че приличаш толкова много на Еди — добави Маги.

Ейбъл наистина много приличаше на сестра си. Беше мъжкият образ на Еди. Тя се изплаши и спря.

— Защо не си останеш вкъщи?

— Доста добра идея — съгласи се баба.

Ейбъл се изправи, очевидно готов да спори по въпроса, но звукът на нечий стъпки зад тях ги накара да се обърнат. Някаква двойка излезе от алеята към дома на семейство Енсекси и потегли след тях.

— Прекалено късно — заяви доволно Ейбъл. Отново забута напред количката на баба. — Да се надяваме, че всичко ще бъде наред.

Джейн ги последва с нежелание. Замълча, когато завиха по алеята към къщата на Лий.

И тя, и Маги, и Ейбъл се спряха, изпълнени с несигурност, когато видяха стълбите, почти също толкова многобройни и стръмни, както и пред тяхната къща. Джейн дори не се бе сетила, че у Лий може да има стълби. Погледна ужасена инвалидната количка на баба си.

— Аз мога да нося Маги — каза най-сетне Ейбъл. — Можеш ли да вземеш стола или е прекалено тежък за теб? Просто го остави и аз ще се върна, за да го взема.

— Не, ще се справя — отвърна бързо Джейн. Нали все тя го пренасяше отзад в пикапа и го наместваше.

Ейбъл кимна, пое слабото тяло на баба й и се заизкачва нагоре по стълбите. Джейн ги изчака да минат няколко стъпала, но когато видя, че братът на Еди се справя безпроблемно, насочи вниманието си към стола. Усещаше зад гърба си приближаващата се двойка. Бе много вероятно тези хора да са зли престъпници, решени да постигнат световно господство. Най-малкото вече бяха похитители. С други думи, те бяха лошите.

Тази мисъл се загнезди в главата й, когато пое по стълбите, стиснала инвалидната количка. Отново доказа, че не е от най-съобразителните. Не беше вдигнала стола достатъчно високо. Той се закачи на едно стъпало, тя изгуби равновесие и полетя назад.

ГЛАВА 11

— Опа! — Силни ръце я подхванаха под мишниците и я спасиха да не си счупи врата още преди да е влязла в къщата на Лий.

Джейн бе сигурна, че ще умре. Усети, че сърцето ѝ отново започва да бие и кръвта нахлу в главата ѝ. За момент се отпусна на гърдите на спасителя си, обзета от облекчение, че ще живее и смъртта я очаква в някой друг ден.

— Хубаво момиче като теб не бива да се мъчи самичко с тази инвалидна количка. — Гласът бе гладък като коприна и Джейн усети как по гърба ѝ преминава тръпка, предизвикана от топлия дъх, погалил я по ухото. Извърна глава към мъжа и усети как стомахът ѝ се преобръща. Беше се отпуснала в ръцете на най-красивото създание от мъжки пол, което някога бе виждала. Косата му бе тъмна, очите — също, с дълги мигли, прав, къс нос, високи скули и плътни сочни устни, които се свеждаха над нея.

— Пусни горкото момиче. Тя не ти е в категорията, Дърк.

Джейн се напрегна от тази остра забележка и се насили да се изправи. Горкото момиче ли? Не била в неговата категория значи? Сви мрачно устни и се отдръпна от спасителя си. Ще видят те коя е!

Нежно и гладко, нежно и гладко, каза си бързо тя и остави стола на баба си на стълбите. Представи си отново Ейбъл без хавлия и котка, стисна инвалидната количка с една ръка и се обърна назад с надеждата изражението ѝ да е достатъчно прелъстително.

— Дърк? Сигурно ти си Дърк Енсекси?

— Поне така твърдят жените — прошепна той с похотлива усмивка. Джейн сдържа дъха си. За да се поразсее, извърна очи към жената с Дърк. По-ниска от него. Слаба. Красива снежна кралица с руса коса и сини очи.

Контактни лещи и боя за коса, каза си злобно Джейн. Трябваше да държи Ейбъл под око. Тази жена отдалече личеше, че е мъжемелачка.

— Кое то означава, че ти си Лидия.

Джейн съвсем не се постара да крие липсата си на ентусиазъм, но кой знае защо проявената антипатия накара жената да се усмихне.

— Да. — Тя протегна ръка. — Нямах намерение да те нервирам с тази дребна забележка. Все още не те бях огледала. Лидия Енсекси.

— Джейн Гудиноф — отвърна Джейн и пое протегнатата ръка. Не се учуди, че е хладна и твърда.

— Точно така — отвърна Лидия весело. Преди още Джейн да отговори, тя продължи: — Ти сигурно си племенницата на семейство Гудиноф, с бойната задача да не изпускаш къщата им от очи.

— Новините бързо се разпространяват — каза Джейн.

— Грикси ми каза днес следобед.

— Трикси дългия език — засече я Джейн.

— И не само в едно отношение — съгласи се с остър смях Лидия. След това отново се разприказва: — Мисля, че ще станем приятелки, Джейн Гудиноф.

Господ да ме пази, помисли си Джейн.

Дърк покри ръката ѝ със своята.

— Може ли да взема стола?

Нервна тръпка плъзна нагоре по ръката ѝ и Джейн, благодарение на богатия си опит с мъже, с които не бе искала да има нищо общо, но много малко — с мъже, с които би желала, усети как мислите ѝ се стопяват. Усмихна му се глупаво, след това обаче усети какви ги върши. Спря се. Надяваше се мозъкът ѝ да заработи отново, ако създаде малко разстояние между тях. Джейн постави инвалидната количка помежду им и за малко не го събори по стълбите. И двете с Лидия го сграбчиха за ръцете едновременно и го спасиха.

— Най-добре ми я дай цялата — каза през смях Дърк, след като стъпи здраво на краката си. — Очевидно си много опасна с инвалиден стол в ръцете.

Бавно и нежно, нежно и бавно. Гол Ейбъл. Устните ѝ се извиха едва-едва и тя отвърна с дрезгав глас:

— Опасна съм с много неща.

Лоша реплика. Разбра го още преди лицето на Дърк да добие озадачено изражение. Очевидно нежното и бавното в съчетание с голия Ейбъл невинаги действаше. Въздъхна наум, подаде на Енсекси инвалидната количка, намигна му и тръгна предизвикателно нагоре по стълбите.

Не беше нужно да се обръща, за да разбере, че той върви след нея. Тя бе прекалено заета да се порицава. Как е възможно да я привлича един криминален престъпник? Как можа да направи толкова тъпо нещо, като да се спъне по стълбите и за малко да събори и Дърк? И какви ги дрънкаше за Трикси с дългия език? Колко жестоко от нейна страна. А тя не бе жесток човек.

— О, Джейн!

Прекрати мислената словесна самоатака и погледна по посока на извинителния глас. Лий бе застанала на отворената врата, облечена в нова кремава рокля, и имаше вид на много виновна.

— Толкова се извинявам! — Тя изглеждаше ужасена. — Дори не помислих за стълбите, когато ви поканих.

Напълно искрена усмивка трепна по устните на Джейн и тя леко се засмя.

— По-добре стълби, отколкото да не ни беше поканила.

— Разбира се! Само че... ами, поне можех да уредя нещо, за да му е по-лесно на Ейбъл да пренесе баба ти, а и качването на количката. — Тя замълча. — Но къде е тя? Ейбъл каза, че ти я носиш.

— Ето я.

Джейн въздъхна, когато чу думите иззад гърба си. Как бе възможно този мъж да изрече само две думи и те да прозвучат толкова сексапилно?

— О, Дърк! — Съдейки по задъхания глас на Лий, тя също не бе безразлична към него. — Колко си миличък!

— Такъв си е брат ми. Сладък, по-сладък, най-сладък — вметна Лидия, продължи по стълбите и подмина и Джейн, и Лий. — Трябва да пийна нещо.

Джейн се спогледа с домакинята и продължи по стълбите уплашена, че ако не тръгне, Дърк ще остане зад нея, ще усеща дъха му и тръпките по гърба си. Лий ги въведе в къщата. Холът бе почти толкова голям, колкото и на семейство Гудиноф. Вече се бяха събрали повече от двайсет човека и всички жени до една, около дванайсет, бяха в жълти рокли. Мъжете поне бяха пропуснали да си облекат хавайски ризи. Само че вратовръзките им бяха в крещящи хавайски мотиви. Джейн забеляза всичко това, докато оглеждаше малките групички хора, стиснали напитки в ръце, погълнати от тихи разговори.

Откъсна поглед от тълпата, когато Лий спря. Бяха стигнали при Ейбъл и баба й. Маги Спайръс седеше на стол с твърда висока облегалка, а Ейбъл бе застанал до нея.

— Ето ни и нас — каза весело Лий. Дърк остави инвалидната количка. Направи го толкова грациозно и небрежно, сякаш това за него бе перце.

— Благодаря ти, че ми помогна — прошепна Джейн.

— Че за какво са съседите — отвърна веднага той и отвори стола.

Ейбъл се наведе и внимателно премести Маги.

— Така — отдъхна си Лий. — Сега вече всичко е наред.

Чу се одобрителен шепот, а след това домакинята се обърна към Дърк.

— Трябва да ви представя Дърк, това са Ейбъл и Маги Гудиноф. А ти вече си се запознал с Джейн.

— Да. — Той отново й отправи многокаратовата си усмивка.

След като вече бяха запознати, Лий се обърна към Дърк.

— А баща ти къде е? Лидия каза, че може да дойде.

— Не се прибра, както бяхме предвидили — отвърна Дърк. — Забавила го е работата. Но скоро ще се върне.

Джейн и Маги се спогледаха. Уай беше казала, че Енсекси старши се е изплъзнал от агентите, които е трябвало да го следят до завръщането му в Сонора. Трябваше да й предадат, че информацията е точна.

— Чудесно. Значи ще бъде у дома навреме за Деня на благодарността — каза Лий. — Робърт Енсекси много ще ви хареса — добави тя.

Джейн вдигна поглед и забеляза, че жената им се усмихва. След това домакинята погледна така, сякаш я бе осенила гениална мисъл. Обърна се към Дърк:

— Джейн каза ли ти, че е писателка?

— Не е — отвърна с интерес Дърк.

Джейн дори не усети с какъв ужас погледна баба си.

— Джейни, скъпа, знам, че не ти е никак приятно да се хваля. Само че си говорехме и Лий попита какво работите — обясни баба и сви рамене. — Трябваше да й кажа, че пишеш криминални романи. Знаеш колко много се гордея.

— Да — изсъска Джейн, но трябваше да се съгласи, че и това прикритие е не по-лошо от което и да е друго. Така поне лесно можеше да обясни как е зарязала всичко, за да си седи вкъщи с баба.

— Криминални романи ли? — сексапилната усмивка на Дърк стана още по-широка. — Звучи страхотно.

Ръката му докосна нейната и на Джейн ѝ се стори, че се допира до затоплен от слънцето камък. Едва успяваше да контролира физическата си реакция. Извърна леко объркания си поглед към Ейбъл и се зачуди защо той няма подобен ефект върху нея. Харесваше го, нямаше съмнение, че той я привлича, но не бе изпитвала подобно объркване, толкова силно, че да се почувства съвсем уязвима.

— Нали! Наистина е страхотно — потвърди ентусиазирано Лий. — Знаеш ли, още една наша съседка е писателка. Мелани Джонсън. Много е сладка. Вие двете ще си допаднете. — Извърна се към хората в хола. — Двамата с Брайън пристигнаха тъкмо преди вас. Къде ли е? Брайън работи в Силиконовата долина — добави тя и се усмихна весело. — Аха. Ето я. Ела, ще ви запозная. Много ще ти допадне.

Джейн погледна безпомощно баба си и тръгна да се запознае със семейство Джонсън. Знаеше, че Лий прави всичко това от добро сърце, но тя бе точно с когото трябва. За нещастие, не можеше да каже това на домакинята.

В другия край на хола Мелани и Брайън Джонсън си говореха с друга, по-възрастна двойка, семейство Уеърс, както ги представи Лий. По-възрастната двойка ги остави след малко, домакинята се извини и се върна към задълженията си.

— Благодаря ви, че ни спасихте — каза Брайън Джонсън.

Джейн откъсна поглед от Лий и опитите ѝ да приобщи Маги и Ейбъл към някоя група.

— Спасих ли ви?

— От семейство Уеърс — поясни той и в очите му припламна хитро пламъче. — Тъкмо ни канеха на вечеря, а ние се опитвахме да откажем възможно най-любезно.

Джейн повдигна едната си вежда.

— Не ви ли допадат семейство Уеърс?

— Напротив, много даже — увери я той. — От разстояние. И облечени.

Джейн примигна объркано при тези думи, а Мелани сръчка съпруга си. Разсмя се и обясни:

— Те са доста шавливи. А ние с Брайън не обичаме да сме с нови партньори.

— А, ясно — каза безизразно Джейн. Премести поглед към писателката. Мелани Джонсън бе фина нежна жена. Доста по-ниска от съпруга си, тя бе слаба, със светлоруса коса и големи красиви очи. Роклята ѝ бе бяла, обточена със златен кант. Джейн се зачуди дали това не е своеобразен отпор на опитите за контрол на мозъчната дейност. Може пък тези опити да не действаха на всички. Лий и Мелани, с техния избор на бледи кремави цветове се бяха противопоставили на яркожълтото.

— Не. Ние двамата не сме шавливи — съгласи се Брайън. След това стана сериозен. — А ти?

— Брайън! — Мелани го сръчка с лакът в стомаха, но не се сдържа и се разсмя.

Двойката допадна на Джейн.

— Само когато не нося сутиен — отвърна тя със сериозна физиономия също като на Брайън.

Семейство Джонсън я зяпнаха, а след това избухнаха в смях. Той се разсмя високо, гласът му бе плътен и мелодичен, докато нейният наподобяваше дискретен звън. Личеше си, че се забавляват искрено и неподправено и Джейн отново си каза, че това семейство ѝ допада.

Обзелото я приятно чувство я накара да остане да си поговори с тях, вместо да си търси извинения и причина да се върне при Дърк. Господин Мейнтру бе казал, че Дърк е виден женкар. Това означаваше, че обича да преследва жертвата. Значи, разсъждаваше тя, няма нужда да ходи след него. Нека той да я потърси.

Естествено, ако той не го стореше, щеше да се наложи тя да направи следващата крачка. И в единия, и в другия случай, нищо нямаше да му стане, ако разбереше, че не е център на вселената.

За половин час, докато си говореше със семейство Джонсън, Джейн научи много. Тримата бяха застанали встрани от останалите и когато Джейн изяви желание да научи повече за присъстващите, двамата с удоволствие ѝ разказаха. Понякога искрена и обективна

преценка, представена леко шеговито, предизвикваше бурни изблици на смях. Тя вметваше по някоя пикантна женска забележка, докато съпругът ѝ, зъболекар, правеше прецизен разрез на пациент след пациент, обогатен от точните наблюдения на писателката. Започнаха със семейство Енсекси, както Мелани ги нарече, На-ен-та-степен-секси и...

— А това там са Даниел и Луелин... — Мелани погледна съпруга си. — Как им беше фамилията?

— Браунстоун — помогна Брайън.

Джейн отмести поглед към двойката. Едър рус здравеняк и симпатична червенокоса дама я наблюдаваха отдалече. Усмихнаха ѝ се и кимнаха, а след това се извърнаха. В този момент Джейн разбра, че те също не са под влиянието на „жълтата магия“. Жената бе в червено, а мъжът си бе сложил нормална вратовръзка и бяла риза.

— Браунстайн — поправи го Мелани, очевидно запомнила фамилията им. — Не мога да ти кажа много за тях. Нови са тук. И те се нанесоха днес. Само че те са си купили къщата — добави Мелани. — Затова предполагам, че ще са тук за постоянно. Или поне почти постоянно.

— За разлика от нас. Ние сме за малко — добави Джейн.

— Да, жалко. Мисля, че ми харесваш.

Джейн се усмихна, след това притихна, когато забележа новопристигналия гост.

— Как ви се стори Сонора? — попита Брайън.

— На всички ни хареса — отвърна тя, без да откъсне поглед от новодошлия. — Изключително живописно място.

— Да, с богата история — започна Мелани, а след това се обърна към Джейн: — Познаваш ли Колин?

— Колин ли? — повтори името Джейн, но то не ѝ говореше нищо.

— Да. Колин Олкърс. Той е...

— Ааа! — Джейн се разсмя, разпознала фамилното му име. — Офицер Олкърс. Стори ми се познат. И той ли живее тук?

— Не е в нашия квартал — отвърна писателката. — Той е брат на Лий и местния шериф. Затова е поканен. Как успя да се запознаеш с него за толкова кратко време? Лий каза, че сте тук от тази сутрин.

— Да. Пристигнахме тази сутрин. Запознахме се, когато... Ами Ръфи го нападна — призна Джейн и им разказа цялото преживяване в доста по-смешна украса, отколкото бе в действителност. Смехът на тримата отекна отново.

— Май това е най-веселата група. Може ли и аз да се присъединя? Смехът ви наистина е неустоим.

Смехът на Джейн замря в гърлото ѝ, когато се обърна и се озова пред дълбоките тъмни очи на Дърк. Бяха хипнотизиращи.

— Моля за внимание! — извисилият се глас на Лий спаси Джейн от тези очи и тя се обърна с облекчение към домакинята, застанала на вратата. — Струва ми се, че всички са тук, затова заповядайте на масата. Приготвила съм студен бюфет в съседната стая. Хапвайте колкото пожелаете. Не обичам, когато остава храна.

Изглежда, всички бяха гладни. Всички двайсетина гости бързо се отправиха към съседната стая. Джейн забеляза Ейбъл, Лидия и Маги да отиват заедно и ги огледа внимателно. Ейбъл се усмихваше и кимаше на нещо, което казваше сестрата на Дърк, но тя отново забеляза издайническата вена на челото. Отдъхна си, щом я видя. Не се бе поддал на магията на тази жена и не бе забравил, че тя крие някъде у тях сестра му.

— Да вървим.

Джейн се обърна при ентусиазираното подканяне на Брайън Джонсън. Жена му смръщи нос.

— Нека да изчакаме да свърши навалицата — предложи Мелани, но съпругът ѝ я погледна така, сякаш му говореше на холандски.

— Нали се оплакваше, че си гладна, като идвахме насам — каза той.

— Гладна съм, но мразя да се блъскам.

— Така де. Нищо, любезна госпожо. Аз ще сразя побеснялата тълпа и ще ви донеса от соковете на живота. — Обърна се към Джейн! — Жена ми пише любовни романи.

— Любовни, а не средновековни — изсумтя презрително Мелани, но очите ѝ се смееха.

— Че това да не би да беше средновековен говор? — попита Брайън.

— Ми да. А пък „соковете на живота“ са по-характерни за Хатфийлд и Макой, отколкото за средновековието — обясни тя. След

това го сбута. — Върви да ми донесеш нещо за ядене. И вземи Дърк с теб.

— Добре — съгласи се Брайън. — Идвай, Дърк. Според мен тези женски искат да поклокарстват зад гърба ни.

Дърк се обърна към Джейн с вдигнати вежди.

— Да ти донеса ли нещо?

— Да, благодаря — отвърна Джейн. Беше много гладна. Не бе хапвала нищо след тънкото парче канелен кекс на Лий.

— Какво искаш?

— Амиии... — Тя сви рамене. — Каквото и да е. Аз съм лесна.

Веждите на Дърк се качиха още по-високо и Джейн усети как се изчервява. *Бавно и нежно*, каза си тя, обзета от пристъп на паника, че не се държи подобаващо. Думичките веднага оказаха необходимия ефект и тя дори успя да му намигне, преди отново да насочи вниманието си към Мелани.

— Дърк е много красив — отбеляза писателката, когато мъжете се бяха отдалечили достатъчно, за да не могат да ги чуят.

— Да — съгласи се Джейн и се намръщи. Мелани понечи да каже още нещо, но се спря и се усмихна на някого зад Джейн.

— Здравсти, Колин.

— Здравей, Мелани — прозвуча приятелски глас. Шерифът погледна Джейн, когато тя се обърна към него, поколеба се за момент, а след това по лицето му се разля широка усмивка.

— О, здравей, „Джейни, скъпа“ — пошегува се той.

— Приятно ми е да се срещнем тук.

— И аз си мислих същото, господин „милият полицай“. — Засмя се, защото знаеше, че няма нужда да обяснява на Мелани. Вече й бе разказала.

— Казвай ми Колин — предложи той. Усмихна й се и погледна Мелани. — Къде е Брайън?

— Отиде за храна — отвърна тя.

По очите на писателката личеше, че го харесва.

Едва сега Джейн усети, че усмивката на Мелани бе станала по-изкуствена, когато Дърк се присламчи към групата им. Изглежда, не харесваше Дърк. По всичко личеше, че инстинктите й са добри.

— Вече съм готов с отговора.

Джейн погледна недоумяващо Колин.

— С кой отговор?

— Докато бяхме в ресторанта, те попитах дали се местите тук, или сте само във ваканция. Храната ти бе готова и ти си тръгна. Не ми отговори.

— Аз...

— Племенницата на семейство Гудиноф — довърши Колин. — Лий те посочи, когато дойдох. Просто не се сетих веднага, че става въпрос за теб. Тази сутрин изглеждаше съвсем различна и много по-естествена.

— Искате да каже — изтощена и раздърпана — обясни през смях Джейн. — Бях в протрити избелели дънки и тениска.

— Не — заяви твърдо Колин. — Искате да каже — естествено хубава.

— Готово! — оповести весело Брайън, понесъл две препълнени чинии. — За теб, любов моя. — Подаде едната на жена си и се усмихна приятелски на Колин. — Здравсти. Опашката намаля, но и храната намаля. Върви да си вземеш нещо.

— В кухнята ще се намери достатъчно. Лий винаги има резерви. — Колин се разсмя и премести погледа си към Дърк, който вече бе до Джейн и ѝ предлагаше добре накамарена чиния. Погледът на шерифа стана студен, щом се спря на другия мъж. След това той продължи: — Май да се отправя към шведската маса. За всеки случай. Дами. — Той кимна и се отдалечи.

Джейн го проследи с поглед, след това насочи вниманието си към храната, която бе донесъл Дърк. Бе избрал най-разнообразни неща — пълнени гъби, картофи с копър, пуешко, боровинки, салати и още няколко неща. Джейн взе вилцата и започна с картофите, а след това си спомни за поразяващото червило. Ако базата бе противоотровата, значи няма да има никакъв проблем. Ами ако тя служи за защитен слой? Нямаше начин да яде, без да изцапа вилцата с червило, без да попада нищо по храната. Ами ако погълнеше от него...

В следващия миг си представи как пада в безсъзнание, а по прекрасната ѝ рокля се размазват боровинки и салати. Това бе достатъчно, за да я накара да остави вилцата. Доволна, че другите са прекалено заети със своите чинии, тя бързо избърса устни със салфетката, донесена от Дърк.

Огледа се, отново взе чинията и забеляза, че Ейбъл и Лидия са се настанили на едно канапе. Столът на баба ѝ бе до тях. Ледената блондинка не обръщаше никакво внимание на Маги, докато бърбеше и опипваше ръката и гърдите на Ейбъл. Той пък се опитваше да яде.

Мръсница, помисли си с раздразнение Джейн. Още малко и щеше да се настани в скута му пред очите на всички. Добре че Ейбъл знаеше какво злонамерено изчадие е, иначе щеше да се наложи Джейн да се намеси, за да го спасява. Естествено, за негово добро.

— Дърк. — Лий дойде при тях със загрижено изражение. — Един мъж е тук. Казва, че трябва да говори с теб, било спешно. Става въпрос за баща ти.

— Аха. — Дърк остави чинията на масата и хвана ръката на домакинята. — Не се притеснявай. Сигурно иска да ми съобщи последни данни за пътуването му. На вратата ли е?

— Не. Настаних го в кабинета на Уил — обясни тя и се отдалечи.

— Уил ли? — попита Джейн и се обърна любопитно към семейство Джонсън.

— Съпругът на Лий — каза Мелани. — Някъде наоколо е. И той е компютърен гений.

— Всички вече са компютърни гении — отбеляза небрежно Брайън. — При това се казва компютърен гуру, женичке. Ние сме компютърни гуру.

Мелани вдигна очи към тавана и се засмя. Огледа се и остана разочарована.

— Не го виждам, за да ти го покажа.

— Сигурно разнася подноса с пуешкото, дава наставления на сервитьорите и реже месото. Както подобава на един истински мъж.

— Уил е симпатяга — добави Мелани. — Двамата с Брайън са добри приятели.

— Така ли? — отвърна разсеяно Джейн, без да откъсва поглед от вратата в коридора. Когато видя, че Лий се връща, насочи вниманието си към семейство Джонсън и се усмихна. Остави чинията си до тази на Дърк. — Бихте ли ме извинили, трябва да отида до банята.

— Сигурна ли си? — Брайън повдигна едната си вежда и се усмихна.

Джейн се изчерви, сви рамене и се отдалечи с бърза крачка.

Щом се озова в антрето, се огледа бързо. От дясната ѝ страна се падаше входната врата, но тя бе видяла, че Дърк и Лий свиха наляво, и си спомни, че домакинята бе казала, че е настанила мъжа в офиса на Уил. Джейн зави наляво и огледа дългия коридор, за да се опита да познае коя от всичките врати е кабинетът. Всички бяха затворени и изглеждаха напълно еднакви. След кратко колебание, тя започна да се ослушва пред всяка врата. Беше по средата, когато чу потракване на токчета и се обърна. Видя червенокосата дама, Луелин Браунстайн. Джейн се изправи и се усмихна с неудобство, когато жената приближи.

Тъкмо се чудеше какво извинение да измисли за това, че подслушва, когато зад нея се отвори врата и тя долови мъжки гласове.

— Кажи му, че няма да закъсняваме. Тук са обичайните досадници, въпреки че има една нова интересна птица.

Джейн позна гласа на Дърк и се намръщи. За малко да я хванат да се мотае из коридора като заблудено кутре.

За Луелин Браунстайн такава опасност нямаше. Червенокосата хлътна в най-близката врата и се скри. Но не забрави да остави вратата откритата. Джейн забеляза това и предположи, че жената наднича отвътре, затова се обърна, решена храбро да посрещне нещата.

Първо видя русия мъж с Дърк. Беше по-нисък, възпълен, а лицето му бе надупчено от шарка. Щом русият я видя, веднага присви очи. За щастие, Дърк не гледаше към нея по този начин. Усмихна ѝ се широко.

— Джейн, мен ли търсиш? — Спря до нея и махна на другия да върви.

— Не. Стана ми топло и реших да поизляза на чист въздух — излъга тя доста неумело. Никой нямаше да ѝ повярва, дори и тя самата, а Лизи все ѝ повтаряше, че е прекалено доверчива и наивна.

— Каква прекрасна идея. — Хвана ръката ѝ с вълча усмивка и я поведе по коридора.

— Къде отиваме? — попита тя притеснено. Погледна през рамо с надеждата Луелин Браунстайн да се покаже и да я спаси. Вратата, зад която се криеше червенокосата, бе почти затворена, а мъжът, с когото Дърк бе говорил, очевидно нямаше никакво намерение да предложи помощта си. Всъщност той я наблюдаваше доста подозрително.

— Навън, на чист въздух — отвърна Дърк. Тя извърна поглед назад, а той я поведе в кабинета, от който тъкмо бе излязъл. — Защото

си се *сгорешила*.

Двусмислената му забележка я жегна и Джейн реши, че нейните опити да действа *нежно и внимателно*, очевидно са се оказали прекалено успешни.

ГЛАВА 12

— Джейн я няма — каза стреснато Ейбъл. Беше прекалено зает да държи хищните пръсти на Лидия Енсекси настрани от ципа на панталоните си, защото тя никак не се притесняваше, че се намира в средата на пълния с хора хол на Лий. Жената най-сетне се бе извинила и бе решила да посети „отделението за дами“. Той веднага се огледа неспокойно, с надеждата да види как Джейн се справя с Дърк Жуан. Само че Джейн я нямаше в стаята.

— Лий и Дърк излязоха преди няколко минути, а Джейни тръгна след тях — обясни Маги. Не изглеждаше никак притеснена.

— Май трябва да излиза, за да провера всичко наред ли е — предложи Ейбъл.

— Сядай мирен, момче — нареди весело бабата на Джейн. — Ние сме професионалисти, нали не си забравил? Джейн ще се справи отлично. Разполага с няколко оръжия.

Ейбъл я погледна.

— Оръжия ли? Не видях никакви оръжия. Под тази рокля не могат да се скрият никакви оръжия, Маги. Просто се опитваш да ме спреш, за да не я търся.

— Казвай ми бабо — нареди жената и му напомни, че се представя за неин внук. След това отново го нападна.

— Трябва да ми имаш доверие. Тя носи оръжия.

Ейбъл продължи да настоява.

— Какви оръжия?

Маги Спайърс се намръщи недоволно и въздъхна:

— Двайсет години уроци по бойни изкуства и поразяващо червило, освен всичко друго.

— Двайсет години? — попита невярващо Ейбъл.

— Всички деца от рода Спайърс се обучават на бойни изкуства още преди да навършат пет. Също и Джейн. Учила е тае куон до, жиу-жицу, карате, кунгфу, го шин жицу и джит кун до. — Маги сви рамене.

— Отказа се преди няколко години, когато работата ѝ стана прекалено напрегната. Все още ходи на тренировки понякога.

Ейбъл поклати глава. Започваше да се чувства доста потиснат и некадърен. Беше ходил на тренировки по карате пет години, но пък Джейн бе ходила цели двайсет. Някой се настани до него. Усети как една хладна ръка се плъзва по бедрото му и нямаше нужда да поглежда, за да се сети чия е. Лидия се бе върнала. Страхотно.

— Имаш най-невероятните очи.

Дърк бе превел Джейн през кабинета към терасата. Няколко минути останаха загледани в обсипаното със звезди небе, а после той се обърна към нея и ѝ каза тези думи с дълбок сексапилен глас. Че коя жена нямаше да се почувства поласкана? Джейн със сигурност бе силно впечатлена. Остана поразена от факта, че той я гледаше в очите, а не говореше на гърдите ѝ. В това отношение малко ѝ се издигна в очите. Не бе възможно да има само лошо у него.

Усети се, че той сигурно чака някакъв отговор, и се зачуди какво да каже. За нещастие, единственото, което ѝ дойде наум бе реплика от „Червената шапчица“ и според нея, ако кажеше „За да те виждам по-добре с тях“ едва ли щеше да допринесе за романтиката на момента. Но пък това си бе самата истина. Бе истинско удоволствие да гледаш този невероятен мъж. Не беше за вярване, че се интересува от нея. Истината бе, че Джейн се чувстваше объркана. Не бе опитна жена. Мъже като Дърк Енсекс просто не ѝ бяха обръщали внимание. Вместо това ѝ досаждаха настойчиви натрапници, които смятаха, че ѝ правят услуга, или пък компютърни смотаняци, за които сексът с компютъра беше „страхотен“ и все дрънкаха „Господи, какъв ум!“

— И прекрасни сочни устни — продължи Дърк.

Джейн се стресна и отстъпи нервно назад, но се озова притисната от парапета на терасата. Дърк вдигна ръка и прокара леко пръст по долната ѝ устна. Тя трепна както от изненада, така и заради неочакваните вълни, които я обляха при докосването му. За жена като Джейн вниманието на сексапилен красавец като Дърк бе истинско събитие. Толкова неестествено, че когато главата му се наведе над нея, тя остана неподвижна и се зачуди каква ли ще бъде целувката му. Едва когато устните му бяха на един дъх разстояние от нейните, тя си

спомни за поразяващото червило и извърна глава, така че устните му попаднаха на ухото ѝ.

Мили боже! Къде ѝ беше умът? Много весело щеше да стане, ако се налагаше да обясни как така Дърк Енсекси се е озовал в безсъзнание на терасата.

— И миришеш прелестно — прошепна Дърк, а дъхът му разпращаше топли вълни под ухото ѝ.

Но нали избърса червилото, за да яде? Сигурно го е махнала всичкото и сега да може да го остави да я целува на спокойствие.

„Каква си тъпачка, Джейн! — каза си тя. — Това е мъжът, който е отвякъл Еди и смята да контролира целия свят. Срамота е да искаш да те целува!“

— Ммм, иска ми се да мога да те поема в тялото си. — Ръцете му я обгърнаха, той я привлече до себе си и зарови лице на шията ѝ.

От друга страна, мислеше си с помътнял ум Джейн, плъзна ръце около врата му и отпусна глава назад, господин Мейнтру каза, че не са успели да открият никакви доказателства, докато са разследвали Дърк и баща му. А да се провеждат изпитания в света на модата, си беше женска работа. Може пък Лидия да върши всички гадории на семейство Енсекси. Може Дърк да е неволен съучастник. Тя въздъхна и се отпусна до него.

— Имах желание да направя това още от мига, в който те зърнах — шептеше Дърк, отдръпна се и отново впи поглед в устните ѝ.

— Наистина ли? — попита Джейн, без да може да повярва. Беше в ръцете на невероятен красавец, а той ѝ говореше толкова прекрасни неща. Колко много бе изпуснала през всички тези години, докато се ровеше в книгите.

— Всъщност не, не точно. Всъщност първата ми мисъл, когато се подхлъзна на стълбите с инвалидната количка, бе: *„Господи, каква смотла“*. Но пък следващата ми мисъл бе: *„Няма никакъв мозък, но как добре ще ми дойде да се напъхам в това телце“*.

Джейн бе толкова шокирана от думите му, че остана зяпнала. Той отново се опита да я целуне по устните. Моментът не бе подходящ. И целувката не бе подходяща. Джейн изпита непреодолимо желание да вдигне коляно и да го скрита между краката, а след това да го метне през рамо и да го стовари върху дървения под на терасата, но в следващия миг устата му, мокра и отпусната, покри нейната.

За щастие, в мига, в който вече бе вдигнала коляно, си спомни за парфюма серум на истината. Дърк я лигавеше по врата и го бе вдишвал поне няколко минути. Това само влоши нещата, тъй като тя вече знаеше, че ѝ е казал самата истина, но освен това си спомни и причината, поради която се намираше тук с този мъж. Ако го ритнеше, а после го преметнеше през рамо, нямаше да успее да измъкне желаната информация.

Но нямаше полза и от нахалния му език, който се промъкваше към гърлото ѝ като лигава змиорка. Така нямаше как да го накара да говори, реши мрачно тя и се отдръпна.

— Тъъ, Дърк? — каза тя, докато мислеше какво е по-добре да го попита. Щеше да ѝ каже истината на всеки зададен въпрос, но пък щеше да запомни всичко, което е станало. Трябваше много да внимава.

— Имаш най-примамливите гърди, които съм виждал — заяви той и ръцете му ги обхванаха. — А тази рокля е *страхотна*.

— Благодаря ти — каза сухо тя и се опита да задържи ръцете му. — Като говорим за рокли, забелязал ли си, че всички в Сонора са облечени в жълти рокли?

— Да, бе. Писна ми вече от това жълто.

— Да, но... — Тя се поколеба и се зачуди как да му каже, че всички жълти рокли са резултат от изпитанията, провеждани с технологията за контрол над умствената дейност, без да го разпитва специално. Отдръпна ръцете му от гърдите си, но той веднага ги смъкна на дупето ѝ.

— Имаш и страхотно дупе — откри той. — Не можех да откъсна поглед, докато се качваше по стълбите пред мен. Искаше ми се да захвърля оная инвалидна количка и да го стисна с две ръце.

— Ау! — възкликна Джейн, защото той бе осъществил намерението си. Привлече я към себе си. Започваше да заваля думите и Джейн се зачуди дали тази вечер не е пийнал повече, отколкото предполагаше. Или пък съчетанието от алкохол и серум на истината оказваше доста неблагоприятен ефект. Каквото и да беше, той я притискаше така силно към себе си, че краката ѝ се отделиха от земята и очите ѝ бяха почти на едно ниво с неговите. Той се възползва от положението, наведе глава между гърдите ѝ и вдъхна дълбоко.

— Господи, колко ми харесва този парфюм!

— Дърк, мисля, че... — Протегна ръце назад, за да се опита да отлепи неговите от дупето си, за да може да стъпи отново на земята. Май през всичкото време си беше въобразявала, че шпионската работа е нещо велико и забавно?

— Недей да мислиш. Чувствай — каза той, без да обръща каквото и да е внимание на опитите ѝ за бягство. — Знам, че ти се иска кокалчето.

— Кокалчето ли? — Джейн се отказа от опитите да се откъсне от него и го зяпна, изпълнена с ужас.

— Да, вие жените обичате кокалчето. А моето си го бива, така да знаеш. Ще те задоволя така, както никой досега не го е правил.

— Ами аз... — Тя се поколеба. — Наистина ли?

— Да. Абе не съвсем — добави честно той. — Ще направя каквото трябва, за да те вкарам в леглото си, и щом ми паднеш, искам само да се...

— Разбира се — прекъсна го с въздишка тя. Нещата се връзваха. Господин Страхотен получаваше всичко, което си пожелаеше, защо му трябваше да се напъва? Разбиваше на пух и прах всяка една от фантазиите ѝ. А ето, че вече не бе проблем да гледа на него като на негодник. Какъв егоистичен тъп дръвник.

— Отдавна ли живееш в Сонора? — попита тя в желанието си да измъкне колкото информация е възможно и да се махне.

— Не живея тук. — Дърк притисна носа си към гърлото ѝ и вдъхна дълбоко. Да не би да бе прекалила с феромоните в парфюма. Трябваше да се погрижи за този въпрос. Въпреки че не бе забелязала чак такава реакция, докато провеждаха изпитанията. Да не би пък той да бе особено чувствителен?

— Ама този парфюм направо ме убива. Мога да го изям. — Той лижеше шията ѝ и Джейн се скова. Това не бе възможно да е предизвикано от повишеното количество феромони. Бяха прекалено много...

Той се олюля и Джейн усети как я обхваща паника.

— Дърк?

— Ммм? — Той повдигна глава и Джейн се взря в очите му. Бяха станали стъклени, забеляза тя, а след това забеляза червена следа край устните му. Поразяващото червило на Липшиц. Май не бе изтрила всичкото си червило. Но поне не бе останало достатъчно, за да го

прати в несвяст. Предположи, че червилото, в комбинация със серума на истината, е предизвикало това странно поведение като на пиян. Прииска ѝ се да бе обърнала внимание на презентацията на Липшиц, за да има представа, какво има в това червило и какво може да се очаква от него. Та той всеки момент можеше да изгуби съзнание.

Прецени, че за проклетия, не можа да направи абсолютно нищо, освен да се помъчи да изкопчи някой и друг отговор от него. Джейн се зае с въпросите.

— Значи не живееш тук, в Сонора?

— Не. Живея в Канада. Ръководя канадското представителство на Сателити Енсекси. Лидия живее тук. Тя се занимава с офиса в Сан Хосе.

— Значи си само на гости?

— Не. Да.

Джейн го погледна внимателно.

— Кое от двете?

— И двете. — Той сведе глава и носът му отново се озова между гърдите ѝ.

Джейн въздъхна нетърпеливо, докато той вдишваше нова порция от серума на истината. Вече не виждаше нищо привлекателно у този мъж.

— Но, Дърк, как така и двете?

Гласът му прозвуча приглушено между гърдите ѝ.

— Щях да дойда и да остана за Деня на благодарността, но се оказа, че двамата с асистента ми трябва да докараме Е...

— А, ето къде сте били! — прозвуча весел глас. — Баба се отегчи и иска да си ходим.

Джейн вдигна рязко поглед над наведената глава на Дърк, когато Ейбъл излезе на терасата. Беше минал през кабинета. Беше готова да го срита, задето я е прекъснал. Но в следващата секунда прецени, че така е било най-добре. Ако по-късно Дърк си спомнеше какво е казал тук, щеше да се паникьоса. Ако бе продължил да говори и си бе признал, че е отвлякъл Еди, както със сигурност щеше да направи...

Забеляза яростния поглед на Ейбъл и се сети, че главата на Дърк е все още притисната в гърдите ѝ. През последните няколко минути беше започнала да го приема като едно доста досадно кутре, особено

след като престана да я стиска и опипва и започна да мирише и ближе парфюма ѝ. Само че Ейбъл не виждаше така нещата.

Джейн посегна, стисна с две ръце Дърк за ушите и насила изтегли главата му.

— Трябва да си тръгвам. Баба ми се чувства уморена — заяви тя.

— Той не може ли да я отведе? Не искам да си ходиш. — Джейн знаеше, че това е самата истина, но за една вечер бе чула достатъчно истина и вече знаеше, че това не е истинското му желание. Не беше роклята, нито пък примамливите ѝ гърди, нито пък стегнатото дупе. Предполагаше, че му се иска да продължи да ближе парфюма ѝ. Което щеше да се окаже доста забавно, ако забравеше думите му, че и тя, като другите жени, иска единствено кокалчето. Лошото бе, че всъщност не го искаше. Но пък, от друга страна, не можеше да си позволи да го озлоби срещу себе си. Той бе връзката ѝ с Еди, да не говорим за плановите на Сателити Енсекси за приложение на технологията за контрол над мозъчната дейност.

Изстена със съжаление и поклати глава.

— Толкова ми се иска да остана, но брат ми не може да преоблече баба и да я приготви да си легне. Трябва да вървя. — Усмихна му се сладко.

— Гнусна работа. Бях си намислил разни работи да направим с теб — каза той толкова откровенно, че Джейн за малко да избухне в смях. Добре че в разочарованието си я пусна да стъпи отново.

— Да, сигурно... нека да е някой друг път. — Опитва се да го заобиколи с надеждата да пусне най-сетне дупето ѝ. Единственото, което постигна, бе да се извърти така, че Ейбъл добре да види какво става.

— Можеш да разчиташ на мен, сладурче — каза Дърк с дрезгавия си глас, който ѝ се бе сторил толкова сексапилен в началото на вечерта. — Аз съм най-добрият. Ще те вкарам в леглото си до четирийсет и осем часа, иначе не си струва да си губя времето с теб.

— О! — Джейн успя да се откъсне от ръцете му с известно усилие и побърза да се отдръпне, преди да е започнал да я мачка отново. — Аз... нямам търпение.

Как ли пък не!

Заобиколи Ейбъл и влезе обратно в къщата. Бяха минали през офиса, намираха се в средата на коридора към хола, когато нещо

издрънча шумно на пода. Джейн сведе поглед и видя гилзата червило. Наведе се и я вдигна. Несъмнено цялото това подмятане, на което я подложи Дърк, бе изместило червилото от сутиена ѝ. Добре че не го бе загубила някъде на терасата, без да забележи. Това не бе нещо, което с лека ръка можеш да оставиш където и да е.

— Какво е това? — попита Ейбъл.

— Червило — отвърна Джейн и се зачуди защо е такъв напрегнат. Държеше се така, сякаш ѝ бе ядосан.

— Вземи си сложи — погледна я критично той. — И си оправи косата. Веднага си личи, че си се натискала с някого.

При това много ядосан, усети Джейн. Усети, че се изчервява виновно.

— Банята е зад онази врата. Бях там — добави Ейбъл, когато тя се изненада, че той знае.

Джейн пристъпи към посочената врата и влезе. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато се погледна в огледалото. Добре че не се върна при останалите във вида, в който беше. Изглеждаше така, сякаш е вършила нещо доста повече от едно просто натискане на терасата. Това синка ли бе? Господи! Усети, че Дърк я лигави около врата, усети го, че ѝ пуска език веднъж-два пъти, но защо не бе забелязала кога я е смукал?

Джейн се наведе към огледалото, за да огледа яркото червено петно, и поклати глава. Никога преди не бе имала подобни смучки. Ама те били много грозни! Изправи се, положи всички усилия да си оправи косата в нещо подобно на прическата, която бе постигнала баба ѝ, след това си постави нови два слоя от червилото на Липшиц. Реши, че изглежда малко по-добре, че не е съвсем като долен шантаж, изпъна рамене и се върна при Ейбъл.

Двамата мълчаха, когато влязоха в хола. Взеха Бабинка, извиниха се пред Лий и продължиха да мълчат по краткия път на връщане. Едва когато влязоха в асансьора в къщата на семейство Гудиноф, Маги посмя да се обади:

— Научи ли нещо интересно от Дърк, скъпа?

— Не много — отвърна Джейн и замълча, след като долови сумтенето на Ейбъл.

— А пък на мен ми се стори, че си доста напред с материала.

Тя се стегна при тази подигравка, но не се заяде с него.

— Това, което разбрах, бе, че Лидия управлява офиса в Сан Хосе, а Дърк се грижи за представителството във Ванкувър.

Ейбъл се изсмя.

— Виж ти. Аз научих същото, при това без да се налага Лидия да ме опипа целия. Не е никак зле за прост счетоводител. Може и аз да се пробвам в шпионския бизнес.

В този момент се отвориха вратите на асансьора и той се отправи към голямата спалня.

— Всъщност тя доста го поопипа — обади се след малко Маги.

Джейн гледаше лошо след Ейбъл.

— Да. Забелязах — сопна се тя и изведе баба си от асансьора.

— Щеше да кажеш още нещо. Какво друго научи? — попита баба й, докато се оттегляше в стаята си.

— Само че Дърк и асистентът му Джош са докарали Еди тук.

— Той ли го каза? — попита стреснато Маги.

— Тъкмо започваше, когато Ейбъл ни прекъсна и той дори не произнесе цялото име на Еди. — Джейн спря до леглото.

— Хм — изсумтя Маги Спайръс, докато Джейн й търсеше нощница в гардероба. — Може би стана по-добре, че Ейбъл ви е прекъснал в този момент.

— Именно — съгласи се Джейн. Извади й халат и пантофи, и остави всичко в скута на баба си, преди да я заведе в банята.

— Да знаеш, че ревнува.

Джейн спря и срещна погледа на баба си в огледалото.

— Точно така. Увлечен е по теб и ревнува. Но ще му мине — добави тя.

Джейн се замисли над тази възможност, докато помагаше на баба си да се приготви и докато я слагаше да спи. Остави вратата откритата и влезе в стаята от другата страна на коридора, където бе спала днес следобед. Видя Ръфи и се поколеба. Кучето лежеше сред езерце перушина върху леглото. Джейн си пое рязко дъх, обзета от раздразнение, но си наложи да се успокои. Малкото зверче тъкмо това целеше — да я нервира. Териерчето се опитваше да й каже, че дори и господин Тибс да я бе победил, тя все още бе царицата сред хората.

— Баба си легна — каза ядосано тя. Думите й постигнаха желанието ефект. Ръфи скочи от леглото и заситни по пода.

— Ето я и моята душичка! — чу Джейн гукането на баба си. — Всичко ли разучи, Ръфи, миличко? Липсваше ли ти мамето? Сладкото ми кученце.

Младата жена вдигна очи към тавана и се обърна към гардероба, но спря. Дрехите ѝ не бяха тук. Единственото, което имаше, бе тениската и дънките. Дори дрехите на Ч.А.Р. бяха оттатък, чак в другия край на къщата, в голямата спалня, където Ейбъл се надуваше и се правеше на ядосан.

Джейн тъкмо си мислеше, че ще трябва да отиде при него, за да си вземе пижама за спане, когато се сети, че му бе казала, че вечерта ще поставят подслушвателните устройства.

Застана в средата на стаята, помисли по въпроса и вдигна отчаяно ръце. Накрая реши да не ходи в голямата спалня и започна да рови в другите стаи за нещо подходящо, докато не попадна на дрехите, които бяха изпратили от Ч.А.Р. за Ейбъл. Както предполагаше, имаше и мъжка пижама. Джейн измъкна единствената черна, която бяха купили — копринена, разбира се — и отново се върна в стаята си.

Щеше да вземе душ, след като монтираше камерите и подслушвателните устройства. Нямаше обаче никакво намерение да се мотае навън в черната дантелена рокля, качена на високи токчета. Освен това искаше да се чувства по-спокойна с Ейбъл. Винаги бе обичала мъжките пижами, а тази бе напълно подходяща за нощно разузнаване, освен това бе и много удобна.

Горнището бе приятно и широко, най-важното бе, че прикрива факта, че си е махнала сутиена, каза си тя. Но пък долнището бе прекалено голямо. В банята намери безопасна игла и събра панталона така, че да не ѝ пада. След като приключи, се отправи с решителна крачка към голямата спалня.

Щеше да остави Ейбъл да ѝ помогне с камерите и подслушвателните устройства, стига да искаше, а после щеше да го помоли да поеме първа смяна за наблюдение, докато тя се изкъпеше. Щом се приготвеше, той можеше да си легне, а тя смяташе да се заеме с наблюдението на съседите. Сигурно щяха да спят спокойно, но това бе животът на шпионите, каза си Джейн.

Беше готова да се изправи пред недоволния сърдит Ейбъл, затова остана приятно изненадана, когато влезе в стаята и го завари седнал на

леглото да гали господин Тибс, сравнително успокоен. Дори се усмихна и ѝ се извини.

— Извинявай за това, което казах. Лидия ме побъркваше цялата вечер, а после... — Той сви рамене.

Джейн също сви рамене.

— Няма нищо.

Той отново насочи вниманието си към котката.

— Сигурно това се случва непрекъснато, нали?

— Кое? — попита тя.

Той отново сви рамене.

— Сигурно доста се сближаваш с мъжете, докато имаш някоя задача.

Джейн притихна, обмисляйки какво да каже. Дали да си признае, че всъщност не е шпионин, а само изобретателка? Не, реши тя, не можеше да го направи. Може да загуби доверие в нея, а също и в Ч.А.Р., след което да се опита сам да спасява Еди. Нека си мисли, че е достатъчно компетентна. Налагаше се да продължи да лъже. Въпреки че това не бе точно лъжа, успокои се тя. В момента бе истински агент. Въпреки че никога не си бе представяла работата така, с всички тези лъжи, с противното опипване на Дърк.

Определено си бе представяла по съвсем различен начин шпионската работа. Възбудата, вълнението, блясъкът. Само че когато баба ѝ остана парализирана, Джейн предпочете по-голяма сигурност.

— Не бих казала — заяви най-сетне тя. — Дърк се оказа най-противният, когато съм срещала досега.

— Така ли? — Той изглеждаше искрено учуден.

— Така — отвърна тя.

— Разкажи ми за някои от случаите си. Сблъсквала ли си се с нещо подобно преди?

Джейн усети как я залива паника. Знаеше, че той търси увереност, че тя има опит с подобни дела, че жертвата на отвлечането ще бъде върната жива и здрава. Само че Джейн никога не се бе натъквала на подобен случай.

— Разбира се — каза внезапно той. — Правилата за секретност на Ч.А.Р. Сигурно няма как да говориш за миналите си случаи.

— Именно — отвърна вече по-спокойно тя. След това продължи: — Наистина не мога да ти разказвам.

Ейбъл кимна.

— Сигурно е много вълнуващо да си шпионин.

— Сигурно — съгласи се тя. — Искам да кажа, да. Така е.

— Така си и мислех. Напрежението, адреналина.

— Да — потвърди тя и се сети за разказите на баба си, от които ѝ бе настръхвала косата.

— Моят живот е доста по-скучен.

— Така е. — Тя въздъхна. И на двама им животът бе скучен, в сравнение с приключенията, които бяха преживявали членовете на семейството ѝ. От друга страна, двамата с Ейбъл щяха да живеят доста по-дълго. Беше загубила и двамата си родители, както и трима братовчеди, активни участници в шпионската игра. Това бе прекалено опасна професия.

— Така. — Ейбъл се изправи. — Ще слагаме ли микрофоните и останалите неща?

— А? А, да. — Тя го погледна внимателно. Беше си свалил сакото и бе само по тъмния панталон и бяла колосана риза. — Трябва да се преоблечеш. В тъмни дрехи. А аз трябва да се обуя.

— Отивам да се преоблека. — Той излезе от стаята.

Джейн се намръщи след него. Стори ѝ се доста потиснат. Да, всъщност имаше защо да се чувства потиснат, след като сестра му бе в ръцете на злите Енсекси.

ГЛАВА 13

— Внимавай!

Щом чу изсъсканото предупреждение в слушалката, Джейн се залепи за стената на къщата на семейство Енсекси. Взя се в тъмнината, за да забележи Ейбъл, но той бе успял да се слее със сенките от едната страна на хълма. Джейн се надяваше и тя да е почти невидима. Беше се заела да монтира микрофона за стена, за да могат да подслушват разговорите в къщата. Ейбъл наблюдаваше всичко от хълма и дебнеше наоколо.

Двамата бяха разположили няколко подслушвателни устройства, а също и камери на стратегически места. Две от камерите бяха цветни, специално за нощни снимки. Другите две си бяха напълно обикновени. Всички бяха водоустойчиви и безжични. Бяха снабдени и със сензори за движение, щяха да предават снимковия материал до монитора, подготвен от Джейн в къщата.

Приблжиха се гласове и Джейн нервно погледна към алеята. Появиха се Лидия и Дърк. Лидия потракваше равномерно, някак забързано с токетата си, а брат ѝ се клатушкаше неуверено зад нея и не преставаше да бърбори.

— Имаше страхотен задник. Нямам търпение да я спипам гола.

Джейн се намръщи при тези думи. Беше наистина Дърк и още говореше завалено.

— А, ясно. Паднал си си по госпожица Гудиноф — каза Лидия с неприкрито отвращение. Джейн изпитваше същото отвращение към нея. Надяваше се Ейбъл да не чува този разговор. Толкова бе унизителен.

— Не че съм си паднал по нея — отвърна съвсем честно Дърк. — Само че тя мирише страхотно и има такова едно готинко телце. Сочни извивки, меки. Не е ръбеста и ъгловата като някои жени, дето вечно гладуват до смърт.

Серумът на истината и поразяващият наркотик в червилото определено бяха опасна комбинация. Джейн се съмняваше дали Дърк

ще бъде толкова откровен по отношение на тялото на сестра си, ако не бе под въздействието на опиати. Един умен мъж никога не коментира тялото на жената, освен ако не е решил да направи някой комплимент.

— Я млъквай! — извърна се към него Лидия. — Тялото ми е страхотно.

— Да, бе. — Дърк се олюля и спря, за да поклати многозначително глава. — На Джейн е по-хубаво.

— Джейн трябва да свали поне десет-петнайсет кила — сопна се Лидия.

Джейн се изпъна на мястото си. Винаги ѝ се бе искало да е малко по-слаба, но чак пък десет-петнайсет килограма?

Мръсница — каза си раздразнено тя.

Дърк клатеше глава.

— Няма такова нещо. Тя е свършена. Мекичка, само за гушкане. Също като възглавница.

Добре де, може би наистина трябва да са петнайсет — помисли си нещастно Джейн. — *Възглавница ли каза?*

— Сигурна съм, че ще ѝ достави удоволствие да те чуе — разсмя се неочаквано Лидия, а гневът ѝ се стопи. — Прав си, на повечето мъже им трябва възглавница в леглото.

— На *повечето* — Дърк кимна няколко пъти и продължи да се олюлява. — Да чукаш кльошава жена е все едно да чукаш дъска. Тазът ти ще се скапе. Дрън, дрън, дрън. Направо започва да боли.

Той май прекали с истината, реши Джейн. Облегна се на стената на къщата и ѝ се прииска двамата Енсекси да се махнат по-бързо от пътя ѝ. Искаше да приключи с микрофоните и да се прибере.

— Ти си пиан. — Лидия огледа клатушкация се брат, сякаш бе някакво противно насекомо. — Не съм те виждала пиан, откакто беше на осемнайсет. Колко изпи тази вечер?

— Ами... чаша вино — отвърна Дърк.

— Да бе, сигурно. — Лидия се обърна към къщата, без да крие недоверието си. — Щом първия път, когато ти откажат да легнат с теб, ти се отразява така, по-добре стой далече от госпожица Гудиноф. На мен не ми изглежда от лесните.

— Тя е страхотна!

— Може и да е. Но освен това живее с баба си. Не ти е в категорията, както вече ти казах, когато я спаси да не си счупи врата

там на стълбите.

— Нали каза, че я харесваш. — Дърк плетеше крака след сестра си. — Каза, че двете сте щели да станете приятелки.

— Ами да, умна е и това ми допада. Но това е още една от причините, поради която не ти е в категорията. Дръж си празноглавите пеперудки.

— Ами Ейбъл? И той живее с баба си.

— Ейбъл ли? — Лидия отново спря и Джейн се напрегна, за да чуе добре следващите думи на жената. — С Ейбъл е различно. Той не живее с тях. Дошъл е тук само за да им помогне да се настанят в къщата на Беа и Артър.

— Харесва ти. — На Джейн й се стори, че Дърк се подсмива.

— Да, харесва ми — призна Лидия. Зъбите й се белнаха в тъмнината. — Ейбъл има класа. Определено има добри перспективи. Мисля, че и той се интересува от мен. — Тя въздъхна. — Трябва да се интересува. Прекалено дълго вече съм наникъде. Трябва да се поразмърдам.

— Ами покани го тогава и го начукай. Аз пък ще покана Джейн.

— Олеле, татко ще полудее — изсумтя Лидия и отново потегли напред.

— Не е нужно да разбира. Освен това той вече е в планината. Няма да се покаже, докато не монтират целия комплект, ако въобще благоволи и тогава да си дойде.

— Да — съгласи се Лидия. Двамата продължиха мълчаливо още няколко крачки, след което тя вече бе взела окончателно решение. — Ще ги поканим на вечеря. Но според мен доникъде няма да стигнеш с Джейн. И няма да пиеш.

Вече се бяха приближили до къщата и Джейн не ги виждаше. Чу как вратата се отваря, а след това тихо се затвори и настъпи тишина. Тя довърши започнатото преди появата им и внимателно се качи на хълма.

Ейбъл я пресрещна по средата на хълма и те се върнаха заедно. Спряха едва на малката полянка с дървената маса и столове с метален обков. Малка каменна пътека отвеждаше към голямата спалня, на около шест метра от тях. Преди да влязат, двамата първо се обърнаха, за да са сигурни, че никой не ги е видял. В къщата на семейство Енсекси вече светеше и край прозорците се мяркаха сенките на обитателите.

— Дърк е прав. Наистина миришеш прекрасно.

Джейн се обърна рязко, изненадана от коментара, прозвучал до ухото ѝ, и се препъна. Ръката на Ейбъл се плъзна около нея и я притисна до себе си, за да не се търкулне надолу по хълма. В продължение на цяла минута Джейн не посмя да помръдне, наслаждавайки се на прегръдката. Ейбъл не беше нито агресивен, нито противен като Дърк, затова се почувства на сигурно място. Почти. Усети и лек трепет. Този трепет вибрираше тихо там, където телата им се бяха допрели.

— *Наистина* страхотно.

Гласът на Ейбъл прозвуча приглушено до косата ѝ и Джейн застина на място, когато го чу как вдъхва мириса. *Пак ли?* Струваше ѝ се, че ще ѝ дойдат прекалено много истини наведнъж. Май беше по-добре жените да не знаят какво мислят мъжете за тях, че животът бе значително по-лек с любезните лъже. Нали така?

— Ъ-ъ-ъ, Ейбъл. — Джейн се отдръпна с неудоволствие, но поспря преди съвсем да се откъсне от него. Беше толкова хубаво в прегръдката му.

— Да? — Той я погледна.

Очите ѝ бяха привикнали с тъмнината и го видя ясно. Поколеба си, след това наклони глава на една страна и назад. — Наистина ли ти харесва парфюмът ми? — любопитства тя.

Ейбъл се наведе отново и подуши.

— Да.

— Сигурен ли си? — попита тя, когато той се изправи. Мъжът се поколеба, след това отново се наведе и вдъхна дълбоко. Чу го как въздъхна, след което се изправи и ѝ се усмихна.

— Миришеш на ванилов сладолед и ябълков сладкиш. Толкова вкусно, че да те изяде човек.

Джейн го погледна внимателно. Очите му имаха леко стъклен поглед, но не толкова, колкото бе при Дърк. Тя кимна леко и продължи да любопитства.

— Мислиш ли, че има хубави гърди.

Той кимна сериозно.

— Имаш и хубаво дупе.

Джейн прехапа устни, защото знаеше, че постъпва нечестно. По-късно щеше да се чувства гузна, каза си тя.

— Не мислиш ли, че гърдите ми са прекалено големи, че трябва да сваля десет-петнадесет килограма?

— Не. Тялото ти ми харесва.

Джейн се усмихна. Беше хубаво да знае. Само че...

— Това ли е всичко, което виждаш у мен?

— Не. Носът ти също ми харесва.

Джейн примигна.

— Носът ли?

Той кимна.

— И устните.

— Ясно.

— Имаш странно лице.

— Странно ли? — Тя едва не се задави. Имала била „странно“ лице. Е, сама го бе попитала.

— Да. Когато мислиш, когато си ядосана, правиш странни физиономии. Но като цяло си хубава. Имаш красиви очи. В тях блести интелигентност. Харесва ми това, че си умна.

— Така ли? — Усмихна му се. Харесваше му, че е умна.

— Само че не ми харесва, когато раздаваш заповеди.

— Така ли? — Усмивката ѝ започна да се стопява.

— И не ми хареса, когато ме закопча с белезниците. Нямам нищо против да съм свързан с теб с белезници, но повече щеше да ми хареса да вземем един душ заедно. Голи.

— О! — Джейн не знаеше какво да каже в първия момент, но след това прочисти гърлото си. — И кога започна да мислиш за това?

— В мотелската стая, докато се къпех — отговори той. — Стори ми се, че е доста неприятно, че отключи белезниците. Щеше да ми достави удоволствие да натъркам цялото ти мокро тяло със сапун и...

— Ъ-ъ-ъ, да. Знам какво имаш предвид — прекъсна го тя и се зачуди защо ли нощта бе станала толкова задушна. Сигурно утре щеше да е убийствено горещо.

— Искам да те докосна навсякъде.

— Така ли? — Тя преглътна и след това продължи тихо. — Така е по-добре, отколкото да му изпуснеш края.

— И това ще бъде весело — призна Ейбъл. — Но първо искам да те чуя да ме молиш.

Джейн се изчерви от притеснение. След това осъзна какво бе казал.

— Да се моля ли?

Той кимна.

— О, да. Искам да видя, че ме желаеш толкова, колкото и аз теб. Искам да докосна и целуна всяко място по тялото ти, докато най-сетне не започнеш да стенеш и да ме молиш да те изпълня.

— Така ли? — На Джейн не ѝ достигаше дъх. Звучеше доста примамливо. Много по-добре, отколкото предложението на Дърк.

— Да. Но няма да го направя.

— Какво? — Джейн се изправи недоволно — Защо не?

— Защото те харесвам, защото си приятелка на Еди, защото си едно добро момиче, което живее с баба си във Ванкувър. Уважавам и теб, и сестра ми прекалено много, за да ти предлага една бърза свалка. Аз живея в Англия, затова свалката е всичко, което мога да ти предлага... освен ако не получа онази работа във Ванкувър.

— Той замълча и се намръщи. — Освен това си таен агент с вълнуваща работа, изключителен живот и непрекъснато се срещаш с интересни хора, ходиш на незабравими места, а пък аз съм само един скучен и досаден счетоводител, минал първа младост, въпреки че съм само на трийсет и четири, така че не съм чак толкова стар, но една вълнуваща жена като теб, едва ли ще се заинтересува от сухар като мен.

Щом замълча, на Джейн ѝ трябваше минута, за да осмисли всичко, което бе казал. Единствената ѝ мисъл бе, че пред нея е най-милият и грижовен човек, който някога бе изявявал желание да я нацелува, докато ѝ се прииска да запищи. Джейн знаеше, че част от привличането е игра на хормони, но другата част бе работа на Еди. Приятелката ѝ бе говорила толкова много за брат си през последните шест месеца, разказвала ѝ бе случки от детството им, колко добър и умен бил той. Джейн не бе имала представа за намеренията на Еди да ги събере, разбра го от Ейбъл. Едва сега разбираше, че приятелката ѝ добре се бе постарала да я накара да го харесва още преди да го види. И беше успяла.

Той не бе толкова хубав като Дърк. Ейбъл бе мъжествен, но бледнееше пред съвършения господин Енсекси. От друга страна, като човек бе много по-приятен.

— Джейн?

— Ммм? — Тя го погледна разсеяно.

— Много искам да те целуна. Знам, че не бива, но все за това си мисля и ако не искаш, по-добре ми кажи веднага, защото... — Докато говореше, се бе навел напред. Думите му замряха, когато притисна устни към нейните. Това не бе лигава мокра целувка. Беше топла, завладяваща и вълшебна. Джейн усети как по гърба ѝ преминава тръпка, когато Ейбъл я привлече по-близо, без да я стиска и мачка. Той я галеше и ѝ се радваше, сякаш бе някаква ценност. Този мъж умееше да се целува, помисли си тя. Разтвори устни и той задълбочи ласката.

Сега нямаше хлъзгави змиорки. Джейн усети вкус на мента и се зачуди какво е ял или пил Ейбъл, за да има този вкус, след това престана да мисли и се остави на чувството. Тъкмо въздъхваше от удоволствие и наслада, когато най-неочаквано Ейбъл се отдръпна, залитна назад, поклати уморено глава и се отпусна.

— Какво? — попита недоумяващо той, а след това падна назад. Джейн усети паника, но успя да го хване, така че той се строполи на един от столовете.

— Ейбъл? — Джейн се наведе притеснено над него и докосна отпуснатото му лице. След това свали слушалките от ушите му. И двамата бяха свързани посредством радиовръзка, за да може той да ѝ съобщава какво вижда, докато дебне завръщането на Дърк и Лидия. Бяха успели. Тя свали неговия предавател и слушалките, остави и своите на масата, а след това го побутна. — Ейбъл?

Той беше в безсъзнание. Джейн се обърна, готова да хукне към голямата спалня, за да се обади на 911, но бързо се опомни и спря.

— Пак ли поразяващото червило на Липшиц? — Думите сякаш сами се изплъзнаха от устата ѝ, когато, изпълнена с ужас, си спомни как Ейбъл ѝ бе предложил да си сложи червило и да си оправи косата, след като я спаси от Дърк. А тя не се бе сетила да изтрие червилото, когато се върна у дома. Беше получил пълна доза.

Обърна се бавно и го погледна. Това червило действаше отлично. При това целувката съвсем не беше дълга. Щеше да ѝ хареса една по-дълга. Дори много по-дълга. Но точно сега нямаше такава възможност, той не чуваше и не виждаше нищо около себе си.

— Така — въздъхна тя. — Не е ли това прекрасен завършек на една прекрасна вечер.

Джейн въздъхна и се отпусна на стола срещу Ейбъл. Поседя няколко минути загледана в него, а след това усети, че разтрива ръцете си, за да прогони нощния хлад. Не ѝ ли се бе сторило доста задушно преди малко? Сигурно е била топлината, излъчвана от тялото на Ейбъл. Премести стола си до неговия с надеждата да привлече малко топлина, нагласи се удобно и взе ръката му в своята.

Колко ли траеше ефектът на това чудо? Трябваше да обръща повече внимание на ежемесечните оперативки. Ако беше по-внимателна, сега щеше да знае. Усети, че трепери, и погледна към къщата. Нямаше да успее да пренесе Ейбъл вътре. Беше прекалено едър. Което означаваше, че ще трябва да остане тук, докато се събуди. Но не можеше да го остави просто така в безсъзнание и да стои при него.

Отново потри ръце. Трябваше да отиде да му донесе завивка. Може да настине. Да, ще донесе завивка, ще се сгуши до него и ще го чака да се събуди. Така вече беше по-добре.

Стана, грабна слушалките и предавателите от масата, където ги бе сложила. Щеше да ги върне още сега, защото после можеше и да забрави.

В голямата спалня подхвърли устройствата в най-близката торба. Спря и огледа шпионските приспособления. Трябваше да настрои образа на приемника. Погледна притеснено към вратата. Не ѝ се искаше да оставя Ейбъл сам и в безсъзнание, но това тук щеше да ѝ отнеме няколко минути. Поне така се надяваше.

Бързо нагласи приемника, върна излишните кабели в кутията и я натъпка в гардероба. След това грабна програмата, изпратена от Ч.А.Р., и лаптопа. Включи го в електрическата мрежа, за да не си хаби батерията, постави портативния компютър на масата до канапето. Въведе програмата и провери дали работи както трябва. Щом се отвориха четири прозорчета, с четири различни ъгъла на наблюдение на съседната къща, Джейн въздъхна облекчено.

Остави лаптопа на масата, грабна одеяло и излезе отново. Едва когато стъпи на студената земя, се сети, че си е оставила гуменките вътре. Сигурно ги бе свалила, докато е въвеждала програмата на компютъра. Това ѝ беше стар навик. Замисли се дали да не се върне, за да се обуе, но се сети, че бяха чисто нови и все още доста неудобни. Освен това можеше да се сгуши под завивката и да се стопли.

Ейбъл бе все още в безсъзнание, както когато го остави, но нито нощните птици бяха свили гнездо в косата му, нито пък се бяха настанили в скута му, което според местния шериф бе единственото притеснение, което щеше да ѝ създаде престоят в Сонора.

Джейн нежно зави Ейбъл чак до брадичката. Тъкмо се настаняваше до него и се наместваше удобно, когато вик и пищене на гуми привлече погледа ѝ към пътя. Единственото, което успя да види, бяха храсти и дървета. Това кътче край къщата бе съвсем изолирано от зеленината. Беше наистина прелестно.

Джейн чу как моторът на някаква кола изрева по пътя, а след това рязко изсвириха спирачки. Тъп тътен се разнесе в нощта, последван от мълчание. Джейн се отдалечи от столовете, за да разбере какво става, когато чу шумното затваряне на автомобилна врата, а след това и второ хлопване

— Къде отиде? — чу се женски глас.

— Хукна към къщата на семейство Гудиноф — Джейн нямаше нужда да чуе отговора на мъжа, защото долови шумолене някъде в листака пред себе си. Приближаваше. Кожата на врата ѝ настръхна.

— Ей? — провикна се тя. — Пострадал ли е някой?

Възцари се напрегнато мълчание. Шумоленето в листака спря, от пътя също не се чуваше никакъв звук. Джейн затаи дъх и зачака и след малко вратите на колата се хлопнаха отново. Моторът изрева и шумът се насочи надолу по улицата към портата. След като колата отмина, отново настъпи тишина.

— Ехо? — провикна се дискретно Джейн в тъмното. След малко отново се чу шумолене, но вече значително по-бавно и тежко. Вече не идваше към нея, беше се отклонило встрани, сякаш се насочваше към къщата на Енсекси. Джейн пристъпи напред и се напрегна да долови къде точно е движението. — Ехо? — повтори тя.

Чу се нещо като подскок, сякаш някой се влачеше, все едно че някое ранено животно бавно напредва и влачи ранения си крак. Звукът ставаше все по-бавен и по-бавен с всеки миг. Освен това ѝ се стори, че отново се насочва към нея. Да не би да се ориентира по гласа ѝ, зачуди се тя. Или пък това бе човек в такова окаяно състояние, че нямаше да успее да се добере до къщата на семейство Енсекси.

— Ехо! — извика по-силно Джейн, решена да не бяга, въпреки че точно това бе готова да направи. Нямаше да остави Ейбъл сам и

безпомощен. Освен това непознатият човек може да има нужда от помощ. Ами ако не беше така, ако се окажеше крадец, решил да се прави на блъснат... е, тогава щеше да се наложи да използва уменията си по бойни изкуства, които бе учила толкова дълго, без да се налага да използва. Щеше да се получи, ако имаше късмет и човекът не носеше оръжие или нещо такова и не я застреляше, преди да е мръднала.

— Прекалено много телевизия гледаш — измърмори тя презрително и отново се провикна.

Този път прозвуча отговор. Само че той се чу откъм къщата на Лий. Джейн разпозна гласа на офицер Олкърс.

— Насам — извика тя към който и да беше този в шубрака, и на шерифа. Нямаше представа, дали Колин ще я чуе и дали ще дойде. Този в храстите напредваше. Джейн вече го чуваше как диша, всъщност бореше се за всяка глътка въздух. Поемаше си дъх едва-едва и гърдите му свистяха. Само че тя не успяваше да види нищо от храстите и листака наоколо.

— Имате ли нужда от помощ? — провикна се в тъмното.

Единственият отговор бе накъсано дишане и шумолене.

— Госпожице Гудиноф? Джейн?

Джейн се обърна надясно точно когато офицер Олкърс се появи пред нея. Усети как се успокоява. Шумоленето в храстите спря.

— Какво става? Да не би нещо да не е наред? — попита той. Все още бе в костюм и изглежда тъкмо излизаше от събирането при сестра му. — Чух, че викаш, докато се качвах в колата, и ми се стори, че искаш да ми кажеш здрасти.

— Не, мисля, че има ранен — каза му тя. Той слезе от каменистата пътека и тръгна към нея. — Чух спирачки на кола, някакъв удар, а след това... — Джейн замълча и се обърна към дърветата. Шумоленето бе започнало отново. Идваше от съвсем близо, но Джейн дори не бе разбрала колко е близо. Сега остана загледана в тъмната фигура, която се измъкна от храстите пред нея. Фигурата се задържа на място, втречена в нея, с отворена уста, докато се опитваше да диша, след това полетя напред и се стовари в краката ѝ със зловещо тупване.

Джейн остана, без да помръдва, неспособна да откъсне очи от тялото, докато офицер Олкърс не застана до нея. Коленичи над човека.

— Кърви. Лоша работа — каза той. Наведе се над непознатия и тя вече не го виждаше. — Ударен е от кола.

— Ще се обадя на 911.

— Донеси кърпа, нещо такова. Може би чаршаф — нареди Колин.

Джейн кимна и се завъртя, но в следващия момент пристъпи към пейката, където Ейбъл лежеше в безсъзнание. Грабна завивката, върна се и я метна върху краката на ранения.

— Какво му е? И той ли е ранен? — попита намръщен Колин. Завивката го бе накарала да забележи отпуснатия Ейбъл.

— Не. — Тя се поколеба, а след това излъга: — Припадна. Отивам да се обадя. — Забърза, преди шерифът да е успял да зададе нов въпрос.

Не се бави много, само позвъни и хукна към другия край на къщата, за да провери спокойно похъркващата си баба. На връщане запали лампите в кабинета с надеждата да стане поне малко по-светло при Колин. Влезе в банята и потърси аптечка или нещо, което би свършило работа. Откри бинтове и риванол. Грабна ги, грабна и една кърпа. Отби се в голямата спалня тичешком, за да запали и там лампите. Както се бе надявала, кътчето с пейките бе станало по-светло.

Одеве Колин се бе привел над непознатия и тя едва сега успя да види лицето му. Замръзна на място. Това бе човекът, който се бе отбил у Лий, за да говори с Дърк! Освен това сега вече се стори познат на Джейн. Беше го виждала някъде, не само у Лий. Зачуди се откъде, докато най-сетне образът изплува сам. Беше в колата си с Еди и я караше на работа, защото автомобилът на приятелката ѝ не можа да запали. Този мъж слезе от една кола до тях и се усмихна, когато Еди му махна.

— Та това е...

— Джошуа Паркър.

Вниманието на Джейн се насочи към Колин, когато той прочете името на шофьорската му книжка, издърпана от портфейла.

— Да. Джош Паркър — прошепна тя. Отново погледна човека. Еди ги бе запознала. Той работеше в Сателити Енсекси. Това бе асистентът на Дърк Енсекси. Джейн бе абсолютно сигурна сега, след като си спомни изражението на лицето му, и разбра, че когато излезе от

кабинета на Уил с шефа си, я бе познал. Дали беше казал на Дърк? По дяволите, това не бе никак добре.

— Канадец е.

Джейн отново сведе очи, но този път Колин не бе надвесен над него. Погледът ѝ се спря на гърдите на Джош Паркър. Намръщи се на прогизналата от кръв риза.

— Той да не би...

— Да Мъртъв е.

ГЛАВА 14

Джейн потри ръце, докато наблюдаваше санитарите да извозват тялото на Джош Паркър. Много забавно щеше да им бъде, докато го свалят по тези безкрайни стъпала, каза си тя.

— Значи ти не видя какво точно се случи? — попита отново Колин. Беше ѝ задал същия въпрос още напред, докато разказваше на сестра му Лий за преживяното. Съседката им бе чула сирени и бе излязла заедно с гостите на терасата, за да види какво става. Щом забелязала колата на брат си все още на алеята пред тях, а брат ѝ го нямало, последвала служителите на реда до усамотеното кътче у семейство Гудиноф. Джейн ѝ бе обяснила какво се е случило, а също и на Колин. След това Лий си бе тръгнала.

— Не. — Джейн се размърда и стъпи на единия си крак, поставяйки стъпалото на другия отгоре, за да го стопли. Каменната пътека бе студена като лед. — Не може ли да седнем?

— О, да, разбира се. — Той я последва към столовете на хълма. Настани се до Ейбъл на пейката и сгъна крака под себе си.

— Може да влезем вътре — предложи Колин, забелязал, че разтрива ръцете си и трепери.

— Не мога да оставя Ейбъл сам тук. Затова бях излязла навън.

— Да. — Погледът на Колин се премести към Ейбъл. — Сигурна ли си, че е добре? Не е помръднал, откакто пристигна линейката.

— Просто пи малко повечко — излъга тя с надеждата, че Ейбъл ще ѝ прости. Или по-скоро, че никога няма да чуе тази лъжа.

— Хм. — Колин разтри врата си. — Ами тогава да го внесем вътре.

— Може ли? — попита обнадеждена тя. Колко ѝ се искаше да си влезе вътре. Замръзваше. Сигурно това бе реакцията, след като някой ѝ бе умрял в краката.

— Може, разбира се. — Офицер Олкърс стана и мина пред Ейбъл, избута го в почти право положение, след това подпъхна рамото си под кръста на мъжа и го вдигна. — Олеле! — Джейн скочи, за да

помага, но бързо се отдръпна. Не можеше да помогне с нищо. Беше оставила потъналата в кръв завивка и смяташе да се заеме с нея утре, затова изтича пред Колин, за да му отвори вратата.

— Накъде? — попита той колебливо, щом влезе.

— Просто го остави на леглото — отвърна Джейн.

Колин остави Ейбъл, огледа го и поклати глава.

— Сигурна ли си, че е добре?

— О, да — каза убедено тя. — Никак не носи на пиене.

— Значи не трябва да пие — заключи офицер Олкърс.

Джейн се сви, доловила неодобрението в гласа му.

— Обикновено не пие. Дори и днес не е пил кой знае колко, но след като се върнахме от Лий, взе таблетка за алергията си и сигурно двете неща... — Тя сви рамене. — Подейства му като нокаут.

Реши, че лъжата е върхът. Не ѝ се искаше да си мислят за Ейбъл като за някое пиянде, единствено защото нея не я биваше за таен агент и го бе оставила да я целува, без да си изтрие поразяващото червило. За нещастие, внезапната паника, обзела Колин, ѝ показа, че е направила грешка.

— Смесил е алкохол с лекарство? Може би трябва да го закараме в болницата, за да го прегледат. Може да...

— Нищо му няма — настоя Джейн. — Аз ще го наглеждам. Затова бях навън, вместо да съм си легнала, когато се появи Паркър.

Надяваше се той да приеме думите ѝ за истина и да си тръгне, за да може отново да започне да подслушва и следи съседите. Той нямаше такова намерение.

— А, да, Паркър. — Потри с ръка лицето си, огледа се и посочи към канапето и столовете в единия край на голямата спалня. — Да поседнем там и да поговорим.

Джейн усети как сърцето ѝ се свива. Вече му бе казала какво се е случило. При това го бе повторила два пъти. Изглежда, трябваше да поднови разказа за злополуката и трети път.

— Разбира се — Джейн го поведе към канапето и седна, след това забеляза отворения лаптоп на масата с образа на къщата на семейство Енсекси. Затвори го бързо и се усмихна притеснено на Колин, когато се настани до нея.

Той се вгледа в затворения компютър, с ясно изразено любопитство, но не каза нищо. Вместо това бръкна в джоба си и се

намръщи, когато откри, че е празен.

— Да имаш лист и някаква химикалка?

Джейн се огледа доволна, че забеляза кубче за бележки и химикалка, оставени до телефона на близката масичка.

— Това става ли? — Тя му ги подаде.

— Да. Благодаря — Той скъса една страница, за да може да пише. — Така, от всичко, което каза, е ясно, че ти не си видяла *нищо*.

— Не — Джейн поклати глава. — Двамата с Ейбъл бяхме, тъъ, говорехме си на хълма. След това той заспа. Не исках да го оставям сам, но беше студено и затова донесох завивката, за да я метна върху него. Тъкмо се канех да седна и аз, когато чух, че някаква кола потегля рязко. — Тя замълча и затвори очи, за да се опита да си спомни по-добре. — Всъщност май чух вик преди това. — Отвори очи, за да е сигурна, че този път записва. Той наистина записваше. — Да, сигурна съм. Чух вик, след това някаква кола бързо потегли. Последва скърцане на спирачки и някакъв удар. Тъп удар.

— Значи първо си чула спирачките, а след това удара? — попита Колин.

— Да — отвърна убедено тя.

Той записа нещо.

— Продължавай.

— Тогава чух, че две врати се затварят. Жената попита „*Къде е той?*“ или „*Къде отиде той?*“. Нещо такова. Мъжът отговори „*Към къщата на Гудиноф*“. Аз... — Тя спря, отвори очи и продължи: — Очевидно знаеха чия е къщата. Това означава, че е някой от квартала.

— Тъъ, да. Има доста голяма вероятност, нали? Все пак това е изолиран квартал.

— О, да, да, разбира се. — Джейн отпусна рамене. Беше впечатлена от собствената си съобразителност.

— Става късно — каза той вместо извинение, но след това се сети. — А ти позна ли гласовете?

Джейн се замисли, след това поклати извинително глава.

— Не.

— Нищо. Това също може да е от помощ. Знам, че си се запознала със семейство Джонсън. Гласовете на улицата заприличаха ли ти на техните?

Джейн не се колеба.

— Не.

— Ами на Дърк и Лидия?

Тя поклати глава.

— Добре. — Той поспря, за да напише нещо, и после продължи:

— Виждаш ли, така възможностите намаляват. Когато аз си тръгнах, у Лий бяха останали четири двойки. Седем семейства вече си бяха тръгнали. А ти току-що изключи две от списъка на заподозрените.

— Така ли? — усмихна се лъчезарно Джейн. — Това е добре.

— Значи какво стана, след като мъжът каза: „*Към къщата на Гудиноф*“?

Джейн отново затвори очи.

— Чух как нещо се движи сред дърветата, и извиках: „*Ей, пострадал ли е някой?*“ След това стана тихо. Вратите отново се хлопнаха и колата потегли. След това той... Джош... започна отново да се движи сред зеленината. Аз продължих да викам и той се приближаваше. След това ти извика и дойде и... — Тя сви рамене. Той знаеше останалото. Нямаше нужда да продължава с разказа.

Той записа още няколко неща, след това сгъна листовете и ги пхна в джоба си.

— Не изглеждаш никак доволен — отбеляза Джейн.

Лека усмивка се появи по устните му.

— Не съм. В Сонора не е имало подозрителна смърт от... ами, откакто аз се помня. Вече ти казах в „*При Пърко*“, че тук няма престъпност.

Джейн мълчеше. Тук имаше много повече престъпност, отколкото си мислеше шерифът. Например отвличане.

— Защо каза подозрителна смърт? Значи не смяташ, че това е било случайност.

Колин сви рамене.

— Ами спирачките преди удара показват, че може да е шофьор, ударил пешеходец и избягал — призна той. — Само че останалата част ме притеснява. — Той стана и започна да крачи пред канапетото, лицето му бе развълнувано. — И защо Паркър ще бяга от местопрестъплението? Бил е ранен. Имал е нужда от помощ. Защо не е останал на място и не е изчакал някой да му помогне?

Джейн поклати безпомощно глава. Нямаше представа какво точно се е случило, но и не можеше да повярва, че някой бе блъснал

човек нарочно. Поне не и някой от квартала. Нали работеше за семейство Енсекси? Кой би искал да го прегази?

— Май трябва да тръгвам, за да те оставя да поспиш. — Гласът на Колин бе пълен със съжаление.

Джейн го изпрати до вратата, която водеше към злополучния кът, поспря, когато и той спря, и му се усмихна въпросително, щом забеляза, че шерифът се колебае.

— Съжалявам, че стана така още първата ти вечер тук. Всъщност подобни неща никога не се случват.

— Сигурно. — Тя махна с ръка. — Вината не е твоя.

— Не е. — Той остана още минута, след това продължи. — Ами ти и Дърк? Вие да не...

Джейн замълча за момента.

— Двамата с Дърк се запознахме тази вечер. Та аз пристигнах днес, нали не си забравил?

— О, да — усмихна се той. — Точно така.

Очите му се спряха на устните ѝ и на Джейн ѝ се стори, че смята да я целуне. След това реши, че греша. Еди не бе единствената, чийто любовен живот бе като пустиня, и след като не само един прояви интерес към нея за една вечер, а цели трима се опитаха да ѝ налетят, ѝ дойде прекалено много. Освен ако причината наистина не бе в парфюма серум на истината. Май наистина трябваше да намали количеството феромон.

— Джейн, намирам те много привлекателна.

Тя трепна, когато пръстите му леко помилваха бузата ѝ. Тя присви очи към него.

— Да не си ми мирисал врата?

— Моля? — Той беше силно озадачен.

Джейн бе готова да си прехапе езика. Колко бе глупава! Трябваше да се научи да пази мислите за себе си. Времето, прекарано в самота и работа, не ѝ се бе отразило кой знае колко добре, след като бе готова да изтърси всяка своя мисъл в мига, в който вече не беше сама.

— Нищо, забрави. — Усмихна му се бързо и притеснено. — Просто се случи така, че трима мъже... и тримата са привлечени от мен за една вечер. Просто не съм свикнала. Реших, че трябва да е заради парфюма ми.

Колин прие думите ѝ за покана и се наведе, за да ѝ помирише врата. Джейн се стегна и за малко не изстена на глас.

— Хубав е — каза той, след това спря и отново помириса. После се изправи. — Много сексапилен, но не толкова сексапилен колкото тази копринена пижама на теб. Нито пък роклята ти тази вечер. — Подсвирна тихо.

— Мили боже! — прошепна Джейн. Нямаше да може да се справи с още един влюбен мъж. Дали беше парфюмът? Може би Ейбъл я бе целунал, защото парфюмът...

— Харесвам те, Джейн. — Тя вдигна поглед и той продължи: — Не ти вярвам, но те харесвам.

Джейн не бе сигурна кой остана по-изненадан от думите на Колин. Очите на мъжа се разшириха, нейните също, а той покри устата си с ръка.

— Не исках да кажа това — добави бързо той. — Исках да кажа, че си сладка и умна и си замислила нещо. — След тези думи изглеждаше още по-ужасен, а на нея ѝ се прииска да беше вдъхнал повече от парфюма. Количеството сега му бе достатъчно, за да каже истината, но щеше да се чувства безкрайно неудобно. Ейбъл и Дърк съвсем не се бяха почувствали неловко да разкрият мислите си, но пък и те бяха вдишали доста повече.

— Трябва да вървя — каза Колин иззад ръката си.

— Разбирам — отвърна сериозно Джейн и бе сигурна, че го чу да казва *„Ще ми се наистина да разбираше“*, когато излезе през стъклената врата. Видя го да минава под жълтото полицейско ограждение, с което бяха отделени дърветата, където бе развързката на престъплението.

Когато Колин зави зад ъгъла на къщата и изчезна от погледа ѝ, Джейн се върна на канапето. Отвори лаптопа и разгледа всяка една от четирите снимки. Тъкмо се канеше да започне безкрайното нощно наблюдение, когато се сети за баба си. Беше оставила жената чак в другия край на къщата съвсем сама. Не че някой можеше да проникне с взлом, но баба ѝ не можеше да се справи сама, ако имаше нужда от нещо, а Джейн бе прекалено далече, за да я чуе. Погледът ѝ попадна на торбите, оставени до канапето. Отвори по-близката и извади две радиостанции.

Остави едната на масичката за кафе, а другата пренесе в стаята на баба си. Маги Спайръс спеше дълбоко, а Ръфи се бе свила от едната ѝ страна. Джейн остави радиостанцията на нощното шкафче и я включи. Щом се събудеше баба ѝ, веднага щеше да разбере какво е това.

Почувствала се по-добре, Джейн понечи да излезе, но баба ѝ я извика почти шепнешком:

— Извинявай. Не исках да те будя — прошепна Джейн. — Просто поставях радиостанция, за да чуя, ако ме извикаш. Трябва да държа под око семейство Енсекси.

— Добре, скъпа.

Джейн се усмихна на тихите ѝ думи и отново се върна в голямата спалня. Отби се бързо в кухнята, за да си направи нес кафе и да остане будна по-дълго.

Настани се на канапето, погледна и четирите камери, за да види дали нещо не се е променило. Съмняваше се, че тази вечер може да се получи каквото и да е. Лошите със сигурност си бяха легнали. Поне така си мислеше. Никога преди не бе вършила подобно нещо. Но баба ѝ не каза да остави тази работа, затова... Мисълта за Бабинка я накара да се сети да включи радиостанцията на масичката за кафе. След това се настани на канапето и се загледа в нетрепващия образ на къщата на семейство Енсекси. Господин Тибс изпъзля изпод леглото и се настани до нея. Притисна се отстрани, побутна няколко пъти ръката ѝ, докато тя започна да го гали, след това затвори очи и заспа.

Джейн премести поглед от котката към Ейбъл, проснал се на леглото.

Очертаваше се дълга нощ.

Ейбъл отвори очи със стон. През прозореца струеше ярка слънчева светлина и падаше право в лицето му. Уф! Разчитай на Калифорния за слънчеви дни през ноември, помисли си с неприязън той. Седна в леглото и отново изпъшка.

Главата му щеше да се пръсне. Гадна работа. Постара се много да не я мърда, докато спускаше крака от леглото. Намираше се в голямата спалня и все още бе облечен в черните дрехи, с които

помагаше на Джейн снощи. Това не беше никак добре. Да не би да я бе зарязал? Всеки миг от изминалата вечер му се губеше в мъгла.

Изправи се внимателно и погледът му се плъзна към остъклената врата. Жълто полицейско ограждение. Полицейско ограждение! С него бе оградено цялото кътче сред дърветата, на върха на хълма. Какво, по дяволите, се бе случило снощи?

Отвори вратата и излезе, за да огледа по-добре. Ярко цветно петно, захвърлено на земята до масата и столовете, привлече погледа му. Щом се приближи, позна завивката от леглото. Кървавите петна го стреснаха и Ейбъл инстинктивно вдигна ръка към главата си. Един добър удар би обяснил главоболието и замъглените спомени от снощи, само че черепът му си изглеждаше съвсем здрав. Нямаше нито цицини, нито други наранявания.

Огледа се учуден отново, но освен жълтото ограждение, нищо друго не наемкваше за снощната случка. Опита се да си спомни, с надеждата да разреши тази мистерия, но умът му се оказа напълно безполезен. Имаше някакъв смътен спомен за монтирането на камери и микрофони, а след това се сети, че помогна на Джейн да се качат на хълма. Стори му се, че май я бе целунал, но съвсем не беше сигурен, а не можеше да си обясни как се е озовал в леглото след това.

Силно озадачен, той се върна в спалнята и спря, щом забеляза Джейн, заспала на канапето. Господин Тибс се бе свил до нея. Приблужи се, готов да я събуди, за да разбере какво е ставало предишната вечер, но погледът му попадна върху лицето ѝ. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове от умора, а тя бе бледа и някак изпитана. Очевидно бе стояла будна цялата нощ, за да наблюдава образите от камерите за наблюдение. Сигурно бе заспала съвсем скоро.

Нека спи, реши той и остана загледан в бледите лунички, пръснати по носа ѝ. Необичайна топлина се разля в него и той се усмихна въпреки болката в главата. Това момиче му харесваше. Беше умна, забавна и невероятно сексапилна. Освен това се целуваше страхотно, ако избледнелият му спомен беше истина. Определено припламнаха искри, когато устните им се докоснаха.

Той отмести кестеняв кичур от бузата ѝ и си припомни някои от нещата, които Еди му бе разказвала за нея през последните шест месеца. Почти във всеки техен разговор, сестра му успяваше да вмъкне по нещо за тази жена, а също и във всеки имейл. С всеки нов разказ

картината на Джейн се бе допълвала, докато се бе превърнала в непозната без лице, но услужлива, забавна и невероятно предана. Действителността се оказа още по-приятна.

Ейбъл предполагаше, че бе видял Джейн в най-лошата ѝ светлина преди два дни. Отначало тя бе проявила недоверие и подозрителност, след това се бе паникьосала, а след това надделяха умората и притесненията. При създалите се необичайни обстоятелства, тя бе проявила всички страни от характера си много по-бързо, отколкото във всеки друг момент. Някои жени щяха да се озлобят и да станат сопнати, други биха избухнали в сълзи, признак на безпомощност. Джейн приемаше спокойно и отговорно всеки нововъзникнал проблем и вършеше задачите, без да вдига много шум.

Всъщност, осъзна той, тя се бе държала значително по-добре от него с пристъпите му на паника и разочарование, проявени при изчезването на Еди. Всичко бе станало толкова набързо: Еди бе отвлечена, пътуването насам. Спомни си няколко пъти, когато успяха да забравят тревогите и си говореха в пикапа. От всичко, което научи сам, и от всичко, което му бе разкривала Еди, той вече знаеше, че двамата с Джейн имат много общи неща. Може би...

Не, каза си той. Тук няма може би. Ако тя си беше най-обикновена Джейн Спайръс, съседка на сестра му, тогава може и да имаше възможност за може би. Само че тя не беше. Работеше като агент под прикритие. Бе шпионин с вълнуващ живот и наситена с опасности кариера. Това беше късметът на Ейбъл. Последните няколко години се бе съсредоточил над кариерата си. Сега всичко вървеше както трябва и вече бе готов да се установи на едно място и да обърне внимание на личния си живот. И в кого намери да се загледа? В жена, която по никакъв начин не би обърнала внимание на отегчителен счетоводител като него.

На Ейбъл му се прииска Еди да не му бе казвала нищо за Джейн. Освен това му се прииска да не е била отвлечана. Извърна поглед, огледа стаята и отново се взря през остъклената врата. От мястото си не успяваше да види къщата на семейство Енсекси, но и не се налагаше. Еди бе някъде вътре, може би наранена, уплашена, може би подложена на опити за контрол над умствената дейност и забравила всичко, което е било преди.

Това чакане го измъчваше, също и неизвестността. Прииска му се да има една кристална топка. Еди беше... тя беше малката му сестричка. Винаги я бе защитавал, винаги бе правил всичко по силите си, за да я предпазва от беди. Ето, че сега се бе провалил, защото не бе до нея да предотврати отвлечането. Знаеше, че става глупав, но сърцето му не разбираше нещата по същия начин и той бе твърдо решен да се върне във Ванкувър, независимо дали ще получи длъжността или не. Семейството бе прекалено важно, за да си позволи да живее толкова далече от тях. Но ето, че тези неща изкристализираха едва когато загубиш някого.

Еди щеше да остане доволна от решението му, беше съвсем сигурен. А тогава щеше да продължи атаките и опитите да ги събере с Джейн. Отново погледна жената на канапето. Джейн щеше да се окаже още една причина за желанието му да се премести във Ванкувър. Можеха да започнат връзка, да видят дали...

Възпря тези мисли, осъзнал какво прави. Щеше да бъде толкова хубаво и приятно да има връзка с нея, но това не означаваше, че тя иска да има връзка с него. Според Еди щеше да иска, сестра му бе убедена, че са създадени един за друг, но тя не знаеше, че приятелката ѝ е таен агент.

Мислите му отново се върнаха към полицейското ограждение. Той не беше ранен. Джейн също изглеждаше добре, ами Еди... Да не би да е успяла да избяга по някакъв начин от похитителите си и да е изтичала до най-близката къща за помощ? Да не би двамата Енсекси да са я подгонили и...

Въпреки решението си да я остави да спи, младият мъж се протегна и премести господин Тибс на пода, за да заеме мястото му в самия край на канапето до Джейн. Тя бе полуизвърната на една страна, отпусната почти по корем, забола нос в китката си. Никак не му се искаше да я буди, но трябваше да разбере какво точно се е случило.

— Джейн?

— Ммм? — Тя се превъртя на гръб и примигна сънено. — О, Ейбъл, сънувах те.

Това го разсея. Сънувала го е?

— Какво сънуваше?

— Беше гол и аз нямаше нужда да мисля за бавно и нежно, за да се почувствам сексапилна.

Думите ѝ го изненадаха. В тях нямаше кой знае какъв смисъл.

— Ъъ, Джейн? Какво е това бавно и нежно? Защо то трябва да те кара да се чувстваш сексапилна?

— Баба ми каза да си го повтарям, за да се заинтересува Дърк — обясни сънено тя. — Само че аз открих, че става много по-добре, когато си мисля за теб без кърпа и без котка, както бе в мотела Сонора Сънсет.

— Така ли? — намръщи се Ейбъл. Това не бе момент, за който искаше да си спомня. Прочисти гърлото си и се върна на това, което го интересуваше в момента. — Джейн, какво се случи снощи?

— Целуна ме и на мен много, ама много ми хареса.

— Наистина ли? — Отново се разсея и усети как хормоните му преминават в атака.

— Наистина. Докато не припадна. След това ми стана много тъжно. — Тя въздъхна, протегна се и за малко да го събори от мястото, което бе заел на канапето.

— Припаднал ли съм? — попита той, докато се стараеше да не тупне на земята. Погледът му не можеше да се откъсне от гърдите ѝ, докато тя се протягаше. Долният край на пижамата също се бе вдигнал и разкри част от кожата ѝ. Ейбъл се облиза.

— Да — отговори тя и добави намусено. — Тъпото поразяващо червило.

— Поразяващо червило ли? — Ейбъл откъсна поглед от тялото ѝ, щом осъзна думите. — Какво е това поразяващо червило?

— Поразяващото червило на Липшиц — изсумтя тя, сякаш всичко бе повече от ясно. След това повдигна ръка и я премести върху ръката му, за да опипа ризата. Ейбъл се постара да не обръща внимание на докосването.

— Добре — отвърна бавно той. — Снощи беше с червило. Нали така?

— Да, съвсем ми изскочи от ума, когато започна да ме целуваш — призна тя. — Не ме бива за агент. Добрият агент щеше да си спомни и нямаше да се остави да бъде покорен от сексуалното ти излъчване.

Ейбъл се изпъчи гордо.

— Значи имам сексуално излъчване? — попита той.

— И още как — отвърна сериозно тя.

Ейбъл си позволи да се наслади на момента, но след това го прониза нова мисъл.

— А беше ли с това поразяващо червило, когато Дърк те целуваше? Защо той не загуби съзнание?

— Защото бях изтрила повечето, когато започнах да ям, но беше останало малко и то се смеси с ПСИ на Ч.А.Р. и той се превърна в едно тъпо, похотливо прасе.

— ПСИ на Ч.А.Р. ли? — попита Ейбъл, въпреки че никак не му се искаше да си спомня как Дърк беше наградил Джейн, когато ги завари. Искаше му се да фрасне един на оня тип. „Фрас и гадняра го няма“ — обичаше да казва един негов приятел.

— Парфюм серум на истината.

— Парфюм серум на истината ли? — Той се вкамени, когато си спомни как бе заровил лице във врата ѝ, докато бяха снощи на хълма. Изведнъж си спомни... Погледна я остро. — Колко време е действието на този ПСИ на Ч.А.Р.?

— Около час. Зависи колко си вдъхнал — обясни Джейн.

— Цял час? — Той се учуди. — Значи не съм поел много. Ти си го сложи, преди да отидем на гости, а аз не съм ти мирисал врата, докато...

— Ааа, аз си помислих, че ме питаш колко време действа на потърпевшия. Тогава е около час. Но иначе се задържа към двайсет часа, или докато не се изкъпеш.

— Двайсет часа? — повтори той, изпаднал в ужас.

— Ми да. Трябваше да го измисля така, че да е дълготраен. Какво ще стане, ако на агента му трябва малко повече време, за да го помирише мишената? — попита разумно тя.

— Двайсет часа — повтори Ейбъл. Значи все още действа, разбра той и я погледна любопитно. Тя самата май казваше цялата истина доста безпроблемно. Не личеше нито да се чувства неловко, нито да се колебае. И ако не грешеше, зениците ѝ бяха доста разширени. — А действа ли на този, който го носи?

— Не става от контакта с кожата. Трябва да го вдишаш.

Точно така! Тя спеше, притиснала носа си към китката, и бе вдъхнала собствения си ПСИ, при това кой знае откога. Можеше да я попита за каквото желае и тя щеше да му каже истината. Усети чувство за вина при тези мисли, но то бързо се изпари. Все пак снощи тя бе

измъкнала истината от него. Нещата се завъртаха, но така бе справедливо. Първата му цел бе да разбере какво се е случило снощи. Трябваше да е сигурен, че Еди не е ранена в болницата или пък мъртва в моргата.

— Защо има полицейско ограждение и окървавена завивка навън?

Джейн преразказва събитията от предишната вечер и отговори веднага без заобикалки на всички въпроси. Ейбъл започна да се отпуска. Значи не е била Еди. Все още не бе на сигурно място, но поне не бе мъртва или ранена... това бе ясно.

Ейбъл отново погледна Джейн. Тя го наблюдаваше широко усмихната.

— Защо се смееш?

— Имаш най-прекрасните очи. Много обичам да ги гледам.

— Наистина ли? — Ейбъл също се усмихна. — Ами Дърк? Не мислиш ли, че и неговите очи са красиви?

— Да.

Ейбъл се намръщи и възторгът му спадна при откровението й. Сам я бе попитал, каза си с въздишка той.

— Дърк е съвършен. Изключително красив. — Тя продължи да разсъждава. — Само че е един тъп и егоистичен дръвник.

Това даде надежда на Ейбъл, но замълча, когато тя продължи:

— Ти си много мъжествен. Не си красив като Дърк, но си мъжествен. И си по-приятен от него. А си и умен и много ми се иска да ме целунеш.

Ейбъл изстена. И той искаше. Много му се искаше, но предполагаше, че ПСИ намалява задръжките му и позволява на жертвата да каже цялата истина и да направи неща, които потърпевшият обикновено не прави. Имаше чувството, че ще се възползва от нея. Все едно да си легне с жена, която е пила прекалено много, а Ейбъл не искаше да направи подобно нещо.

— Джейн, много ми се иска, но...

— Ти не ме искаш. — Тя въздъхна нещастно и долната й устна се издаде нацупено, но толкова сладко, че му се прииска да я захапне. Докато Ейбъл се стареше да се въздържи, Джейн добави: — Аз съм пълен провал и като жена, и като агент. — Преди той да успее да й

каже нещо окуражаващо, лицето ѝ доби объркано изражение. — Всъщност аз не съм точно агент. Или май вече съм?

Откровеността ѝ го стъписа. Почувства се объркан.

— Как така да не си агент?

— Работя в изобретения и нововъведения. Само че Уай ме направи шпионин, защото бях тук и нямаше кой друг да дойде.

Ейбъл се вкамени при това признание.

— Ами Маги?

— Баба ли? — Джей сви рамене — Тя беше оперативен работник... докато се парализира.

— Защо, по дяволите, се съгласи с тази задача? — попита Ейбъл, изпълнен с гняв. Та те бяха трима аматьори, които се опитваха да спасят живота на сестра му!

— Защото Еди имаше нужда от мен, а я обичам като сестра — отвърна простиичко Джейн.

Погледът му омекна.

— Готова си да направиш много за хората, които обичаш, нали?

— Готова съм да умра за тези, които обичам — съгласи се тържествено тя. — Само че предпочитам да не го правя.

Ейбъл усети как по устните му плъзва усмивка.

— Джейн Спайръс, ти си невероятна. Мисля, че се влюбвам в теб.

— О, това е прекрасно. — Тя въздъхна. — Мисля, че и аз ще се влюбя в теб, Ейбъл. — Усмихнаха се един на друг, след това тя поднови атаката. — Сега вече можем ли да правим секс?

Ейбъл усети как смехът му избликва. Тя беше прелестна. Сякаш го молеше за сладолед. Смехът му секна обаче, щом я чу да казва:

— Никога не съм имала оргазъм, но мисля, че с теб ще се получи.

Какво? Това си бе живо предизвикателство. Никога не била имала оргазъм? Мили боже, с удоволствие щеше да предизвика първия. А също и втория и... „Успокой топката, момче“ — каза си той и стисна ръката ѝ, плъзнала по гърдите му. Тя не беше на себе си. Не можеше да се възползва от нея. Ако по-късно все още го желаше щеше да...

— Много ми се иска да ме накараш да викам и да се моля, както каза снощи.

Ейбъл затвори очи, защото думите ѝ го накараха да си я представи гола под него, отметнала глава назад, напрегната, докато вика името му. Отвори очи, за да прогони образа. Беше прекалено възбуждащо. Вече бе започнал да става твърд. Не просто започнал. Защо трябваше да е под влиянието на... Прониза го внезапна мисъл.

— Джейн, ако не беше под влиянието на серума на истината, пак ли щеше да искаш да те любя?

— Да не би да съм под влиянието на серума на истината? — попита изненадана тя.

— Да. Страхувам се, че е точно така.

— Олеле. — Тя кимна. — Затова значи се чувствам, все едно че летя.

— Май да. Само че, Джейн... ако не беше под въздействието на серума на истината, щеше ли да искаш да те любя сега, тук?

— Мисля, че да. Желаех те снощи, а тогава не бях под никакво въздействие. Освен това серумът на истината не те кара да правиш неща, които не искаш. Той има за цел да намали...

Това бе достатъчно, за да успокои съвестта на Ейбъл. Наведе се и я накара да замълчи, притискайки устни към нейните. Тя спря по средата на изречението. Щеше да задълбочи целувката и да плъзне език в устата ѝ.

Ейбъл бе живял в различни градове в Онтарио и Англия, надяваше се да се установи във Ванкувър, но в този момент, на това канапе, бе сигурен, че се чувства като у дома.

ГЛАВА 15

Джейн въздъхна, когато Ейбъл я целуна. Да, беше също толкова хубаво, колкото си спомняше от снощи. Този мъж умееше да се целува и тя имаше огромно желание да му го каже, но не можеше, докато езикът му беше в устата ѝ. Освен това разсъждаваше малко замъглено и ако Ейбъл беше прав, а тя действително се намираше под въздействието на собствения си серум на истината, то това бе причината за този неустоим подтик да му го каже.

Забрави, че иска да му казва нещо. Ръцете му се плъзнаха върху гърдите ѝ, обгърнаха ги през черното копринено горнище на пижамата и тя потръпна и се изви при допира му. О, колко бе хубаво. Нито я опипваше, нито я стискаше. Точно това бе истинска ласка. Усети топлината на ръцете му през бариерата на дрехата. Ейбъл прокара палците по зърната ѝ, а те се втвърдиха и изпъкнаха под коприната.

— О, колко е хубаво! — Тя въздъхна, когато устните му се откъснаха от нейните и пропълзяха по гърлото ѝ. След това възкликна и се изви отново към него, когато горещите му устни се заключиха около едното зърно. Захапа я лекичко през влажната материя.

— Ейбъл?

— Ммм? — той вдигна глава.

— Много ми харесва така, но ще ми бъде още по-приятно, ако го направиш, след като ми свалиш горнището.

Ленива усмивка плъзна по устните му.

— Мисля, че си невероятна — заяви той. Захвана се с копчетата. — Сигурен съм, че благодарение на твоя серум на истината ще изживеем нещо неповторимо.

— Мислиш ли? — попита любопитно тя.

— И още как. Особено след като ще ми казваш всичко, което ти се иска. — Приключи с копчетата и разтвори горнището, загледан в голото ѝ тяло. — И няма да има никакви преструвки. — Вдигна глава и попита: — Какво искаш, Джейн?

— Искам да ме докосваш и целуваш и... — Сви безпомощно рамене, без да става. — Искам теб.

Ейбъл понечи да се наведе над нея, за да покрие устните ѝ със своите, но тя подпря гърдите му с длани.

— Искам и ти да си свалиш горнището. Искам да те усетя.

Ейбъл веднага се подчини. Без да се занимава с копчетата, той изтегли дрехата през глава и я захвърли настрани. Джейн не можеше да откъсне очи от мускулестата му гръд.

— Ти сигурен ли си, че си счетоводител?

— Дължи се на добрите гени — обясни той през смях. След това се наведе и решително покри устните ѝ.

Джейн отвърна на целувката и простена, усетила твърдите косъмчета на гърдите му до набъбналите зърна. Плъзна ръце по гърба му, за да го погали, изпълнена с желание да докосне всеки сантиметър от кожата му, а след това, щом усети ръката му върху гърдата си, го притисна по-силно. Този път не ги разделяше пижамата. Ейбъл прекъсна целувката и се изправи. Привлече я след себе си и тя се премести на колене върху канапето, така че двамата останаха един срещу друг. Не откъсваше поглед от лицето ѝ, докато милваше гърдите ѝ.

— Харесва ли ти така?

— О, да. — Тя затвори очи, приближи се, за да усети докосването, и също плъзна ръце по гърдите му.

— Какво още искаш да направя?

— Искам още — отвърна простичко Джейн.

Обви кръста ѝ с ръка и я притисна. Сведе глава, да поеме с уста едното зърно, и го стисна леко със зъби. Джейн извика, разтърсена от неповторимото удоволствие, и се опита да се приближи още. Хлъзгавата материя на пижамата я плъзна напред и тя опря в бедрото му. Той разтваряше краката ѝ, притискаше я и увеличаваше още и още обзелата я отмала. Усети свободната му ръка ниско на гърба си, как се опитва да смъкне долнището. Усещаше ерекцията му в горната част на бедрото си и я притисна с крак, преди да протегне ръка, за да го докосне през тъмните дънки.

Ейбъл изстена до гърдата ѝ, вдигна глава, за да я целуне с властна влажна целувка. Смъкна долнището от едната страна. Черната коприна се набра на коленете ѝ, хладна и гладка, а той я бутна отново

на канапето. Отпусна се върху нея, ръката му се мушна между телата им и се насочи между краката ѝ. Джейн изхлипа и трепна. Инстинктивно понечи да събере крака, но не ѝ достигнаха сили.

— Ейбъл, желая те — каза му тя и посегна към копчетата на дънките.

— Още не — каза той. Покри устата ѝ със своята, а езикът му се пъхна навътре, докато пръстите му откриваха сърцевината на възбудата ѝ и я подлудяваха.

Останала съвсем без воля, Джейн едва успя да разкопчае копчето и да свали ципа на дънките му. Веднага пъхна ръка, за да го усети. Той простена и я притисна още по-силно. Откъсна устни от нейните и отново се насочи към гърдите, измъквайки се леко и внимателно от ръката на Джейн.

— Така не е честно — въздъхна тя и стисна раменете му с всички сили, усетила набъбващото напрежение отвътре. — Моля те, аз... моля те, Ейбъл, моля те...

Въртеше диво глава, а бедрата ѝ се повдигаха и спускаха бързо, водени от ръката му, докато тялото ѝ се извиваше и устремяваше към настъпващото удоволствие. Никога преди не бе изпитвала подобно усещане. Беше прекрасно, страшно и... и... Тя притисна отчаяно главата му, нетърпелива да вкуси устните му, въпреки че усещаше своите твърди и напрегнати, както и останалата част от тялото си. Притисна отворената си уста към неговата, щом той вдигна глава, и усети нова тръпка в мига, когато вкуси езика му.

Ейбъл продължаваше да я целува и да я докосва, докато тялото ѝ тръпнеше и пулсираше, устремено към него. Най-сетне сърцето ѝ започна да бие по-спокойно.

— Благодаря ти — прошепна тя до устните му.

— Пак заповядай. — Целуна я по челото и я притисна нежно.

Останаха така няколко минути, докато Джейн отново дойде на себе си и усети твърдата му възбуда до бедрото си. Прокара ръка по голия му гръб.

— Ейбъл.

— Ммм — Той повдигна глава, за да я погледне.

Целуна го по устните, а след това протегна решително ръка, за да изтегли надолу дънките с една — единствена дума.

— Още.

Ейбъл се разсмя и ѝ помогна. Изправи се леко, за да ги свали, и Джейн чак тогава забеляза, че нейното долнище виси на единия ѝ крак. Изрита го, погледна Ейбъл и този втори път, когато го виждаше гол, я накара да потръпне. Изглеждаше още по-добре, отколкото в мотела.

Размърда се неспокойно, когато той спря, преди да се отпусне до нея на канапето.

— Какво? — попита тя.

— Само момент. — Наведе се настрани и тя го чу да шумоли с нещо на пода.

— Какво правиш? — Понечи да се изправи, но той я побутна обратно с едната ръка, а след това се зае с нещо. Тя чу звук от отваряне, ново шумолене, после той се поколеба и седна в края на канапето.

— Какво правиш? — попита Джейн любопитно, защото не виждаше нищо от ръката и бедрото му.

— Предпазвам те — отвърна той, очевидно разсеян. По движението на ръцете му, всичко ѝ стана ясно.

— А! — отвърна тя и се отпусна, разбрала, че си слага презерватив. Типично в негов стил да помисли за нея. Сега нямаше да се притеснява, че може да забременее или за каквото и да е. Дори не се бе сетила за подобна възможност. Той беше толкова...

„Презерватив ли? Къде го е намерил?“

— Ейбъл?

— Готово. — Обърна се, усмихна ѝ се и понечи да се отпусне върху нея, но внезапно спря. Погледна ерекцията си с огромна изненада.

— Ейбъл? — повтори Джейн, обзета от ужас. Изведнъж мислите ѝ се проявиха, мъглата от серума на истината се стопи също като утринна роса. — Откъде взе този презерватив?

— От чантата — измърмори той и погледна отново надолу, очевидно изпитал някакво физическо неудобство. — Само че този ми се струва доста странен.

— О, не! — измъкна се изпод него Джейн. Коленичи гола до канапето и започна да рови из чантите, пръснати наоколо. От коя ли беше извадил презерватива? Това бе нейният смаляващ презерватив на Ч.А.Р. — Къде е отпускащият крем? Сигурна съм, че взех отпускащ крем.

— Джейн? Нещо му има на този презерватив.

Тя погледна през рамо. Ейбъл бе пребледнял и се мъчеше с всички сили да свали нещото. Не успяваше, естествено. След секунди щеше да пропее като сопрано.

— Нищо му няма. Така си действа.

— Така си действа ли? — Той я зяпна. След това, очевидно решил, че тя не е разбрала какво точно става, обясни: — Струва ми се, че се затяга, че...

— Да, знам. Това е от смаляващите презервативи на Ч.А.Р. Така действа. Не трябваше да го използваш.

— Смаляващ презерватив? Смаляващ презерватив! — Започна да дърпа отчаяно латекса, но той не помръдваше от мястото си.

— Няма нищо — успокой го тя и отново се зарови в торбите. — Не го дърпай! Нищо няма да успееш да направиш. Просто трябва да намеря отпускащия крем. Презервативът ще се отпусне и всичко ще бъде наред.

— Ами ако не го намериш? — попита ужасен Ейбъл.

Джейн си представи банановото пюре и реши, че е по-добре да не отговаря.

— Ааа...

Не искаше да губи време, за да го гледа, но тупването, което последва вика на болка не можеше да бъде пренебрегнато. Извърна поглед назад и забеляза, че Ейбъл се е строполил от канапето и се търкаля по гръб на пода. Краката му бяха прибрани в ембрионална поза, ръцете му — стиснали слабините.

— Крем! — изкрещя Джейн и продължи да рови.

— Джейн! — Гласът му бе приглушен, но много по-висок от обичайния. Джейн не обърна внимание и продължи търсенето.

— Аха! — Усети невероятно облекчение, щом стисна бурканчето отпускащ крем. — Открих го, Ейбъл. Спасени сме.

Чу се неразбираем хленч. Той се търкаляше по пода, стиснал очи, неспособен да сдържа сълзите си.

— Ето! — Коленичи до него и бързо махна капака на бурканчето, пхна пръст и извади малко. Само че когато се опита да го намаже, Ейбъл изпищя.

— Не ме докосвай!

— Трябва, Ейбъл. Трябва да те намажа с крем — отвърна търпеливо Джейн. Опита се да му дръпне ръката, но се оказа, че това е почти непосилна задача, тъй като той се превиваше непрекъснато. Докато го следваше на колене, най-сетне успя да се добере до него, а той се блъсна в краката ѝ. — Нека да те намажа с този крем, Ейбъл.

— Не! О, боже, не ме докосвай. Господи, ще ми откъсне пишката!

Джейн спря. Да я откъсне ли? Все още не бе провела опити, за да е сигурна във всички възможности на изобретението си. А и как да ги проведе? Кой ще се съгласи да се подложи на подобен опит?

— Божичко! Останах без пишка! Евнух! Никога няма да имам деца. Аз... — Изви се към нея, а очите му блестяха диво на разкривеното от болка лице. — Ще пропея като сопрано, Джейн. Слагай крема!

— Ти не ми даваше да...

— Мажи го! — ревна той. Е, беше почти като рев. Гласът му бе няколко тона по-висок от това, което обикновено се нарича нормален рев.

— Шшш, я се чуй. А пък аз си мислех, че мъжете са истински стоици — измърмори тя и побутна ръцете му настрани.

Ейбъл изръмжа.

— Отрежи ми ръката, кълна се, няма да трепна, само че това не е ръка.

— Мили боже. — Джейн се намръщи, когато видя колко много се бе свил презервативът.

— Какво?

— Не гледай — предупреди го бързо Джейн, но вече бе прекалено късно. Той изхлипа от ужас и се отпусна назад, поразен от ужас.

— Господи, това е молив — изсъска през зъби той.

— Сигурна съм, че е временно — изломоти Джейн. Започна да размазва крема. — Отново ще си върне нормалните размери. Колко беше голям? — попита притеснено тя, когато усети, че презервативът се отпуска. По нищо не личеше, че пенисът му ще си върне нормалните размери. Защо не бе погледнала, когато имаше тази възможност, беше забелязала само, че си е сложил презерватив и...

— Огромен! — сопна се Ейбъл, но напрежението му бе поспаднало. Гласът му започваше да звучи почти нормално, значи вече се чувстваше по-добре. Жалко, че пенисът му не си връщаше обичайните размери достатъчно бързо. Но поне не изглеждаше толкова тънък, както преди секунди. Сякаш се бе свил навътре. Поне не кървеше, помисли си Джейн.

Стонът му я накара да вдигне поглед към лицето на мъжа. Беше се привел, за да огледа пораженията, и имаше съкрушен вид. Гласът му прозвуча замислено и напевно:

— Малкият Ейбъл беше толкова голям и смел.

— Ммм... — Джейн прехапа устни, взе презерватива, който бе заприличал на торба, сложи капачето на буркана и отново погледна Ейбъл. Той отново бе легнал на пода, отпуснал ръце отстрани, със затворени очи. Имаше много нещастен вид.

— По-добре ли си? — попита тя.

Той отвори очи и я погледна така, сякаш беше луда.

— Май не.

Тя прочисти гърлото си, изправи се и се върна на канапето. Сложи си бързо пижамата и забеляза, че Ейбъл я наблюдава жално.

— Какво има?

— Имах такива планове за теб, а сега никога вече няма да мога да правя секс — каза той.

Джейн прехапа устни.

— Сигурна съм, че скоро ще се почувстваш по-добре. Според мен няма да има трайни увреждания.

Ейбъл изръмжа, а след това въздъхна.

— Пудрата и червилото са с поразяващ наркотик. Парфюмът е серум на истината. Презервативите са средство за мъчение. А вибраторите какво представляват?

— Миниракетоносители.

— Мили боже! — Ейбъл затвори очи. — Напомни ми да не ти пипам повече торбите.

— Джейни?

Погледът ѝ се плъзна към радиоприемника на масичката, щом прозвуча гласът на баба ѝ. Джейн го взе в ръка.

— Да, бабо?

— Стана ли вече, скъпа? — попита възрастната жена с надежда.

— Да, идвам. — Остави приемника и погледна извинително Ейбъл. — Трябва да... — Махна неопределено с ръка.

— Върви.

Той затвори очи и остана да лежи на пода, гол, също като в деня на раждането си.

— Нали ще се справиш? — попита Джейн.

— Едва ли някога ще се оправя.

Тъй като не се сецаше какво да отвърне, Джейн го остави и излезе от стаята. Мина през кухнята за да включи кафеварката, и отиде при баба си.

Когато Джейн влезе, Маги Спайръс седеше в леглото. Ръфи се правеше на дълбоко заспала, но Джейн веднага усети преструвката, защото кученцето бе отворило за миг очи. Дребният звяр само дебнеше някой да го приближи, за да го ухапе. Ръфи не бе от кучетата, които обичат ранното ставане. Джейн внимателно избягваше злобарчето, докато помагаше на баба си да стане.

Когато младата жена влезе в кухнята с баба си в инвалидната количка и Ръфи в скута ѝ, Ейбъл се бе облегнал на плота и пиеше кафе. Косата му бе още мокра от душа и той си бе сложил светлосини дънки и червена тениска с яка. Джейн бе сигурна, че все още не е успял да преодолее напълно травмата. Гледаше намръщен, леко прегърбен, а свободната му ръка висеше отпусната близо до слабините, за да ги прикрие и защити в случай на нужда.

Изръмжа някакъв неразбираем отговор на лъчезарния поздрав на Маги и слънчевата усмивка на Джейн. Определено травмата все още го гнетеше, каза си тя и реши да го остави намира поне за момента.

Трябваше да направи нещо за закуска. Това бе доста трудоемка задача за нея, тъй като не бе особено умела готвачка. Можеше да сложи нещо полуготово във фурната за десет-петнайсет минути, а всичко сложно ѝ се струваше непреодолима задача. Само че тази сутрин възнамеряваше да положи всички усилия. Нали се твърдеше, че чувствата на мъжа минавали през стомаха му. Може пък усилията ѝ да повдигнат малко настроението на Ейбъл и той да се усмихне отново. Точно в този момент се чувстваше прекалено уязвима. Той бе сътворил истинско чудо за нея преди фиаското с презерватива. Това бяха неповторими интимни моменти. А в отговор какво получи? За малко

не бе осакатен от изобретението й... а това съвсем нямаше да го накара да я заобича.

За да набере смелост за проявата на недотам добрите си кулинарни умения, Джейн започна с лесната част. Наля на баба си чаша кафе, сипа храна на господин Тибс и Ръфи.

Териерчето не прояви особен интерес към действията на Джейн поне докато тя сипваше храна в паничката на котарака, но щом чу потракването на отварачката, веднага забрави за удобствата в скута на Маги. Храненето бе единственото време, когато гаднярчето приемаше Джейн за обект, който не е нужно да бъде нахапан. Джейн никак не се впечатляваше от подобни прояви.

Тя остави и двете панички на пода и се провикна за господин Тибс. Ръфи се настани отново в скута на баба в мига, в който котаракът на Еди влезе и остана да скимти нещастно. Натрапникът провери кучешката храна и я предпочете пред сухите гранули, които обикновено ядеше.

Насърчена от опърничавия котарак, Джейн се усмихна обезоръжаващо и пристъпи към хладилника.

— Кой иска бекон с яйца?

— Чудесно! — каза баба й. — Наистина ли ще направиш, скъпа?

— Разбира се — отвърна приповдигнато Джейн и извади опаковка бекон и друга с яйца. — Ами ти, Ейбъл? Искаш ли бекон с яйца?

Прие новото му ръмжение за положителен отговор и остави храната на плота, за да открие къде се намира тиганът. Взе подходящ размер, постави го на котлона и включи на най-силно.

— Какво правиш? — Ейбъл веднага застана до нея.

— Готвя.

Ейбъл отвори уста, но след това се разколеба. Според нея бе решил да премълчи това, което му бе на устата. След малко мъжът прочисти гърлото си и се обади:

— Искаш ли аз да приготвя беконата?

Джейн го погледна притеснено.

— Какво сбърках?

— Нищо. Просто обичам да приготвям бекон. Дай на мен.

— А не искаш ли да ми помиришеш парфюма? — попита Джейн и той се усмихна едва забележимо.

— Този тиган е тефлонов — каза той, сякаш това обясняваше всичко.

— Е, и? Не можеш ли да приготвиш бекон и яйца в тефлонов тиган?

Ейбъл изви вежди.

— Ти май не готвиш често, а?

Джейн направи гримаса, но си призна:

— Кой знае защо, хич не ме бива.

— Ясно. Добрата новина е, че мен ме бива. Освен това обичам да се занимавам с това — каза искрено той.

Джейн се поотпусна. Той нямаше нищо против, че не готви добре. Чудесно, каза си тя, докато го наблюдаваше над котлона.

Беше крайно време да понаучи някои умения, подходящи в кухнята. Нямаше нищо против да научава, просто не бе разчитала на човек до себе си, който да ѝ покаже и да я насочва. Баба ѝ не бе точно Бети Крокър в шпионския свят. Тя бе в състояние да подпали и водата.

— Я ми кажи, защо намали котлона? — попита тя.

Ейбъл се поколеба, но ѝ обясни:

— Когато използваш тефлонов тиган, никога не пускаш котлона над средно. За да не развалиш тигана. И за да не изпуска отровни газове.

— Отровни газове ли? — попита ужасена Джейн.

— Да. Достатъчно силни са, за да убият една малка птичка.

— Значи, щом могат да убият една малка птичка, едва ли са особено полезни за хората — каза потресена Джейн. — Не е ли по-добре да намерим друг.

— И този ще ни свърши работа. Просто не трябва да увеличаваме котлона докрай. Слагаме го на средно или слабо. Тогава няма проблем — успокой я той. Усмихна ѝ се и отвори опаковката бекон. — Защо не препечеш хляб?

— Става. — Доволна, че той е започнал да преодолява шока от травмата си и отново ѝ се усмихва, тя извади тостера и се зае със задачата.

— Разказа ли на баба си какво се случи? — попита я той, докато тя отваряше хляба.

— Не, разбира се — възкликна Джейн. — Никога не бих ѝ казала какво се случи между нас, че това е нещо лично и...

— За Паркър — уточни Ейбъл.

— А? — Джейн се изчерви и включи тостера. Разбира се, че имаше предвид Паркър.

— Кой е Паркър и какво му се е случило? — попита баба й от масата.

— Той е асистентът на Дърк — отвърна Джейн. — Някаква кола го блъсна снощи пред нашата къща и шофьорът избяга. Той мина през дърветата, успя да стигне до малката полянка и умря у нас.

— Сериозно? — попита умислена баба й. — А кой го блъсна?

— Не знам. През дърветата пътят не се вижда. Бяха мъж и жена. Офицер Олкърс мисли, че е бил някой от гостите. — Тя сви рамене. — Той ще разбере кой е бил.

— А според него случайно ли е станало? — попита любопитно Ейбъл, докато подреждаше бекона в тигана.

— Не знам. Доста е подозрителен, но според мен беше случайност.

— Защо, Джейни? — попита Маги.

Тостерът изхвърли готовите филийки. Джейн ги постави в чинията, за да ги намаже с масло.

— Защото Паркър е канадец. Никой тук не го познава. Кой ще иска да го убие?

— Нямам представа — отвърна възрастната жена.

Начинът, по който отговори, накара Джейн да я погледне с живо любопитство.

— Какво не знаеш?

— Не знам дали е било случайност. Може и да си права, но...

— Но? — настоя Ейбъл.

Маги не изглеждаше особено щастлива.

— Може да означава, че в тази игра има много повече играчи, отколкото предполагаме.

— Кой например? — попита силно заинтригувана Джейн.

— Може някой да се опитва да се докопа до технологията, разработена от семейство Енсекси. — Погледът й се премести от Джейн към Ейбъл. — Искам вие двамата да внимавате.

Джейн кимна и отново насочи вниманието си към тостера, за да сложи нови филии хляб. Ейбъл си вършеше работата до нея. И двамата се стегнаха, когато Маги отново заговори.

— Не исках да се натрапвам, но любопитството ме съсипва. Та какво е това „лично нещо“, дето се било случило между вас?

— Нищо — побърза да каже Джейн. Прекалено бързо. Отговорът прозвуча виновно и тя се изчерви от неудобство и притеснение.

— Май серумът на истината вече не действа. И слава богу — измърмори тихо Ейбъл.

Джейн усети как се изчервява още повече.

— Ммм — продължи баба й. — Да не би това „нищо“, дето не се е случило, да е причината, поради която беше толкова спокойна и весела, когато дойде да ми помогнеш тази сутрин?

— Просто съм се наспала добре — излъга младата жена. Беше спала не повече от два часа.

— Добре си се наспала. Едва ли тези кръгове под очите ти са от напиване.

— Бабо, това е... — Почукване на вратата я накара да прекъсне мисълта си и Джейн въздъхна.

— Спасена от звънеца — каза сухо Маги Спайръс.

Джейн отиде да отвори. За нейно най-голямо учудване, на прага стояха Даниел и Луелин Браунстайн. На събирането снощи дори не бе разговаряла с тях и нямаше никаква представа, кой вятър ги е довял насам.

— Решихме да се отбием и да ви поздравим с добре дошли в квартала. — Луелин Браунстайн се усмихна приветливо и пристъпи напред, а Джейн бе принудена да се отдръпне. Били дошли да я поздравят с добре дошла в квартала. Според Мелани Джонсън, те също се бяха нанесли вчера.

— Надявам се, не идваме прекалено рано — добави Даниел Джонсън и огледа черната копринена пижама на Джейн.

— О! — Младата жена се изчерви. Толкова много бързаше да се погрижи за баба си тази сутрин, че дори не се бе сетила да се преоблече. — Заповядайте — покани ги тя, въпреки че двойката вече бе нахлула. Затвори входната врата и ги последва в кухнята. — Бабо, Ейбъл, вижте кой е тук. Ще се върна веднага, само да се преоблека.

Остави гостите в опитните ръце на баба си и се упъти към голямата спалня, за да се преоблече по най-бързия начин. Нямаше търпение да се върне при тях, за да разбере какво смятат да кажат семейство Браунстайн за себе си, защото тя бе познала гласовете на

Луелин и Даниел в момента, в който ги чу. Това бе двойката, убила Джош Паркър снощи.

ГЛАВА 16

— Беше злополука.

Джейн реши да не си вади заключения, преди да е изслушала жената. Беше се върнала в кухнята, облечена в чисто нови дънки и синя риза с къс ръкав и завари Ръфи да опикава крака на Даниел Браунстайн. От това горкият човек само печелеше, но смъртта на Джош Паркър си оставаше въпрос номер едно. Джейн пхна ръка в джоба си, готова да извади флакона със силно концентриран нервно паралитичен спрей, в случай че семейство Браунстайн започнеха да създават проблеми.

Напомни си, че трябва да внимава и да държи струята на спрея настрана от баба си и Ейбъл и небрежно попита гостите защо не са останали да окажат помощ на човека след катастрофата.

Последва гробно мълчание. След няколко минути Луелин повтори, че било злополука.

— Наистина беше злополука — подкрепи я Даниел, след като забеляза колебанието им. — Той успя да избяга от багажника и...

— Тъж... извинявайте... — прекъсна го Ейбъл. Беше свалил тигана от котлона и се бе приближил до масата, стиснал лопатката в ръка. — Правилно ли чух? Казахте, че бил избягал от багажника? Имате предвид багажника на колата ви?

Гостите се спогледаха и Луелин посегна към чантичката си. Джейн, в желанието си да е подготвена за всяка ситуация, изтегли флакона от джоба си. Луелин се намръщи, щом видя какво стиска младата жена.

— Това не е лак за коса, познах, нали?

Джейн поклати глава.

— Струва ми се, че не е. — Тя погледна притеснено от флакона към лицето на Джейн. — Искam само да си извадя личната карта. — Джейн продължаваше да държи флакона, насочен към нея, но поне кимна с глава и Луелин бръкна бързо, отвори портфейла си и извади някаква карта.

Джейн погледна документа.

— ФБР значи?

Гостенката кимна.

— От Ч.А.Р. са се свързали с шефа ни и са обяснили как стоят нещата.

— Толкова, колкото на тях им е изнасяло — добави Даниел.

— Помолили да изпратим агенти, защото сте имали нужда от подкрепление, докато пристигнат други агенти на Ч.А.Р. — Луелин прочисти гърлото си. Казаха ни да ви кажем „Ай!“, като дойдем.

— Да не би да е Уай? — поправи я Джейн.

— Та ни се искаше да разберем защо да го казваме това „ай!“ — попита направо Даниел.

— Няма значение — махна с ръка Джейн и реши да не дава повече обяснения. Малко се поотпусна и отново прибра флакона с нервнопаралитичния газ в джоба си.

— Значи ФБР са купили къща и са ви настанили в квартала като семейство Браунстайн.

— Не. Истината е, че семейство Браунстайн са си купили къщата преди три седмици и е трябвало да се нанесат този уикенд. Тях ги изпратиха във ваканция, а ние се настанихме в къщата вместо тях.

— А какво търсеше Паркър в багажника ви? — попита Ейбъл, все още твърде подозрителен.

— Защото закова Джейн — отвърна Луелин.

— Заковал е Джейн? — опули се Ейбъл.

— Позна я — обясни Луелин. След това се обърна към Джейн: — Видях го как реагира в къщата, в коридора пред кабинета, когато двамата с Дърк излязоха.

Джейн кимна и обясни какво се бе случило на баба си и Ейбъл.

— Луелин тъкмо бе излязла в коридора, когато вратата на кабинета се отвори. Тя се пхна в една от съседните стаи. Само че аз се оказах прекалено бавна и не успях да се скрия никъде.

— Оказа се килер — намръщено поясни жената. — Последвах те в коридора, за да ти разкрия кои сме. Трябваше да знаеш, че можеш да разчиташ на нас в случай на нужда. Но в същото време и те излязоха в коридора. Оставих вратата откритата и видях как Дърк ти се зарадва и усетих, че Паркър таи нещо. По изражението му разбрах, че те познава

отнякъде. Исках да те предупредя, но Дърк те повлече обратно в кабинета и затвори вратата.

Джейн кимна.

— Май си права. Познал ме е и се е сетил, че съм приятелка на Еди.

— Еди ли? — попита оживено Даниел Джейн разбра, че им е казан само необходимия минимум. А тя нямаше намерение да им обяснява.

— Значи вие сте заловили Паркър, така ли? — обърна се тя към Луелин.

— Да. Измъкнах се от килера и тъъ... привлякох го да излезе навън с мен. — Тя прочисти гърлото си. — Използвах парфюма серум на истината и...

— Парфюм серум на истината ли? — попита изненадана Джейн.

Намеси се баба й:

— Да, скъпа. Сигурно е твоето изобретение. Ч.А.Р. предоставя някои от нововъведенията си на агенциите, с които работи.

— Искаш да кажеш, че ПСИ на Ч.А.Р. е твое изобретение? — попита изненадана Луелин.

— Да, аз го разработих — призна Джейн.

— Сериозно! — изписка Луелин. — Ами че това е страхотен продукт. Няма да ти казвам колко пъти ми е вършил работа.

— Благодаря — отвърна Джейн и се изчерви. — Радвам се, че е бил от полза.

— От полза? Мила моя, ти представа нямаш... започна тя с поверителен глас, но се спря, когато Даниел се покашля. — Та значи, докъде бях стигнала?

— Извела си го навън и...

— А, да. Той каза, че се е сетил, че си приятелка на Еди и че смята да разкаже на Дърк и Лидия, за да се оправят с теб, както си знаят. Така че какво можех да направя? — Жената сви безпомощно рамене. — Сритах му смрадливия задник, той припадна и аз го натоварих в багажника. След това се върнах вътре и викнах Даниел. Точно тогава вие тримата си тръгнахте, а на мен много ми се искаше да ви кажа, но Лий дойде да ви изпрати. След това тя ме задържа няколко минути и си поговори с мен, а след това изгубих още малко време, докато открия къде е Даниел. — Тя отново сви рамене. — Потеглихме

към къщата на семейство Браунстайн, за да решим какво да правим с Паркър, когато го забелязах в огледалото за обратно виждане. Беше се забързал по пътя към къщата на семейство Енсекси. — Тя поклати глава, без да крие съжалението си. — Трябваше да го вържа. Все още не мога да повярвам, че е дошъл в съзнание и е успял да отвори багажника. Сигурна бях, че няма да създава проблеми цялата нощ.

— А кой извика? — попита Джейн.

— Аз — намръщи се Луелин. — Беше от изненада и яд. Обърнах колата и го последвах. Нямах намерение да го блъскам. Всъщност смятах да набия спирачки точно зад него или до него, но той се препъна в нещо, стъпи накриво и падна точно пред колелата. — Жената продължаваше да се мръщи. — Ама така го праснах. Изобщо не разбирам как е успял да издрапа чак дотук.

— Шокът трябва да му е дал сили — предположи Джейн. — Едва ли е съзнавал колко лошо е ранен.

— Ммм — съгласи се с кимване Даниел.

Луелин продължи да разказва:

— Тръгнахме след него, но някой се разкрещя.

— Аз бях — призна Джейн.

Даниел се намръщи.

— Изобщо не разбрахме, че си ти, иначе щяхме да дойдем.

Джейн поклати глава.

— Добре че не дойдохте. Офицер Олкърс тъкмо излизал и ме чул, че викам. Щеше да ви види.

За момент всички замълчаха. В този момент Ейбъл си спомни, че приготвяше бекон, и се върна в кухнята.

— Ще приготвя по-голяма закуска.

— Мен не ме предвиждай — каза Луелин.

— За мен може. Мирише страхотно. — Даниел стана и тръгна след Ейбъл. — Може ли да ми налееш малко кафе?

— Налей си — отвърна дружелюбно Ейбъл. — Ами ти, Луелин? Кафе за теб?

— Няма да откажа.

Джейн стана и се отпрати към кухнята.

— И така — започна Даниел, докато отпиваше от голямата чаша с дебели стени. Наблюдаваше как Джейн пълни кафеварката с вода. — Ще ни кажеш ли какво става?

Джейн се замисли и започна да дозираща кафето. По всяка вероятност Уай им бе казала всичко, което бе преценила, че е необходимо да знаят. Едва ли Джейн бе човекът, който да им дава нови подробности. Но как да откаже, без да ги обиди? На вратата отново се звънна и тя усети, че това е моментът на спасението. Отдъхна си и отиде да отвори.

Не можа да повярва на очите си, когато се озова пред застаналите на прага й Дърк и Лидия. Дотук с шпионирането на съседите. Тях пък изобщо ги бе забравила. Не точно тях, но от сутринта не се бе сещала да наблюдава къщата им.

— Знам, че е рано — каза Лидия. — Искяхме да сме сигурни, че сте добре, че всичко е наред.

— Наред ли? — попита Джейн.

— Ами сигурно много си се разстроила, нали Джош е починал пред теб — обясни Дърк.

— О! — Джейн бе готова да си удари шамар. — Да, разбира се. Аз...

— Кой е, Джейн?

Тя извърна поглед назад и видя Ейбъл.

— О, Лидия, Дърк, здравейте. — Той успя да ги поздрави весело. Джейн бе сигурна, че никой не забеляза как братът на Еди се стегна.

— Ейбъл! — Лидия, напълно забравила Джейн, се устреми напред и се залепи за него. — Добро утро. Толкова си сладък, направо да те изяде човек.

— Ъъ... сега правя бекон — каза той и пхна чинията между тях. Нейният любим щеше да избяга на мъжемелачката. Тази мисъл достави на Джейн истинско удоволствие.

— Много си сладка тази сутрин — зашушна в ухото й Дърк и Джейн се намръщи, когато усети, че той се е прилепил плътно до нея. Двамата със сестра си бяха lika-прилика. Насили се да се усмихне и го погледна през рамо.

— Не съм си сложила грим, косата ми е... — Дори не си направи труда да довърши. Тази сутрин все още не се бе ресала. Когато Даниел и Луелин пристигнаха, тя само се преоблече, но нищо повече. Искаше й се да се върне и да ги успокои заради смъртта на Джош Паркър.

— Ти май току-що ставаш. Такава сексапилна и сънена — каза Дърк.

Джейн въздъхна вътрешно. Този тип никога не преставаше. За щастие, вече си бе изградила имунитет.

— Сега ще сядаме да закусваме. Искаш ли да хапнеш с нас? — Дърк кимна. — Колко яйца искаш?

— Две ще ми дойдат съвсем добре. — Очите му се спуснаха многозначително към гърдите ѝ.

Джейн се обърна рязко и се върна в кухнята. Заговори на висок глас:

— Дърк иска две яйца. Кафе за теб, Лидия?

— Не. Пия само чай — отвърна блондинката. Ейбъл успя да ѝ избяга и отново се зае с готвенето.

— Значи чай — Джейн грабна чайника, за да го напълни с вода. — Ами ти, Дърк?

— Кафе.

Джейн забеляза, че нито братът, нито сестрата казаха „моля“ или „благодаря“. На някои хора просто им липсваше възпитание. Но пък какво очакваше от двама похитители и секс манияци, решили да постигнат световно господство? Да кажат „моля“ или „благодаря“ щеше да изглежда прекалено лицемерно.

— Я виж ти. Здравсти — Лидия се облегна на плота и загледа двойката, седнала при Маги на масата.

— Лидия и Дърк Енсекси, Луелин и Даниел Браунстайн — представи ги Джейн и усети, че се държи прекалено дръпнато. Не се беше наспала. Джейн много обичаше да спи. Липсата на сън не ѝ се отразяваше никак добре. Постара се да се държи по-нормално, дори мило, но дребните раздразнения ѝ се отразяваха твърде зле, когато не си бе починала достатъчно. А също и значителните раздразнения, помисли си тя, когато Дърк я приклещи до мивката и се притисна към нея. Нито имаха държание, нито морал, за задръжки пък да не говорим. Господин Енсекси бе изтъкан от отвратителни недостатъци.

— Заповядай, Дърк.

Джейн погледна през рамо и видя, че Ейбъл му подава чаша кафе. Дърк я пое, а братът на Еди реши да влезе в ролята на домакин.

— Защо не отидеш да седнеш, докато ние двамата с Джейн приготвяме закуската? — Джейн го погледна с безкрайна благодарност, а след това се почувства виновна, задето ѝ бе забавно, че Лидия му създаваше проблеми.

— На мен и тук ми е добре — отвърна Дърк. Спря и погледна надолу ужасен.

Джейн проследи погледа му. Ръфи бе скочила от скута на Маги и се бе присъединила към тях в кухнята. Само че не за да дояде останалата в купичката си храна. Кучето настървено ближеше обувката на Дърк и въртеше дупе в нямо обожание.

— Май те хареса — каза Джейн, когато животното се опита да се качи на крака му, без да спира да скимти и да проси внимание.

— Да. — Той тръсна крака си, за да се отърве от косматата топка, оставила бели косми по тъмния му свършен панталон. Само че Ръфи лесно не се отказваше, след като веднъж вече бе дарила сърцето си. Беше като залепена за него.

— Ръфи определено има добър вкус — заяви Ейбъл. Доловила подигравката в думите му, Джейн си спомни, че му бе казала за предпочитанията на Ръфи към зли и неприятни хора. Усмихна му се и прехапа долната си устна, за да не се изсмее на висок глас, когато Дърк започна да подскача на един крак.

— Аз май да поседна — измърмори младият господин Енсекси и прекоси стаята, клатушкайки се, докато се опитваше да се отърве от изпълнената с обожание гадинка.

— Това куче започва да ми харесва — каза тихо Ейбъл, докато го наблюдаваха как се отдалечава.

— И от нея има някаква полза — отвърна Джейн. Върна се при тостера и сложи още хляб.

— Трябват ми малко указания — каза Ейбъл на висок глас. — Кой какво ще яде?

— За мен нищо — повтори Луелин. — Може да хапна малко препечен хляб и парче бекон. Толкова хубаво мирише, че не мога да се въздържа.

— За мен само препечен хляб, Ейбъл — измърка Лидия.

Останалите искаха да похапнат нормално, затова известно време Джейн и Ейбъл бяха оставени на мира от двамата Енсекси и се заслушаха в разговора зад тях. Баба изказваше съболезнования за смъртта на помощника. Дърк се направи на безкрайно разстроен. Нямаше представа, как ще си намери друг такъв изпълнителен служител като Джош.

„Каква гадина!“ — помисли си Джейн.

След това разговорът се насочи към Сонора и Джейн на спокойствие се зае с тостера. Това бе монотонна работа и тя за малко не заспа, както се бе облегнала на плота. Трепваше всеки път, когато изскачаха готовите филии.

— Аз съм готов. Как върви при теб, Джейн — попита Ейбъл. Отвори широко очи, когато видя двете кули от хляб. Джейн не искаше да се доближава до Дърк и затова бе насочила всичкото си внимание към печенето. Беше препекла два самуна. Ейбъл я разбираше. В очите му се четеше съчувствие, не присмех. — Май това ще ни стигне — каза той. Джейн изсумтя и взе двете чинии. Отнесе ги на масата и се върна, за да помогне на Ейбъл да отнесе порциите, приготвени за гостите.

— Изглежда прекрасно — каза Лидия и занаднича в чинията на Дърк, вместо да си гледа препечената филийка. Отмъкна едно от яйцата на брат си и половината бекон.

— Лидия — възнегодува Дърк.

— Ами трябва да... ооо! — Тя захапа бекона и простена така, сякаш бе манна небесна. — О, Ейбъл. Мъж, който умее да готви. Ти си просто свършен, не, повече от свършен.

— Препечените филийки са великолепни — добави Дърк и се усмихна широко на Джейн, сякаш бе сътворила чудо. — От теб ще излезе чудесна съпруга.

Джейн едва се сдържа да не вдигне очи нагоре и се настани възможно по-далече от него. Нямаше съмнение, че Дърк продължава започнатото снощи. Това сега бе само намек за дълготрайна връзка. Думите му трябваше да накарат очите ѝ да заблестят от възторг, преди да я вкара в леглото си.

Продължиха да говорят за Сонора, докато се хранеха. Джейн спомена, че няма нищо против да се разходи и да разгледа. Надяваше се това да ѝ е прикритието, ако я хванеха да наднича тук-там.

— Много красив район — съгласи се Дърк. Усмихна ѝ се и я предупреди: — Само че има рисове и змии. Трябва да внимаваш.

— А ти, интересно, от кои си — измърмори под носа си тя.

Луелин я чу и избухна в смях. Джейн се усмихна леко и част от напрежението я напусна.

— Прекрасен ден — обади се тя, когато всички бяха приключили със закуската. — Искате ли да пием кафе на терасата?

— Чудесно — съгласи се баба й и веднага се насочи навън.

Джейн остана да гледа групата, докато минаваха през френските прозорци, спокойна, защото Дърк бе прекалено зает в опитите си да се отърве от изпълнената със сляпо обожание Ръфи. Нямаше никакво намерение да излиза навън. Смяташе да се заеме с мръсните чинии. Може и никак да я нямаше в готвенето, но беше невероятна, когато ставаше въпрос да се мият чинии. Така поне щеше да остане за малко сама.

Плакнеше порцелановите чашки, когато Дърк се появи отново, този път без Ръфи. Джейн реши да прояви търпение и продължи работата си, а той, естествено, се залепи за нея. Искаше й се да му каже да се разкара, но се налагаше да се прави на мила и нежна, за да получи поканата да отиде у тях, за която бяха споменали двамата с Лидия снощи. Нямаше търпение да влезе в къщата им и да постави няколко подслушвателни устройства. Ако пък се натъкнеше на заключената стая, където държаха Еди, Уай нямаше да я вини, че е освободила приятелката си. Дали щеше да се получи?

— Спомените ми от снощи са малко размазани — каза Дърк, докато си играеше с косата й. — Страхувам се да не съм казал нещо неподходящо. Нали не съм те обидил?

Джейн се намръщи. Значи раздразнението й бе проличало. Трябваше да помисли. Сега се налагаше да го убеди, че не е от хората, които са в блестяща форма сутрин, че все още е привлечена от него. Каква досада! Залепи усмивка на устните си и се отпусна на него.

— Не. Съвсем не си ме обидил, Дърк.

— Сигурна ли си?

Уф! Трябваше да поработи над актьорското си майсторство. Той си мислеше, че тя не се интересува от него. Спомни си за нежно и бавно. Само че този път не й помогна. Дори образът на Ейбъл без хавлия не действа. Джейн се напегна за момент, за да си спомни познйните моменти в спалнята тази сутрин, и усети, че се получава, когато по устните й плъзна похотлива усмивка. Обърна се и грейна.

— О, да. Сигурна съм. Ти беше честен с мен. Намирам го за много възбуждащо.

Това бе достатъчно, за да се успокои Дърк. Той също се усмихна.

— Наистина ли?

Тя кимна.

— Така ми е писнало от мъже, които се преструват, че искат връзка, въпреки че единственото, което имат наум, е секс. Особено пък след като това е единственото, което ме интересува — каза изкусително тя.

— Наистина ли?

„*Май преигравам*“ — помисли си тя. Мъжът изглеждаше шокиран. Само че вече се бе забъркала. Облегна се на него и заопипва най-горното копче от ризата му.

— Естествено. Връзките са голяма досада. Освен това харесвам живота си такъв, какъвто е. Не ми трябва мъж да ми обърква нещата. От време на време ми се иска само да се отпусна и да се насладя на див, мръсен секс. — Положи всички усилия, за да заприлича на жена, която си пада по „*дивия секс*“, и едва сега остана доволна, че не е сресана. Джейн бе сигурна, че изглежда по-невъздържана с несресана коса. Малко грим щеше да е от полза.

Мисълта ѝ отлетя, щом Дърк с ръмжене я притисна до кухненския плот. Как щеше да се откачи от него? Плотът я притискаше отзад и тя се почувства като меко сирене в сандвич. Както изглежда, Дърк не смяташе, че тя има нужда от грим.

Не знаеше дали да се радва заради това или не. Добре че не се налагаше да полага прекалено много усилия, за да му събужда интереса, защото не бе сигурна, че ще успее. Непрекъснато чуваше гласа на досадника и че всички жени искали „*кокалчето*“ му.

— Не тук — каза тя, когато го усети, че захапва врата ѝ. — Другите.

— Да, тук. Сега. Желая те. — Той, изглежда, ставаше още по-палав, когато знаеше, че може да ги хванат. Трябваше да предвиди.

— Извинявайте! Аз само минах да си наляя още кафе.

Джейн въздъхна облекчено, когато Даниел влезе в кухнята. Усмихна им се, очевидно без да обръща внимание на намръщения Дърк. По всичко личеше, че господин Енсекс обичаше да си мисли, че някой може да ги прекъсне, но никак не бе доволен, когато наистина ги прекъснаха. Колко тъжно, каза си злобно Джейн и отново се зае с чиниите.

Даниел се приближи до кафеварката, готов да бърбри до безкрай. Остана при тях, отпиваше кафе, без да обръща никакво внимание на убийствените погледи на Дърк, и не спираше да разказва за какви ли

не глупости. Дърк го изтърпя, но след това дотича и Ръфи и се лепна за крака му. Тогава той реши, че трябва да поизлезе, заобиколи централната част в опит да обърка влюбеното животно и бързо отиде на терасата. Кучето не спираше да подтичва след него.

— Не мога да повярвам, че мен ме опика, а от него не иска да се откъсне — каза раздразнен Даниел, загледан след двойката.

— Това е самата истина. Тя напикава всички свестни хора. Използвам я за първа преценка на непознати. Щом хареса някого, значи много трябва да внимавам. Затова пък съм почти сигурна, че ти си свестен човек.

— Наистина ли? — Той грейна.

— Наистина. — Джейн отново се обърна към мивката, за да довърши последните чинии.

— Надявам се, правилно разбрах, че трябва да бъдеш спасена. — Даниел се приближи до нея, за да говори по-тихо, така че никой да не го чува.

— О, да. Добре, че се махна. Много е досаден.

— Добре те беше налегнал, но не мога да го виня. — Той прокара пръст по ръката ѝ. — Ти си много привлекателна жена.

Джейн въздъхна и се обърна към него.

— Това е заради парфюма.

Даниел примигна.

— Какво?

— Истината е, че ти не си истински привлечен от мен, Даниел. Пускаш ми се заради парфюма серум на истината. Сложила съм прекалено много феромон — обясни тя. След това измърмори тихо: — Крайно време е да си взема душ.

Даниел избухна в смях. Джейн го погледна сериозно. Разбрал, че тя е доста раздразнителна, той прочисти гърлото си.

— Не е заради парфюма, Джейн. Заради теб е.

— Да, бе. — Тя отново се обърна към мивката и изсумтя. — През последните двацет и четири часа ми налетяха четирима мъже. През последните две години няма да се съберат и четирима, които да са ми обръщали внимание.

— Ти обикновено не работиш като агент, нали? — попита той, без да крие, че се забавлява.

— Не. Работя в нововъведения. Правя оръжия, такива неща — призна тя.

— Също като парфюма.

— Да. — Намръщи се към него: — Но защо каза, че не съм агент? Толкова ли много личи?

— Усетих едва след като каза, че причината за интереса ми към теб е парфюмът. Ако беше агент, щеше да си свикнала с мъжкото внимание и щеше да знаеш, че не е заради серума на истината.

— Не е...

— Предполагам си скрита сред всякакви техничарски измислици някъде в мазето.

Тя настръхна.

— Не съм в мазето. И ако се опитваш да кажеш, че не виждам никакви мъже, трябва да те уведомя, че има.

— И те също са се заровили в разни там джунджурии и не знаят как да гледат на жените като на жени.

— Аз... — Джейн замълча. Добре де, беше се издала. — Е, и?

— Е, значи не става дума за парфюма — каза тихо той. След това стана сериозен. — Между вас с Ейбъл има нещо, нали?

Джейн го погледна.

Той кимна, все едно че тя бе отговорила.

— Така си помислих. Е, какво пък, щастливец.

Забелязала с периферното си зрение някакво движение, Джейн се обърна и видя Лидия на вратата.

— Има ли още чай? — попита тя.

— В чайника на масата. — Джейн гледаше блондинката и се чудеше колко ли е подслушала. В този момент някой звънна и тя забрави притеснението си. Избърса ръце и въздъхна. Май целият квартал бе решил да се отбие тази сутрин.

— Добро утро, Джейн. — Офицер Олкърс не я погледна в очите, когато тя отвори вратата. Очевидно бе притеснен от всичко, което бе казал снощи.

— Добро утро, офицер Олкърс.

— Колин — поправи я той и погледна към документите, които носеше. Подаде ѝ ги. — Написах изявлението ти от снощи и го нося да го подпишеш, за да не се налага да идваш до управлението.

— Колко мило от твоя страна. — Джейн се дръпна от вратата, за да може той да влезе, затвори и го последва към кухнята. Лидия тъкмо излизаше през френските прозорци.

— Предполагам, не си си спомнила нещо ново? — попита той.

Тя поклати извинително глава.

— Едва ли има нещо друго. Иска ми се да имаше, но... — Тя сви рамене. — Доколкото разбирам, не си хванал шофьора на колата.

— Не, но успях да изключа още две двойки от списъка и добавих двеста.

— Добавил си двеста? — попита Джейн.

— Снощи вратата е била отворена. Очевидно се е развалила.

— Развалила? — повтори Джейн и се зачуди дали това е дело на Луелин и Даниел, или просто късмет.

— Да. — Колин не беше никак доволен от този факт. — Трябваше сам да се сетя, когато линейката пристигна, без да се налага да звъни. Случвало се е и преди. Пет-шест пъти. И въпреки това е много неудобно, че се случи точно снощи. Изпратих хората си да обикалят от врата на врата, за да поразпитат. Надявам се да разбере дали повредата е станала преди или след събирането.

— Аа!

Прозвучаха гласове и шерифът обърна поглед към френските врати.

— Компания ли си имате?

— Да. Семейство Браунстайн и Енсекси дойдоха на закуска.

— Така ли? Много бих искал да поговоря с тях. Нали може? — Той махна към вратата и Джейн кимна. Не можеше да му откаже. Тръгна след него към терасата.

Първо се поздравиха, а след това Маги пое инициативата.

— Много неприятно е това, което се е случило с господин Паркър. Имате ли някакви улики кой го е блъснал?

— Не. Изглежда портата, се е развалила снощи по някое време. Това доста обърква нещата.

— Сигурно разни хлапетии са излезли да се повозят — предположи Дърк.

— Може би. Само че много добре са знаели, че това е „къщата на семейство Гудиноф“. — Шерифът наблюдаваше как Дърк се опитва

да се отърве от лепналата се за крака му Ръфи, и се усмихна. — Подозираш ли някого, който би искал да навреди на асистента ти?

Дърк изсумтя.

— Аз си мислех, че е било злополука. Че някой го е блъснал случайно и е избягал от местопроизшествието. Да не би да твърдиш, че не е така?

— Нищо не твърдя, още събирам факти — отвърна направо полицаят. — По всяка вероятност е станало случайно. Тук пътят прави завой, шофьорът може и да не го е видял чак до момента на удара. — Той сви рамене и се обърна към Даниел и Луелин. — Госпожо Браунстайн, господин Браунстайн, бихте ли ми разказали какво се случи снощи, след като си тръгнахте от събирането?

Джейн веднага погледна двойката, но те даваха вид на съвършено спокойни. Но пък и нямаше за какво да се притесняват. Дори и офицер Олкърс да се сетеше, едва ли щяха да бъдат осъдени за това, че са си вършели работата. Смъртта на Паркър бе случайна, защото се бе опитал да избяга от представители на властта.

— Прибрахме се и си легнахме — излъга Луелин. — Нали знаете, че се пренасяхме, а след това и събирането, денят ни беше безкраен.

Колин кимна. Очевидно бе очаквал точно този отговор. Погледна Джейн.

— След малко ще поогледам пак сред дърветата в градината.

Младата жена кимна.

— Ние трябва вече да тръгваме. — Даниел хвана Луелин за ръката и тя стана.

— Ние също. — Лидия се изправи и направи крачка към вратата. Всички я последваха, но блондинката спря, за да се отбие в кухнята. — Ейбъл, вие двамата с Джейн имате ли някакви планове за днес? Ако искате, двамата с Дърк ще ви разведем наоколо... — Чу се почукване на вратата и тя замълча. Всички се обърнаха любопитно към входа.

— Извинете ме. — Джейн мина през групата, за да отвори. Отпред бе застанала Мелани Джонсън, с чиния сладки.

— Добро утро — поздрави жената с широка усмивка.

Джейн веднага се усмихна.

— Добро утро. Влизай. — Отстъпи от вратата и Мелани влезе, пред кухнята се поколеба, очевидно изненадана от насъбралата се

тълпа.

— Олеле! Май всички са ме изпреварили. — Писателката се разсмя и отново се обърна към Джейн. — Заповядай. Това е за вас, за добре дошли в квартала.

— Много благодаря — Джейн пое сладките с усмивка. След това, спомнила си доброто възпитание, попита: — Искаш ли кафе?

— А, не, благодаря. Всъщност ние с Брайън тъкмо тръгнахме към битпазара. Отбих се да питам дали искате да дойдете с нас.

— Битпазар? — повтори заинтригувана Джейн.

— Да, организира се всеки уикенд. Реших, че ще бъде приятно да пообиколим и да видим дали няма да изпадне нещо на сметка. Но вие си имате гости.

— А те тъкмо си тръгнаха, затова всички бяхме в кухнята. А пък битпазарът... — Ентусиазираната усмивка на Джейн се стопи. Щеше да е толкова забавно. Само че тя не бе дошла тук, за да се забавлява. Трябваше да си намери някакво извинение. — Много бих искала, но баба...

Какво баба? Нямахте причина Маги Спайръс да не пообиколи битака. Ейбъл веднага ѝ се притече на помощ.

— Одеве баба спомена, че е доста уморена от пътуването вчера. Иска да остане на спокойствие вкъщи.

„Браво“ — каза си Джейн. Само че той все още не бе приключил.

— Няма проблем, Джейн. Ти върви да се позабавляваш с Мелани. Аз ще остана с баба. — Той погледна Дърк и Лидия, докато говореше, и младата жена разбра, че ще следи мониторите. Това беше много мило от негова страна, но отговорността си беше нейна. И да отидеше на битака, щеше да се чувства доста виновна.

— А защо не я вземете и нея? — попита Лидия. — Тръгвате всички. Аз тъкмо се канех да ви предложа да отидем до битпазара, когато Мелани почука.

— Страхотно — намеси се Маги, докато се приближаваше от терасата. Изглежда, бе подслушвала.

Джейн се намръщи. Щом Лидия и Дърк щяха да ходят там, значи някой трябваше да бъде около тях. Но въпреки това друг трябваше да остане, за да наблюдава съседната къща. За жалост, не бе казала на

баба си, че Робърт Енсекс вече е пристигнал. Преди още да е измислила как да се измъкне, Лидия бе на вратата.

— Чудесно. Ще си прекараме направо чудесно. Двамата с Дърк ще вземем неговата кола и се връщаме. Ще отидем с много коли, като на парад. Хайде, Дърк — подтикна Лидия брат си. Джейн остана да гледа след тях, защото нещо в изражението на блондинката я притесняваше.

— Според мен е глупаво да ходим с толкова много коли. Знам, че вие трябва да вземете пикапа заради Маги — обърна се Мелани към Джейн, а след това каза на Луелин: — Защо вие двамата с Даниел не дойдете с нас?

Луелин се усмихна.

— Чудесно!

— Хайде, тогава. Ние сме през две къщи. Ще се видим след малко, Джейн.

Щом вратата се затвори след последния от неочакваните гости, Джейн веднага заговори:

— Трябва бързо да измислим извинение защо не мога да отида.

— Какво? Защо пък да не можеш? — попита удивена баба й.

— Защото някой трябва да остане и да прегледа записите от тази сутрин и да наблюдава къщата целия следобед.

— Ама нали Дърк и Лидия няма да са тук?

— Да, но баща им може и да е тук — обясни Джейн, а след това бързо разказа разговора между Дърк и Паркър, който бе успяла да подслуша, а също и разговора между Дърк и сестра му по-късно. По изражението на Ейбъл разбра, че той е забравил чутото, но това бе заради поразяващото червило. Тъкмо им бе обяснила всичко, когато на вратата отново се звънна.

— Прекалено бързи бяха — въздъхна с досада тя.

— Просто им кажи, че съм изморена и че оставаш с мен — предложи Маги — Ейбъл отива и...

— Ейбъл остава — прекъсна я братът на Еди. — Джейн почти не е мигнала тази нощ, за да следи мониторите. Днес ще ги наблюдавам аз. Тя има нужда да си почине.

— Какво добро момче си ти, Ейбъл — каза баба.

Джейн се учуди на обичта, прозвучала в гласа на възрастната жена, но така и не разбра защо. Тя самата започваше да изпитва доста

топли чувства към него.

Джейн отвори. Не беше нито Мелани, нито Луелин. Учуденият ѝ поглед пробягна по някаква непозната, облечена в бяла блуза и панталони. Очевидно не бе от жителите на Сонора.

— Да?

— Много по-хубава си, отколкото на снимката, Джейн. — Новата гостенка се усмихна и протегна ръка. — Аз съм новата медицинска сестра, Нанси. Изпраца ме Уай.

ГЛАВА 17

— Заклучи вратата!

Джейн се стресна от заповедния глас на жената, която влезе в къщата, без да чака покана. Изглежда, сестра Нанси си въобразяваше, че вече изпълнява главната роля в това шоу. Проблемът бе, че май това щеше да се окаже истина. Джейн заключи вратата и тръгна след нея към кухнята.

— Бабо, Ейбъл, това е...

Джейн прекъсна думите си, когато сестра Нанси вдигна ръка, за да я накара да замълчи. Извади нещо, което приличаше на запалка, но Джейн позна сигналния детектор за подслушвателни устройства. Жената бавно се завъртя в кръг. След като бе готова, прибра уреда в джоба си, бръкна в чантата и извади няколко заглушителя. Единия постави на плота, втория на абсорбатора, а третия на масата. Ако някой ги подслушваше, сега вече нямаше да може да чуе и дума. Кимна на Джейн.

— Така. Чисто е. Сега можеш да говориш.

— Добре. — Тя посочи баба си и отново понечи да представи присъстващите. — Това е баба ми, Ма...

— Маги Спайръс — довърши сухо Нанси. — А това е Ейбъл Андreti. Четох досиетата, Джейн. Няма нужда да ги представяш. Искam да знам какво става тук. Докъде са стигнали нещата?

Джейн сви раздражено рамене заради дръпнатото поведение на жената, а след това се постара да обясни всичко бързо, кратко и точно.

Сестра Нанси съвсем не бе впечатлена. Изслуша я с безизразно лице.

— Вие двамата с Ейбъл отивате на битака. Маги остава тук, за да ми служи за прикритие, докато аз наблюдавам къщата на мониторите и разбера какво е намислил оня дърт козел.

Погледът на Джейн се плъзна към баба й. Започваше да се притеснява. Нямаше доверие на тази Нанси и не искаше тя да поеме

командването в къщата и да забрави за възрастната жена, която щеше да използва единствено за прикритие.

— Аз ще се грижа за нея — каза медицинската сестра, сякаш прочела мислите на Джейн.

— Тя няма нужда от постоянни грижи — каза напрегнато Джейн. — Почти напълно независима е. Просто има нужда от помощ за някои неща.

— Нямах предвид, че е безпомощна — отвърна хладно сестра Нанси. — Не бих направила подобна грешка. Дори и в тази инвалидна количка е в състояние да ме върти на малкия си пръст. Маги Спайръс ме е обучавала.

— Точно така — потвърди сухо баба. — Всичко ще бъде наред. Вие вървете.

Джейн се поотпусна, но не напълно. Може би прибърза със следващия си въпрос:

— Как смята да процедира Ч.А.Р.?

— В случай на нужда ще ви уведомя, засега не ви влиза в работата.

Джейн се намръщи и ѝ стана жал за Луелин и Даниел, които тази сутрин също бяха оставени да се чудят.

— Ще ми донесеш ли мобилният телефон, Джейни, скъпа? — помоли мило бабинка. — Май го оставих в спалнята, а на него е личният номер на Уай. Тя сама ще ни каже...

— Добре, де — намръщи се Нанси. — Заповедите ми са да уточня дали Робърт Енсекси наистина е тук, да открия сателита, който смятат да използват, да огледам охраната им и докъде са стигнали с плановите си. След това в Ч.А.Р. ще преценят дали да внедрят някого, или да атакуват директно — обясни тя. След това заговори отново. — Аз поемам работата, вие сте свалени от случая. Вече ще ми служите единствено за прикритие. Затова вървете да наблюдавате младите Енсекси.

Джейн отвори уста, за да ѝ се сопне подobaващо, но Ейбъл я стисна за ръката и я поведе към гаража.

— Да вървим.

— Единствено за прикритие? — съскаше Джейн, докато се качваха в пикапа. — Ние първи дойдохме!

— Знам — Ейбъл протегна ръка. — Дай ми ключовете, ако обичаш.

Джейн му ги подаде и едва сега забеляза, че се е настанила на седалката до шофьора. Щеше да кара Ейбъл. Това бе последното, което я интересуваше в момента. Беше се подразнила толкова много, че май бе по-добре, че няма да кара.

— Тая не ми харесва. Надута мръсница.

— И на мен не ми харесва. Но не защото ни отне случая — Ейбъл запали пикапа. — Когато изброяваше задачите си, не спомена и дума за сестра ми. И пет пари не дава за Еди. Не си ли съгласна?

— Точно така — Джейн прехапа устни. Докато случаят бе възложен на нея, можеше поне донякъде да контролира нещата. Поне знаеше, че ще се погрижи и за приятелката си. А Нанси това изобщо не я интересуваше. Че какво означаваше животът на един човек пред възможността да се прекратят опитите за световно господство?

— Нищо. Все още сме в играта, каквото и да си мислят другите. — Гласът на Ейбъл бе мрачен и сериозен, докато той излизаше от гаража. На пътя, в края на алеята, вече ги чакаха две коли. Лидия и Дърк се бяха настанили в малка червена спортна кола. Зад тях бе спрял черен джип, в който седяха семейство Джонсън с Даниел и Луелин.

Джейн мълчеше, докато Ейбъл обръщаше, за да последва джипа, но изведнъж се сети за нещо.

— Има един въпрос, който ме притеснява.

— Какво?

— За това, че трябва да разбере с каква охрана разполагат. Това изобщо не ми бе хрумвало. Искам да кажа, че никой не се е мяркал на записите и...

— Джейн, инсталирахме и камерите, и подслушвателните устройства снощи. Може пък днес да видим нещо повече — изтъкна той.

— Да, но... — Тя замълча, за да подреди мислите си. — Снощи останах да наблюдавам монитора известно време. Нищо не трепна. В къщата на семейство Енсекс беше тъмно и тихо, чуваше се само хъркането на Дърк.

— Той хърка ли? — На Ейбъл, изглежда, му достави удоволствие, че този тип има поне един недостатък.

— Да — усмихна се Джейн и продължи: — След това, понеже се отегчих, реших да проверя какво е уловил микрофонът, след като си влязоха. Нали се сещаш, докато двамата с теб сме били на хълма и после по време на произшествието и цялата там разправия.

Той я погледна любопитно.

— Имаше ли нещо?

Джейн кимна.

— Лидия и Дърк си приказваха. Лидия каза, че трябва да поговори с баща им. Дърк отвърна, че ще дойде с нея, но тя му обясни, че е по-добре да не се показва, защото баща им едва ли ще се зарадва особено много на вида, в който се е докарал. Предложи му да си легне и да си почине и каза, че после ще дойде, за да му каже какво е станало. Дърк се съгласи. Чу се щракване, след това стъпките ѝ и някакво шумолене, сигурно Дърк си е лягал, а след това някакъв съскащ звук и пълна тишина. Тогава Дърк започна да хърка.

— Много ли шумно и неприятно хъркаше? — попита злобно Ейбъл.

Джейн не се сдържа, разсмя се и част от потиснатостта ѝ изчезна. Знаеше, че той точно това цели. Опитваше се да я накара да забрави гнева си към надменното държание на сестра Нанси. Стратегията му бе успяла.

— Да, много силно. Само че, виж, работата е там, че когато проверих записа на камерите за този период, лампите в хола бяха угасени.

— Значи Лидия е загасила, за да спи спокойно брат ѝ — предположи Ейбъл и отново стана сериозен.

— И аз така си помислих, но и в останалата част от къщата нямаше други светлини. Прегледах записа на камерите от хълма, тези отзад, и нищо, пълен мрак.

— Ммм? — Ейбъл се замисли. — Може бащата вече да е бил заспал и Лидия също да си е легнала.

— Възможно е. Но ако е така, защо не запали лампата в спалнята си? *Абсолютно никакви* лампи нямаше запалени — повтори тя. — Светнаха чак един час по-късно.

— Час по-късно ли? — Ейбъл повдигна вежди. Откъсна поглед от пътя и забеляза, че тя кимва.

— Къщата бе тъмна и единственият звук бе хъркането на Дърк, което продължи цял час, а след това онова съскане пак се чу. Заехтяха токчетата на Лидия по пода, тя прошумоля малко, докато отиваше към спалнята си, после всичко утихна. Камерите показват, че пали лампите за няколко минути, колкото да си легне. След това гаси и всичко отново остава тъмно и тихо, както и през останалата част от нощта, като изключим хъркането. После вече съм заспала.

— Ммм.

И двамата помълчаха замислени няколко минути. След това Джейн продължи:

— Сещам се за нещо.

— Какво? — попита Ейбъл.

— Не съм съвсем сигурна. — Тя прехапа устни. — Може би пневматична врата.

— Пневматична врата ли? Да не би да искаш да кажеш, от онези врати, които свистят, докато се отварят и затварят?

— Именно! Беше свистене, не съскане. Звукът бе също като на пневматичните врати в супермаркетите. — Тя кимна с глава. — Май е точно това. Тъмнина и тишина, докато се предполага, че разговаря с баща си, нещо не се връзва, но може да са били в мазето.

— В мазето значи? Не съм сигурен. — Той наистина се колебаеше. — В къщата на семейство Гудиноф мазе няма. Построена е върху скала и е съобразена с мястото. Това е планинска архитектура. Затова гаражът и алеята към него са на нивото на земята, а останалата част от къщата е задигната на хълма. Предполагам и с къщата на семейство Енсекси е така.

— Може пък тяхната къща да е върху някаква пещера. Така думите на Дърк, че баща му е „в планината“ имат някакъв смисъл. Може да имат мазе, където стените са скални.

Ейбъл поклати глава.

— Не знам, Джейн. Искам да кажа, ако той е бил в мазето, значи синът му ще каже „в мазето“.

— Да, може и да си прав. Но ако има мазе, заобиколено от планински скали, това обяснява къде са се скрили охраната на Енсекси, а също и... Еди. Скалата изолира безупречно. Единствено е трябвало да изолират и таваните, за да не могат да се използват никакви подслушвателни устройства.

— И ти мислиш, че Еди е там?

— Много е възможно. Затова Лидия не е чула нито полицията, нито сирената на линейката и не е дошла да провери какво става. Каза на Колин, че е заспала, но по това време е говорила с баща си. Защо не са чули сирените и не са проверили какво става?

Той прие думите ѝ мълчаливо.

— А според теб кой още е там долу? Имам предвид, че според теб там долу се крият и други хора. Кой?

— Ами Дърк и Лидия не са най-блестящите умове в тази организация. Дори са доста посредствени. Може и да са добри бизнесмени, но едва ли могат да разработят и пуснат в действие технология, която да убеди цял един град да се облече в жълти рокли и хавайски ризи. Сигурно имат технически екип, един-двама учени, помощници, дори охрана — предположи Джейн.

— Това ще е доста голямо мазе — отвърна Ейбъл. — Ами тези хора трябва от време на време да излизат. Искам да кажа, че Еди могат и насила да я държат, но ако останалите работят за тях... — След малко продължи: — И защо им е да се завират в мазето? Сигурно са при сателита.

— Да, ти, разбира се, си прав — съгласи се Джейн. Колата пред тях намали. Бяха пристигнали на битпазара. Двамата с Ейбъл се умълчаха, докато той паркираше, след това ѝ се усмихна мрачно.

— Чака ни голямо забавление с двамата Енсекси. Трябваше да спрем да си купим хокейни подплънки за под дрехите.

Младата жена се разсмя.

— Да, нямаше да е зле да разчитам на някаква бариера срещу опипването на Дърк. А в Сонора едва ли играят много хокей.

Дърк и Лидия тъкмо слизаха от колата си, оставена наблизо. Ейбъл проследи погледа на Джейн, насочен към червената кола.

— Интересно как ли я е докарал тук? Нали двамата с Джош пристигнаха с катафалка и Еди.

— Ммм. Може би я държи тук и идва със самолет.

— Може — съгласи се Ейбъл.

Двамата слязоха. Заобиколиха пикапа и тръгнаха към семейство Джонсън, Луелин и Даниел, приготвили се да слезат от джипа.

— Готови ли сте да се впуснете в безумно пазаруване из Сонора? — попита небрежно Брайън, когато групата се събра заедно.

— И още как — отвърна Джейн. Усмихна му се.

— Нали няма да оставите горката си баба в пикапа, докато обикаляте? — попита Лидия през смях, докато всички се упътиха към масите, разположени на площада „Мадър Лоуд“, където обикновено се провеждаше панаирът.

— А — Джейн поклати глава. — Тя не е в пикапа. Остана си вкъщи.

— Какво? Нали искаше да дойде? Тя каза, че ще дойде. — Лидия никак не се зарадва на чутото.

Джейн би разбрала неудоволствието на Лидия, ако Ейбъл си бе останал у дома, но се учуди на реакцията на жената, че Маги Спайръс я няма.

— Медицинската сестра най-сетне благоволи да се появи, а баба наистина беше доста уморена и реши да си остане — обясни тя. — Съгласи се единствено заради нас с Ейбъл, но щом сестрата дойде, предпочете да не идва.

Дърк и Лидия се спогледаха с нескрито притеснение, но Дърк побърза да лепне една от заучените си сексапилни усмивки и хвана Джейн за ръката. Подръпна я към пазара.

— Което означава, че не се налага да те делия с нея.

— Не. Сега съм напълно свободна да се наслаждавам на цялото ти внимание — съгласи се Джейн. Едва се сдържа да не потръпне.

— И на нашето — намеси се Луелин и се пъхна между тях.

— Доста забавен ден се очертава. — Даниел потупа Ейбъл по гърба и така попречи на Лидия да се усуче около младия мъж.

— Да нападаме! Ей, голяма работа сме!

Джейн потисна смеха си, когато забеляза раздражението по лицето на Лидия.

Битакът се оказа приятно място, въпреки че без Лидия и Дърк щеше да е още по-приятен. Лидия намираше кусури на всичко, което видеше, а Дърк следваше Джейн по петите и ѝ се натискаше безогледно. Не можеше и крачка да направи, без да се сблъска с него, но нямаше начин да му каже да я остави на мира. Налагаше се да го търпи, при това с щастлива усмивка. Да си агент, бе доста противна работа в някои моменти.

Другите две двойки бяха изключително приятни. Те непрекъснато бдяха над нея и тя се запита дали въпреки най-добрите си намерения, раздразнението и неприязънта ѝ не си личат. Май от нея нямаше да излезе добър играч на покер, но както и да е, Дърк прекаляваше с вниманието си. Той, изглежда, не бе чувал нищо по въпроса за личното пространство. Натрапчивото му внимание, в съчетание с красотата му, доста я бе объркало снощи. Предположи, че по този начин печели всички жени и ги вкарва в леглото си още преди да са сигурни какво изпитват.

Ейбъл не се справяше кой знае колко по-успешно. Лидия също не откъсваше ръце от него. Непрекъснато се притискаше в него и го опипваше. Само че на него му беше по-лесно, отколкото на Джейн. По обяд, когато всички се насочиха към историческия център на Сонора, братът на Еди вече имаше доста разпасан вид. Успяха да си оставят колите в един открит паркинг и тръгнаха заедно.

Джейн поспря за миг и ѝ се прииска да си бе взела фотоапарат. Малка червена църква в края на улицата привлече погледа ѝ. Беше изключително красива, с едно-единствено кубе и бели кантове, толкова приятна, че я накара да се усмихне.

— Прелестна е, нали? — отбеляза Луелин. — Ами я виж тази сграда.

Джейн погледна, накъдето сочеше жената, и видя нещо, което преди години вероятно е било местната кръчма или публичен дом. Сякаш бе излязла от филм на Джон Уейн.

Луелин въздъхна.

— След като приключим с тази задача, ще се върна като най-обикновена туристка.

Джейн се озърна страхливо, когато неразумната забележка се изплъзна от устата на агентката, но останалите вече бяха поели надолу по улицата и не можеха да ги чуят. Дори Дърк ги бе оставил. Май единствено храната бе в състояние да го накара да се откъсне от прелестите на Джейн. „Храна значи!“ — каза си тя.

Сякаш усетил отсъствието ѝ, Ейбъл се извърна и се провикна:

— Вие двете, тръгвайте. По-късно ще разглеждате забележителностите. Тук има гладни.

Решиха да обядват в малък ресторант, наречен „Ел Хардин“. Трите двойки седнаха на открито, на малка сенчеста тераса,

разположена между ресторанта и съседната сграда, край очарователния ромон на малък фонтан, близо до оградата от ковано желязо към улицата. Джейн не бе свикнала с мексиканската кухня и огледа колебливо менюто. Най-сетне, по препоръка на Мелани си поръча празничен тост и любезно отхвърли предложението на съпруга ѝ да пробва такос с риба. Порцията ѝ бе толкова красиво аранжирана, че ѝ беше жал да започне, но се оказа и невероятно вкусна.

Храната наистина бе превъзходна, по-голямата част от компанията — също, въпреки че Дърк благополучно започна да досажда отново. Джейн бе спокойна за обяда, решила, че той едва ли ще се натрапва, защото щяха да си имат столове, и така нямаше как да се притиска в нея, но се оказа, че греша. След като нямаше как да сподели стола ѝ, той се премести плътно до нея и не я остави на мира. Успя да помрачи обяда, който без него щеше да бъде съвършен.

На тръгване от „Ел Хардин“, Мелани настоя да отидат с Джейн и Луелин до магазин, наречен „Баниън Три“. Отначало Джейн не гореше от желание. Очакваше да види редици жълти рокли и наистина имаше. При това във всеки възможен нюанс. От най-светло кремавото, също като роклята на Мелани, до тъмно, почти черно-златно. Имаше и рокли в други цветове, и след като бе огледала витрините на другите магазини, докато отиваха към „Ел Хардин“, Джейн реши, че „Баниън Три“ е последният бастион, удържал нашествието на яркожълтата треска. Освен това всичко тук бе подбрано с изключителен вкус. Джейн си набеляза няколко красиви неща.

Щеше да си тръгне истински щастлива и доволна, ако Луелин не се бе спряла до един стелаж.

— Не е ли великолепна?

За ужас на Джейн, роклята, която агентката на ФБР гледаше, се оказа в искрящо жълто. Джейн се страхуваше, че на Луелин сигурно ѝ е подействало излъчването на сателита в Сонора за контрол над умствената дейност. Това, което я уплаши още повече, бе, че безумните жълти рокли навсякъде около тях, вече не ѝ се струаха толкова грозни и безвкусни. Казваше си, че са весели и свежи. Което съвсем не бе добър знак.

В ранния следобед компанията започна да се разпръсва. Джейн се почувства изтощена. Не бе спала много снощи и нямаше търпение да си полегне и да подремне. Умората ѝ обаче изчезна като с магическа

пръчица, когато спряха пред къщата на семейство Гудиноф и завариха същата лудница от аварийни коли като предишната вечер. Линейката тъкмо тръгваше, а на алеята бяха паркирани три полицейски патрулки.

— Бабо! — Джейн изскочи от пикапа, преди още Ейбъл да е спрял. Хукна по стъпалата към входа и за малко не падна, когато се сблъска с офицер Олкърс. За щастие, Колин я прихвана за ръката и я спаси.

— Баба! — изрече задъхано Джейн.

— Добре е — успокои я Колин, но не я пусна. — Нищо й няма.

— Но... — Джейн махна с ръка към алеята, заприличала на автопарк.

— Някой се е опитал да проникне с взлом — обясни той, когато се приближи и Ейбъл.

— Да влезе с взлом! — извика тя. — Мислех, че тук престъпления няма.

— Е, случва се — сопна й се той. — Но не са много. И в никакъв случай не ме викат за два смъртни случая в рамките на два дни. Поне не беше така, докато вие не се преместихте.

— Какви са тези намеци? — изръмжа Ейбъл.

— Кой е мъртъв? — попита Джейн, без изобщо да се интересува от заключенията на Колин. Вече знаеше за подозренията му. — Да не е медицинската сестра?

— Не. Тя е добре. Малко поуплашена, но иначе нищо й няма. Крадецът е мъртъв.

Джейн се отпусна от облекчение.

— Някой значи е нахлул вътре и е бил убит.

Джейн погледна през рамо и видя Дърк и Лидия Енсекси на стълбите зад тях. Очевидно проверяваха каква е тази суматоха и защо са всичките полицейски коли. Семейство Джонсън също спряха и четиримата в джипа тръгнаха към тях.

— Как е бил убит? — попита Лидия. Не звучеше никак радостна. Джейн изведнъж си спомни изражението й, когато разбра, че баба й си е останала у дома, и веднага се сети, че това е бил някой от главорезите на Енсекси.

— Госпожица Елисън се е сбила с него на терасата. Той е паднал и си е счупил врата — обясни Колин.

— Коя е госпожица Елисън? — попита Дърк.

Джейн бе доволна, че той я изпревари с въпроса, защото когато Колин обясни, разбра, че е можела да се изложи.

— Нанси Елисън. Медицинската сестра на Маги... на госпожа Гудиноф.

Нанси не си бе казала фамилното име, независимо дали бе истинско или не. Нямало било нужда да се представят. Да, бе! Колко глупаво щеше да се получи, ако тя беше задала същия въпрос.

— Кой е мъжът? От града ли е? — попита прекалено небрежно Лидия.

— Не носеше документи. Ще проверим отпечатъците му.

— Отивам при баба. — Джейн остави Ейбъл да се справя със съседите и влезе вътре.

Нанси и баба й бяха в огромния хол. Медицинската сестра, тоест агентката под прикритие, се бе настанила на канапето, ронеше сълзи и се бършеше с хартиена кърпичка, а баба я галеше успокоително по гърба. Джейн остана загледана в тях няколко секунди, преди Маги Спайръс да я забележи.

— Офицер Олкърс тръгна ли си?

— Да — отговори Ейбъл зад Джейн. — Той ни отърва и от останалите, а после си замина.

Сърцераздирателните хлипове на Нанси спряха на мига и тя се отпусна назад с въздишка.

— Слава богу. Имах чувството, че ще векува тук. Двамата Енсекси върнаха ли се?

— Да-да — заекна Джейн, силно впечатлена от бързата промяна у жената.

Нанси кимна и скочи.

— Отивам при мониторите. Тези двамата може да кажат нещо ценно.

Джейн я наблюдаваше с широко отворени очи, а после се обърна към баба си:

— Какво стана?

Баба й обясни всичко. Нанси видяла на монитора някакъв мъж да идва откъм къщата на семейство Енсекси. Камерите го уловили, когато се промъквал през дърветата и нагоре по хълма. Тогава излязъл от обхвата и тя останала на прозореца, за да види какво става. Той приближил към вратата на спалнята, в която била тя. Вратата не била

заклучена. Мъжът отворил, влязъл и бил безкрайно изненадан, когато се натъкнал на нея. Нанси насочила към него пистолет и той се опитал да избяга. Тя искала да събере информация и го подгонила. Двамата се сбили, тя му нанесла удар с крак, той паднал през парапета на балкона и си счупил врата. Сигурно парапетът е поддал под тежестта му и той полетял надолу. Вероятно е щял да оживее, но се приземил върху един от онези огромни камъни. Вратът му бил счупен и той починал на място. Нанси слязла веднага да провери и след това се обадила в полицията.

Беше се наложило да си изплаче очите, за да убеди Колин каква травма, какъв неописуем ужас е изживяла.

— Сега вече ми е ясно защо Лидия и Дърк бяха толкова разтревожени, че не си дошла с нас. Сигурно са заподозрели нещо.

— Ммм — намръщи се баба й. — Искам да знам какво ги е накарало да се усъмнят. Мислех си, че сме се подсигурили отвсякъде.

Джейн замълча за момент, а след това й каза, че Лидия бе влязла в кухнята тази сутрин, докато двамата с Даниел разговаряли. Опита се да цензурира разговора, но не успя. Усети, че се изчервява, и предпочете да отбегне погледа на Ейбъл, докато си признаваше.

— Това трябва да е — съгласи се баба й. — Колко глупаво от Даниел да ги приказва такива, докато Енсекси са тук. Не трябваше да му позволяваш, Джейн.

— Не трябваше — съгласи се нещастно тя.

— И така — има ли?

Джейн повдигна неразбиращо глава.

— Има ли какво?

— Нещо между вас с Ейбъл?

— Да — призна Джейн и реши, че няма смисъл да лъже. Беше казала на Ейбъл какво мисли за него, докато беше под влиянието на серума на истината. Въпреки това лицето й пламна. Прочисти гърлото си и се изправи.

— Много съм изморена. Ще отида да легна, докато дойде време за вечеря.

Ейбъл нямаше намерение да остава, за да бъде подложен на същия разпит. Той също стана.

— Ще сменя Нанси за известно време. Сигурно й се иска да си почине.

Джейн отиде в стаята, където спа предишния ден. Не се бе сетила да си вземе дрехи от голямата спалня, затова остана само по бикини. Заспа дълбоко и непробудно, а когато се събуди, навън бе вече тъмно. Не бе предполагала, че ще спи толкова много. Очакваше някой да я събуди за вечеря, затова толкова се изненада, че навън е тъмно. Остана още по-изненадана, когато откри, че не е сама. Господин Тибс се бе навил на кравай върху гърдите ѝ и мъркаше доволно. Ейбъл също беше тук, буден, седнал в края на леглото. На лицето му грееше нежна усмивка.

Джейн не знаеше какво да мисли, когато първите му думи бяха:
— Ти вярваш ли ми?

ГЛАВА 18

Дали му вярваше? Джейн погледна Ейбъл Андretti и повтори въпроса наум. Отговорът бе съвсем прост. Та той бе братът на Еди, мъжът, който се бе поколебал дали да я люби, защото заслужавала повече от една свалка. Това бе мъжът, който ѝ бе показал неизпитвани досега удоволствия. Дали му имаше доверие?

— Тази сутрин между нас нямаше да се случи нищо, ако ти нямах доверие — каза сериозно Джейн. Отговорът ѝ му достави удоволствие.

— Все още ли искаш да те любя?

Джейн се засмя.

— Мисля, че след фиаското тази сутрин, въпросът по-скоро е дали ти все още искаш да ме любиш?

Ейбъл поклати глава.

— Не те питах за това. Все още ли искаш да те любя?

— Да, но... — Тя постави ръка на гърдите му и го възпря, когато той понечи да я целуне. — Не тук. Баба може да чуе. — При тази мисъл се изчерви, но Ейбъл само се усмихна и я целуна, както искаше. Това не бе страстна или възбуждаща целувка, а едно сладко докосване по устните. Веднага след това се изправи.

— Това е за теб. — Вдигна един малък сак от пода и го остави от другата страна на леглото ѝ. — Да не използваш и да не носиш нито едно от тайните си оръжия. Само това. Ще те чакам при пикапа след половин час.

Щом излезе от стаята, Джейн се изправи. Господин Тибс се наежи от грубото отношение и се оттегли в търсене на легло, където нямаше да бъде подложен на подобни притеснения. Тя надникна в чантата, приготвена от Ейбъл. Вътре имаше някаква козметика, всичко съвършено ново, все още неразпечатано, оставено върху нещо червено. Джейн премести грима и извади червената дреха. Беше рокля, тънка и ефирна.

— Боже господи! — измърмори тя и отново бръкна в сака. Имаше още бельо и обувки, всичко бе подбрано изключително сексапилно и предизвикателно. Дрехи? Грим? Ще те чакам при пикапа? Той смяташе да я води някъде. И то само след половин час.

Отметна чаршафа и скочи от леглото само по бельо. Втурна се към банята и пусна душа. Върна се бързо и грабна роклята и сака.

— Пет минути за душ, пет за обличане. Имам десет за косата и десет за грима — нареждаше тя, докато си сваляше бикините и влизаше под душа. Щеше да успее. Надяваше се.

Успя в последната минута и хукна по стълбите към гаража. Ейбъл се бе подпрял на пикапа. Изглеждаше страхотно в тъмен костюм и вратовръзка. Ленива сексапилна усмивка плъзна по устните му, когато я видя, след това се изправи и отвори вратата на ниска спортна кола, паркирана до пикапа.

— Каляската ви очаква, прелестна госпожо.

— Това пък откъде се взе? — попита Джейн и се настани на седалката.

— Взех я назаем от Дан. Не исках да взема пикапа, за да не се окаже, че баба ти не може да мръдне никъде — обясни той и затвори вратата.

Джейн не свали поглед от него, докато той заобикаляше колата, и усети, че се усмихва. Не искал да остави баба ѝ без транспорт. Толкова беше внимателен, а в гласа му бе прозвучала обич, когато заговори за възрастната жена. Джейн бе доволна, нищо че баба ѝ не можеше сама да кара пикапа.

— И така — каза тя, когато Ейбъл се настани до нея. — Къде отиваме?

— Ще видиш — бе всичко, което той каза и запали колата.

И двамата мълчаха, докато излезе на заден от алеята и когато подкара по пътя. Щом подминаха портата, Ейбъл пусна едната си ръка от волана и пое нейната.

— Наспа ли се?

— Да, благодаря. Спах толкова много. Направо не мога да повярвам, че сте ме оставили да спя чак до осем.

— В моята лудост си има система — каза небрежно той.

— Така ли? — попита развеселена тя. — И каква е тази система? Той се поколеба за момент, а след това ѝ обясни:

— След като ти си легна, заместих Нанси пред мониторите.

— Нещо интересно?

Забеляза, че тя се стегна, и стисна ръката ѝ.

— Не. И тази вечер няма да говорим за семейство Енсекси. Искам малко време, без да се сещам за тях. Сестра Нанси се зае с работата си и вечерта е само наша. Съгласна ли си?

Джейн кимна.

— Съгласна съм. Искам да ти кажа, че е много мило от твоя страна да я заместиш днес следобед.

— Трябва да ти призная, че не съм го направил от любезност. Беше от съвсем егоистични подбуди.

— Така ли?

— Тя спа, докато аз следях монитора. Затова никой не те събуди. Така че тази вечер няма да има нужда някой да я замества и аз ще мога да прекарам нощта с теб.

— О! — Джейн усети как се размеква. Той бе толкова мил.

Мъжът дръпна ръката си, за да може да завие, и след това отново я протегна към нея. Джейн се усмихна спокойно.

— И така, заместих Нанси и докато седях и гледах нетрепващия екран, измислих как ние двамата да прекараме времето. Обадих се у семейство Браунстайн и помолих Дан да ми даде назаем колата си, след това помолих Луелин да купи някои неща от магазина.

— Грима! — разсмя се Джейн. — А пък аз си казах, че си невероятно умен мъж, успял да избере подходящите продукти и цветове.

Луелин бе осигурила всичко, което можеше да ѝ дотрябва: шампоан, гел за измиване на лицето, лак за коса, червило, пудра, сенки, очна линия и парфюм. Ейбъл е искал да е сигурен, че тази вечер тя няма да разполага с нищо поразяващо или опасно за здравето, сети се тя. Засмя се тихо и в същия момент видя табела ДОБРЕ ДОШЛИ В ДЖЕЙМСТАУН. Изправи изненадано гръб.

— Вече не сме в Сонора!

— Знам. Но не сме кой знае колко далече — успокой я той. — Нали видя колко е кратък пътът. Освен това как да те гледам влюбено в очите из Сонора, след като се предполага, че сме брат и сестра?

— Аха. — Джейн се отпусна с надеждата той да я гледа влюбено в очите поне час. След това се стресна, защото се сети, че това е

среща! Първата ѝ среща с Ейбъл. Сети се какво бяха правили днес сутринта и си каза, че малко са пообъркали реда на нещата, но пък и обстоятелствата не бяха съвсем нормални.

— Пристигнахме — обяви Ейбъл и намали.

Тя не беше сигурна къде точно са пристигнали, освен че се намираха в Джеймстаун. Той не бе спрял пред ресторант, а паркираше на заден на свободно място на улицата. Намести колата, изключи мотора, слезе и отвори със замах вратата на Джейн.

— Мадам? — Предложи ѝ ръката си и я погледна предизвикателно, поглед, който едва ли щеше някога да види на лицето на френски оберкелнер.

Нощта бе прекрасна, съвсем подходяща за кратка разходка. Тротоарите в Джеймстаун бяха облицовани с дърво и Джейн много внимаваше да не се пребие заради високите токчета, избрани от Ейбъл, затова когато внезапно свиха към някаква постройка, тя спря и се огледа. Беше я довел в някаква кръчма, на име „Върбата“. Сградата бе изключително красива, във викториански стил с дървени капаци на прозорците и бяла ограда, която в тъмното приличаше на захаросана. Двойна дървена врата с матови стъкла служеше за вход на самия ъгъл на сградата, където се срещаха предната и странична стена. Очарователно!

От дървения тротоар стъпиха на дървените подове в ресторанта. Джейн се огледа любопитно, докато вървеше след сервитьорката. Светлината бе приглушена, на всяка маса бе поставена запалена свещ в малък глобус, имаше сепарета и отделни маси и можеха да се настанят не повече от трийсет човека. Джейн се настани и се усмихна на Ейбъл.

— Благодаря — каза тя, след като сервитьорката им остави менютата и се оттегли.

Ейбъл изглеждаше учуден.

— За какво?

— Че си се сетил за това.

— А! — Усмихна ѝ се и протегна ръка към нея, повдигна я към устните си и я целуна. — Удоволствието е изцяло мое.

Джейн се изчерви, когато по ръката ѝ плъзна тръпка, след това насочи поглед към менюто, за да се разсее. Сервираха им фондю от сирене, след това салата, супа и предястията. Джейн си поръча пиле по йерусалимски, което се оказа прекрасно ястие със сос от бяло вино и

артишок. Ейбъл предпочете печено агнешко и също остана доволен от избора си. На Джейн ѝ се искаше да поседят малко, преди да се приберат и времето им заедно да свърши, но Ейбъл плати и я поведе обратно към колата.

Джейн въздъхна тъжно, когато потеглиха. Тази вечер бе прекрасна, защото се откъснаха от ужасните моменти. Дори бяха успели да се насладят на влюбените погледи, които Ейбъл обеща. Разговорът им бе забавен и интересен и те нито веднъж не споменаха семейство Енсекси. Младият мъж ѝ разказа забавни случки от времето, когато се опитвал да свикне с живота в Англия, а тя му обясни за работата сив Ч.А.Р. Той се смя до сълзи, когато чу как за малко не отнесла главата на Дик с миниракетоносителя.

Джейн си припомняше отделни моменти от вечерта, докато той караше и затова не обърна внимание откъде минават, докато не усети, че той намалява.

— Къде сме? — попита тя, когато Ейбъл спря колата.

Той изключи мотора и се обърна към нея.

— В хотел „*Национал Джеймстаун*“. Искам да те любя, Джейн. Знам обаче, че ти нямаше да искаш, докато баба ти е в съседната стая, а в голямата спалня не можехме да се усамотим заради Нанси, затова направих резервация тук. Само че ако ти не искаш...

Джейн покри устните му с пръсти.

— Искам — отвърна протичко тя, обърна се и слезе от колата, без да го чака.

Хотел „*Национал*“ беше двуетажна викторианска постройка, сякаш правена за някой уестърн. Квадратна, бяла, вторият ѝ етаж — опасан с балкон, който служеше като навес над тротоара. Светлините ѝ блестяха примамливо в нощта.

На Джейн обаче съвсем не ѝ беше до този старовремски чар в стила на дивия Запад. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите от вълнение, притеснение и радост. Щяха да се любят. Освен въодушевлението, усети и страх. Тази сутрин Ейбъл ѝ бе доставил огромно удоволствие и щеше да ѝ достави още повече, сигурна бе, ако не се бе случил онзи инцидент със смаляващия презерватив. Ами ако този път се объркаше нещо друго? Ами ако тя объркаше нещо?

Тези мисли и още много нахлуха в главата ѝ, докато чакаха за ключа и се отправиха към резервираната стая.

Олеле, каза си Джейн, докато той отключваше вратата. Толкова по-лесно беше, когато вече се случваше. Усети нещо като болка, докато се притесняваше и вълнуваше за предстоящото. Почувства се като девственица. Вратата се отвори и Ейбъл я въведе. За момент вниманието ѝ се насочи навътре „*Минала съм през врата, която води в друго време*“ — каза си Джейн възхитена. Високо, пухкаво легло с месингови табли, старовремски картини и лампи, както и ръчно тъканата покривка за леглото, придаваха уют и приятно усещане.

Шампанско и покрити блюда бяха подредени на малка масичка, поставена пред леглото.

— Мислех тук да минем на десерта — каза Ейбъл и затвори вратата.

— Добре. — Тя му се усмихна като омагьосана. Освен че всичко тук бе приятно и романтично, жестът му щеше да ги накара да се почувстват по-естествено. Щяха да се отпуснат, да пийнат шампанско и да изядат десерта, скрит под капациите на масичката, а когато настъпеше подходящият момент, да се любят. Сега, след като нямаше напрежение, Джейн бе готова.

Той бе останал до вратата и тя пристъпи към него, плъзна ръце около врата му и се притисна в него. Наведе главата му за целувка. Чу се глухо тупване, когато Ейбъл изпусна сака, който бе взел от колата. Ръцете му обгърнаха кръста ѝ и я привлякоха към него, за да отвърне на целувката с пламнала страст.

— Десертът — прошепна той и се отдръпна. — Искаш ли...

— Искам теб. — Джейн жадно захапа брадичката му.

Ейбъл изстена и се наведе, за да покрие устните ѝ.

Ръцете му не спираха да гаят тялото ѝ, после минаваха нагоре по същия път, докато най-сетне се спряха на копчетата на роклята. Тя реши, че мъжът е избрал тази рокля, защото е къса, тясна и сексапилна, но едва сега разбра другото ѝ преимущество. Копчетата се отвориха с леко подръпване и Ейбъл вдигна ръка към закопчалката на сutiена ѝ. След секунди между тях нямаше нищо.

Джейн изхлипа до устните му и стисна здраво раменете му, докато ръката на любимия не можеше да се откъсне от голото ѝ тяло. Усети как краката ѝ омекват. Изглежда разбрал това, Ейбъл я подпря на стената и притисна дупето ѝ с едната си ръка. Тя усети твърдата му мъжественост и разбра, че не са останали поражения след фиаското

тази сутрин. Разкъсваше се кое да направи по-бързо, да го докосва или да го съблече. Реши, че иска първо да го почувства целия, отдръпна ръце, прекъсна целувката и се зае със сакото.

Отначало Ейбъл се изненада на опита ѝ да прекъсне прегръдката, но когато усети, че тя смъква сакото от раменете му, разбра какъв е замисълът ѝ и се постара да ѝ помогне. Сакото падна с шумолене на пода, последвано бързо от ризата и вратовръзката. След това Джейн притисна устни към горещите му гърди. Прокара ръце по тях и въздъхна от удоволствие.

— Толкова ми харесват гърдите ти.

Ейбъл се разсмя.

— И на мен твоите.

Джейн затвори очи, докато той я галеше, след това плъзна едната си ръка по корема му и се насочи към панталона. Усети как стегнатите мускули се свиват, и се усмихна. Отвори очи и започна да разкопчава панталона. Пръстите на Ейбъл замряха, очите му горяха. Тя разкопча копчетата и плъзна ръка навътре, преди той отново да е завладял устните ѝ. Обхвана го в длан и в следващия миг езикът му се плъзна в устата ѝ.

Усети ръката му до бедрото си и простена, когато пръстите му се пъхнаха между краката ѝ. Притисна я през копринените бикини, които сам бе избрал.

Джейн разтвори крака, за да му е по-удобно, но остана разочарована, когато ръката му се плъзна настрани. Той прекъсна целувката и устата му се спусна надолу, пробягна по брадичката ѝ, по шията, докато откри едната гърда. Застоя се за малко на нея и коленичи. Смъкна още наполовина свалената рокля и притисна устни към корема ѝ, след това проследи с език ръба на бикините ѝ. Започна бавно да ги смъква надолу.

Джейн потръпна, когато копринените бикини се спуснаха на пода. Тя ги прекрачи и усети, че все още не е махнала високите обувки и чорапите, които нямаха нужда от жартieri. Вдигна поглед към Ейбъл.

— Да се преместим в леглото — прошепна той и я целуна отново.

Джейн отвърна на целувката му, плъзна ръка помежду им и откри, че той е все още твърд и горещ. Освободи го от разкопчаните

панталони и го обхвана в ръка. Ейбъл се отдръпна с тихо съскане и едната му ръка се подпря на стената над главата ѝ.

— Джейн — прошепна той през стиснати зъби, докато тя го галеше. — Представях си всичко това целия следобед, докато ти спеше. Май няма да...

Той замлъкна и възкликна, когато тя прокара пръсти по цялата му дължина. Разбрал, че няма намерение да спре, а никак не искаше да я прекъсва, отново започна да я докосва и целува. Отдръпна се леко и сведе глава, за да поеме набъбналото ѝ зърно, а ръката му отново се плъзна между краката ѝ към голата влажна топлина.

Той простена до гърдата ѝ.

— Джейн, толкова е хубаво да те докосвам. Искам...

— Аз също — прошепна в отговор тя и се притисна към ръката му. — Сега.

— Слава богу — въздъхна той. Ръката се отдръпна и той се наведе, за да вземе изпуснатия сак, след това пое и нея и се изправи. Учуденият вик на Джейн замря, когато той я целуна по бузата и я отнесе в леглото.

Джейн пхна пръсти в косата му и се отдаде на удоволствието на целувката, когато усети мекото легло под себе си. Ейбъл понечи да се отдръпне, но тя не го пусна и се изправи на колене на леглото, за да се отделя от него. Нямаше да успее, дори и да искаше, защото вече имаше нужда от него също както от кислород. Искаше да усети ръцете му по тялото си, езика му в устата си, неговия...

Ерекцията му се притискаше в бедрото ѝ, а тя простена до устните му. Точно това искаше. Искаше да изпита това, което пропуснаха сутринта. Удоволствието, което той ѝ показва, бе невероятно, но тя гореше от нетърпение да го почувства в себе си. Искаше го веднага.

— Ейбъл, моля те. — Молбата ѝ прозвуча тихо, когато той премести ръка между краката ѝ. Тя се отри в него, усети предстоящото удоволствие и изхлипа. В този момент някакво шумолене привлече вниманието ѝ. Изви глава и погледна към чантата, която той бе оставил на леглото до тях. В момента ровеше вътре с едната си ръка, а с другата я галеше. В следващия момент изсумтя доволно и извади опаковка презервативи. Тя ги погледна безизразно, а той се усмихна и сви рамене.

— Луелин ли? — попита ужасена.

— Не — побърза да я увери той. — Сам ги купих.

— Слава богу — въздъхна тя. Затвори очи и се отпусна назад в леглото. Колко уничително щеше да бъде, ако знаеше, че Луелин е купила презервативи за...

Ейбъл прочисти гърлото си и Джейн отвори широко очи. Беше си свалил слиповете и сега шаваше в единия край на леглото, очевидно притеснен и несигурен дали да продължи, обзет от страх. Погледът ѝ се спря на впечатляващата му ерекция и тя се изправи. Премести се до него на самия край на леглото и взе презерватива.

Отвори го, извади латекса и примигна. Беше ярко цикламен. Вдигна очи към него. Ейбъл я наблюдаваше широко усмихнат.

— Стори ми се, че този цвят ти допада — каза той.

Джейн се разсмя и се отпусна назад в леглото.

Ейбъл си взе отново презерватива и коленичи между краката ѝ. Нежно прокара ръце нагоре по бедрата ѝ. Джейн потръпна и смехът ѝ замря. Изобщо не разбираше какво ѝ се е сторило толкова смешно. Сигурно това бе отдушникът на сексуалното напрежение. Но ето, че сега това напрежение се връщаше с пълна сила.

Намести се на леглото така, че да има достатъчно място и за него, потегли го за ръката, за да се отпусне върху нея. Ейбъл се подчини, настани се между краката ѝ и се притисна в нея, но не навлезе.

Джейн не откъсваше очи от лицето му и си мислеше колко е хубав, мил и смешен. Нова топлина се смеси със страстта ѝ. Усмихна му се и го привлече за целувка. В момента, когато той навлезе в нея, плъзна и език в устата ѝ. Джейн изхлипа и се изви, когато той я изпълни. Обви кръста му с крака и стисна раменете му. Той бе в нея. Младата жена усети, че се дави в горещо неповторимо удоволствие, на което никога нямаше да се насити. Ейбъл я дари с това ново усещане, а накрая и двамата извикаха и се отпуснаха на леглото.

Джейн не си спомняше кога е заспала. Когато се събуди, Ейбъл ги бе завил и галеше нежно гърба ѝ.

— Ммм — измърка Джейн. Протегна се до него, извърна се и му се усмихна. Той беше буден и широко усмихнат. Зачуди се колко ли

време е спала. И откога е буден той.

— Готова ли си за десерта? — попита той.

Джейн се засмя и се отпусна по гръб до него.

— Да не би да искаш да кажеш, че има още?

Затвори очи, но усети, че Ейбъл се намества до нея, а след това завивката я нямаше. Усети как зърната ѝ настръхват, докато хладният въздух ги докосва, а после едното потъна във влажна топлина. Джейн отвори очи и погледна главата на Ейбъл. Тялото ѝ само се изпъна и изви в отговор на ласката, а в стомаха ѝ се събра топлина. Тогава Ейбъл стана и отиде гол да донесе подноса с десерта.

Джейн въздъхна, но се опита да не обръща внимание на негодуващото си тяло. Той бе събудил апетита ѝ, но не за сладкиши.

— Я погледни. Помолих да разнообразят избора и те са ни сложили от всичко. Чийзкейк, торта и още една торта и някаква... жълта торта.

Джейн се изкиска и се подпря на лакът, за да надникне.

— А в тази сосиера какво има?

— Сигурно шоколадова заливка.

— Най-вероятно за чийзкейка — обясни Джейн, щом забеляза учудването му.

— Може би. — Ейбъл грабна парче чийзкейк и сосиерата и се премести до нея на леглото.

— Искаш ли? — Заля парчето, бодна една хапка и го поднесе към устата ѝ.

Тя се намръщи, когато шоколадът капна върху гърдата ѝ, но отвори уста и пое хапката.

— Ммм. — Затвори очи, за да се наслади на вкуса, но когато усети, че той се навежда, за да близне капката, ги отвори отново, тъкмо в момента, когато се насочваше към зърното ѝ.

Усети как в нея потръпва удоволствие, но когато го забеляза, че изправя глава, прехапа устни. На него, изглежда, не му бе подействало по същия начин. Поднесе нова хапка торта към устните ѝ. Нова капка шоколадов сироп падна на гърдата ѝ, преди да е успяла да отвори уста, и Ейбъл отново се наведе, за да я оближе.

Джейн едва се сдържаше да не се извие към него и усети, че дишането ѝ става все по-бързо и по-плитко. Но Ейбъл отново се изправи и насочи цялото си внимание към тортата.

— Не е ли сега твой ред? — попита тя малко задъхано, когато той ѝ подаде нова хапка.

— Мой ли? — Вилицата трепна в ръката му и този път цялото парче се озова върху Джейн. — Опа. Това е моята хапка.

Джейн въздъхна и се отпусна на леглото. Хапката се бе плъзнала от гърдата върху корема ѝ и Ейбъл обра всяка трошичка. Когато свърши, тя трепереше неудържимо.

— Още? — попита той с дрезгав глас.

Джейн отвори очи и видя нова хапка от този божествен сладкиш, но поклати глава. Не за това бе гладът ѝ.

— Май сам ще трябва да изям десерта — каза той и сви безразлично рамене.

Джейн отново затвори очи и реши, че е прекалено жесток, за да я дразни по този начин. В следващия момент нещо студено се разля по кожата ѝ.

— Какво? — възкликна тя и се изправи уплашена. Той изливаше върху нея шоколадов сироп направо от сосиерата. Не много, по малко върху едната, а после и върху другата гърда, след това в центъра на стомаха ѝ.

— Това ми е десертът — обясни тихо той. Остави сосиерата на нощното шкафче и я побутна на леглото. — Чийзкейкът е дамски сладкиш. Аз лично предпочитам Джейн ала шоколад. — Наведе се над едната ѝ гърда, след това вдигна сериозно глава. — Не се притеснявай, ще го изям до последната хапка.

Така и направи. Съсредоточи се върху шоколадовата следа първо по едната, а после и по другата гърда. Докосваше я единствено с език и така преживяването стана изключително еротично. Всяка клетка от тялото на Джейн бе съсредоточена в движението по кожата ѝ.

Дишаше бързо и стискаше чаршафа, когато той продължи надолу към корема ѝ. Следата свършваше на пъпа, но той все още не бе приключил. Бедрата ѝ се повдигнаха рязко нагоре, когато главата му се спря между тях. Едва достигнал до центъра на женствеността ѝ, тя не успя повече да се сдържи. Изпъна се, извика и едва не скъса покривката на леглото, докато я заливаха вълни от удоволствие.

ГЛАВА 19

Когато Джейн се събуди, Ейбъл не беше в леглото. Тя се отпусна по гръб и си отдъхна, щом го видя до прозореца, облечен в един от халатите на хотела, стиснал чаша кафе в ръка. Косата му беше мокра. Очевидно си бе взел душ. Не пиеше кафето, само стискаше чашата и се взираше през прозореца. Предположи, че той не вижда какво става навън, а се притеснява за сестра си.

Магията, откъснала ги от действителността, беше отлетяла, каза си тя и бе готова да заплаче. На Джейн все още не ѝ се искаше да свършва. Искаше още, поне малко. И щеше да получи, реши тя. Отметна чаршафа и тръгна гола към Ейбъл. Той дори не подозираше, че е станала, докато младата жена не го прегърна през кръста. Ейбъл покри ръцете ѝ със свободната си длан, а тя притисна буза към хавлиения халат и го прегърна здраво.

— Добро утро — каза той.

Долови разсеяността в гласа му и разбра, че все още е някъде далеч с мислите си. Това не бе, както ѝ се искаше. Затова плъзна ръце надолу под халата, погали го и усети как вниманието му се насочва на ново място.

— Трябва да се приготвяме — възропта той. Гласът му звучеше дрезгаво.

— След малко — увери го тя, учудена, че не ѝ достига дъх. Едва го бе докоснала, изпълнена с очакване, и вече бе обзета от възбуда. Продължи да го гали и дразни, докато той стана съвсем твърд, взе забравеното кафе в едната си ръка, а с другата го потегли към леглото.

— Забрави нещо — каза тя и спря до леглото. Пусна го, смъкна халата от раменете му и докосна с връхчетата на гърдите си неговите.

— Какво съм забравил? — попита той и се опита да улови гърдите ѝ.

Джейн се отдръпна и го бутна назад на леглото.

— Ти снощи си изяде десерта, но аз не съм — упрекна го тя. Взе полупразната сосиера с шоколадов сос от нощното шкафче и се

усмихна.

— Боже! — Очите на Ейбъл се притвориха, когато тя го заля с шоколад.

Лидия Енсекс се качваше по стълбите към входната врата, когато те спряха пред къщата два часа по-късно.

— Върнахме се в истинския свят — каза сухо Ейбъл.

— Гаднярите нямат спиране — отвърна Джейн. Излезе от колата, напълно готова да се справи с Лидия. Чувстваше се пълна с енергия, жизнена, щастлива и обнадеедена. В този момент бе в състояние да се справи и с десет Лидии.

— Тъкмо при вас идвах — провикна се блондинката и заслиза към тях.

— Закусихме навън — обясни Ейбъл, докато заобикаляше колата.

— Ядохме и десерт — отвърна небрежно Джейн. Веднага улови бързия проблясък на желание в очите на Ейбъл.

— Много приятно звучи. Къде ходихте?

— В Джеймстаун — отвърна веднага Ейбъл, без дори да се замисля. — Учудвам се, че днес си вкъщи, Лидия. Понеделник е, работен ден. Мислех, че ще бъдеш в Сан Хосе.

— А, взех си няколко почивни дни — каза тя, когато се приближи.

— И защо ти трябвахме? — попита Джейн, нетърпелива да приключи с разговора. Трябваше да се отърве от тази жена, преди да е започнала да опипва Ейбъл, защото Джейн щеше да се почувства длъжна да я смачка. — Или по-скоро ти трябваше само Ейбъл?

— Не. И двамата. С Дърк се надяваме тази вечер да хапнете с нас, за да се поопознаем по-добре. — Гласът ѝ се сниши, докато изговаряше последните думи, а погледът ѝ остана прикован в Ейбъл, подчертавайки как точно иска да го опознае.

Гол и в хоризонтално положение, предположи компетентно Джейн. Как ли нямаше да го бъде, зарече се тя, но се усмихна весело и излъга нагло:

— Страхотно!

— Да — съгласи се Ейбъл.

— Добре — мъркаше блондинката. Скъси и последната крачка разстояние до брата на Еди и сега вече се притискаше до него.

Ейбъл погледна към Джейн и забеляза нещо, от което го полазиха тръпки. Гласът му обаче прозвуча съвсем естествено.

— Трябва да занесем закуската на баба, преди съвсем да е изстинала.

— Закуска ли? Тя сигурно вече е яла. Почти обяд е.

— Спахме до късно тази сутрин. — Ейбъл успя да се откъсне от нея и се премести към колата. — Джейн, би ли отворила вратата на гаража?

Разбра, че той се опитва да я отдалечи от Лидия, преди да я е размазала. А закуска за Бабинка нямаше. Джейн се отдалечи, за да изпълни молбата му. Натисна копчето за отваряне на гаражната врата. Ейбъл веднага подкара и паркира, а Джейн побърза отново да натисне копчето и да затвори.

— Заповядайте към седем — извика Лидия и се наведе под спускащата се врата.

— Добре. — Ейбъл излезе от колата. — Ще се видим.

Щом гаражът бе плътно затворен, той хвана Джейн за ръката и я поведе към асансьора.

— Има само един етаж, Ейбъл — засмя се тя. — Защо не се качим по стълбите?

— За да направя това. — Привлече я в ръцете си, щом стъпиха в асансьора.

— О! — възкликна Джейн, когато целувката им прекъсна.

Ейбъл се усмихна.

— Беше готова да направиш на горката Лидия едно харакири.

— Аха.

— Няма защо да ревнуваш — каза доволно той, очевидно доволен от убийствените погледи, които бе отправила на другата жена. — Тя никак не ме интересува. Ти си моето момиче.

— Точно така — Джейн се притисна в него и усети твърдата му възбуда. — Както и ти не трябва да ревнуваш от Дърк.

Усмивката му угасна, а също и надигащата се ерекция. Изражението му стана кисело и той отвори уста, но замълча, когато Джейн избухна в смях. Веднага започна да имитира.

— Няма защо да ревнуваш, когато Дърк ми се натиска. Той никак не ме интересува. Ти си моето момче.

Ейбъл се насили да се усмихне и натисна копчето за затваряне на вратата. Натисна първия етаж и заяви:

— Сърцето ти е жестоко, жено.

— Аха, а освен това съм и наивна... Но това е част от чара ми — каза небрежно тя. Ейбъл се разсмя и излезе след нея от асансьора.

— Боже! Какви сте ми весели тази сутрин. Добре ли прекарахте?

— Бабо? — Джейн се закова на място, изчерви се, а след това се спусна да прегърне възрастната жена, но се отдръпна, щом Ръфи се поизправи и оголи зъбки за поздрав. Тя стисна дръжките на инвалидната количка.

— Прекарахме *страхотно*. Ейбъл ме заведе във „Върбата“ в Джеймстаун. Само да беше видяла, невероятно. Ами храната! Ядох пиле по йерусалимски. Страшно вкусно.

Джейн не беше глупачка. Бъбреше безспир за ресторанта, докато караше баба си и Ръфи към кухнята и масата в трапезарията. Описа и ресторанта, и Джеймстаун, и яденето в най-големи подробности, за да избегне неудобните въпроси на баба си. Сложи вода за чай и се нацупи, стресната от присмехулните погледи на Ейбъл и баба си.

— Така обикновено избягва неудобните разговори — каза Бабинка поверително на Ейбъл. — Щом се разприказва така, значи крие нещо.

— Благодаря за тайната — отвърна сериозно Ейбъл.

— Още колко мога да ти кажа!

— Давай. — Ейбъл придърпа стол и се настани до нея, готов да чуе всички тайни на любимата си.

— Мрази да иска помощ — обясни Маги Спайръс. — Джейни разчита предимно на себе си. Предпочита да си счупи гърба, докато мести нещо, но няма да помоли за помощ. Колкото е сладка и щедра, толкова мрази да я принуждават да дава каквото и да е. Ако някой очаква от нея само да дава, тогава го приема като товар, но си мълчи, докато най-сетне изгуби търпение и избухне. — Възрастната жена кимна след тези думи и продължи: — Магарешки инат е и става раздразнителна, когато е гладна, затова да я храниш добре. Но не й давай прекалено много млечни продукти. Не ги усвоява добре и тогава...

— Бабо! — Джейн бе спряла да приказва преди доста време и бе чула голяма част от казаното. Беше усетила, че те си говорят за нещо, но бе прекалено заета да измисля какво да каже и отначало не обърна внимание. Сега нещата ѝ се изясниха и тя се обърна ужасена към баба си.

— Да, скъпа? — Маги невинно галеше любимото си Ръфче. — Какво има?

— Ти...

— А, върнахте се значи.

Джейн извърна поглед към Нанси, която тъкмо бе влязла в трапезарията. Жената изглеждаше уморена и Джейн за момент изпита вина, че не се бяха прибрали по-рано, както искаше Ейбъл. Но чувството ѝ за вина бързо се разсея. Вроденият чар на Нанси се погрижи.

— Налей ми чаша чай и седни. Искам да говоря с теб — сопна се медицинската сестра агент и Джейн усети как търпението ѝ се изчерпва.

— И още нещо — изтъкна Бабинка пред Ейбъл. — Ненавижда някой да я командери. Така е с хората, които държат на независимостта си. Обича сама да взема решения. А виждаш ли изражението ѝ сега? Тази грозна гримаса с присвити очи, която все едно, че казва „*що не ’земеш да пукнеш, ма кучко*“? Това показва, че е най-добре да се покриеш някъде, защото ще се разрази ураган.

Ейбъл се заля от смях и дори Джейн усети как по устните ѝ трепва нещо като усмивка.

— „*Що не ’земеш да пукнеш, ма кучко ли*“? — попита тя. — Никога преди не те бях чувала да използваш такъв език, бабо. Калифорния не ти влияе никак добре.

— Но, Джейни, скъпа, нали все се опитвам да избягвам вулгарните изрази. — Тя сви рамене. — Само че понякога описанието пасва така съвършено на ситуацията, че каквото и друго да кажеш, няма да е никак подходящо.

— Вие тримата приключихте ли? — попита нетърпеливо Нанси. Джейн реши да остави жената да си почине. Очевидно бе изтощена. Щеше да ѝ прости дръпнатото отношение. Отново.

— Седни, Нанси. Ще извадя и сладки. Можеш да си вземеш, докато говориш — каза тя, решила също да даде някоя и друга заповед.

Изненадващото бе, че Нанси седна.

Джейн пренесе подноса с чая на масата, наля четири чаши, а в центъра остави чиния със сладки.

— Кажете сега, за какво искаше да говорим?

— Освен ако той не е и глух, и нем — а досегашните ни информатори не са споменали подобно нещо — Робърт Енсекс не е в тази къща.

— Напротив — настоя Джейн. — Джош и Дърк обсъждаха точно това.

— Те казаха ли „Робърт Енсекс е в къщата“?

— Неее — отвърна бавно тя. — Дърк каза „*Предай му, че няма да се бавим*“ или нещо подобно. — Забеляза задоволството по лицето на Нанси и бързо добави: — Само че Лидия и Дърк си говореха, че трябвало да попречат с него, след като се върнат от събирането у Лий. Нали така, Ейбъл?

— Само че тя не е говорила с него, нали? Прослушах записите, Джейн. Там цари пълно мълчание, освен хъркането.

— Това означава, че тя е влязла в мазето или нещо подобно, за да говори с него — настояваше Джейн.

— На архитектурните планове няма отбелязано мазе, Джейн. Сигурно е говорила с него по мобилен телефон, близо до страничната врата. Пропуснала си да сложиш камера и микрофон там.

Джейн изпъшка. Още един неин пропуск. Ако беше разположила камерите по-добре, щеше да има добро доказателство, че крадецът се е промъкнал от дома на семейство Енсекс, както и че Лидия е разговаряла с баща си по мобилен телефон.

— Виж — каза Нанси. — Прослушах няколко пъти дори тишината в оная къща. По нищо не личи, че там има още някой, освен Лидия и Дърк. Докато ги нямаше вчера, къщата бе съвършено тиха. Бащата не е там.

— Там е — кресна Джейн.

Нанси не й обърна абсолютно никакво внимание.

— Също така по нищо не...

— Ами мъжът, който нахлу тук вчера? — прекъсна я Джейн. — Нали е дошъл от къщата на двамата Енсекс.

— Нито една камера не го е уловила да излиза. Той просто се появи иззад ъгъла.

— Е, поне според... архитектурните планове, от голямата им спалня може да се излиза навън, както е и тук. Най-вероятно е излязъл от там.

— Може. Но не сме сигурни. И освен това на записите няма и звук, който да подсказва, че е бил в къщата.

— Сигурно е бил в другия край на къщата, където няма обхват. Защо му е да влиза тук, освен ако не е служител на Енсекси?

— За да ограби къщата — предположи сухо Нанси. — Това е скъп квартал, Джейн. Много се краде. Сигурно е бил най-обикновен крадец.

— Без кола? — попита тя.

— Сигурно си е скрил колата някъде от другата страна на оградата. Шерифът ще я открие все някога.

Джейн усети как я обзема разочарование. Нанси вече си бе наумила нещо. Дори нямаше намерение да приеме факта, че тук има нещо подозрително. Беше готова да обори всички аргументи. Въпреки това Джейн беше длъжна да опита всичко.

— Ами Еди? Те я отвлякоха.

— Дори и в това не сте сигурни — каза отегчено Нанси.

— Напротив, напълно сигурна съм — озъби се Джейн. — Тя взе моите проследяващи тампони. Следих ги от Ванкувър, хванах на екрана катафалката и я проследих до дома на семейство Енсекси.

— А ти видя ли Еди вътре в колата?

Джейн замълча.

Нанси поклати покровителствено глава.

— Може Еди да се е срещнала с Лидия, докато е била на среща, и да ѝ е преотстъпила твоя тампон. Може да сте следили Лидия чак до тук.

— Лидия не работи във Ванкувър.

— Живее и работи в Сан Хосе.

— Но Дърк работи във Ванкувър, а ето, че сега е тук. Може да му е била на гости.

— Тогава къде е Еди? — изръмжа Ейбъл, решил най-сетне да се намеси.

— Господ знае. Може дори да се е прибрала. Някой от вас сети ли се да се обади, за да провери?

Ейбъл и Джейн се спогледаха, след това той скочи и се отправи към телефона. Джейн остана загледана в него, но след това се обърна отново към Нанси.

— Ами жълтите рокли, в които са се наконтили тези жени? Как ще ми обясниш, че всички жени в един град са облечени в жълти летни рокли?

— Лош вкус — отвърна Нанси.

— А хавайските ризи?

— Още по-лош вкус.

— Никой не се обажда. Няма я — обяви Ейбъл и погледна лошо медицинската сестра агент.

Нанси поклати глава.

— Вижте, знам, че е доста подозрително с тези жълти рокли навсякъде, изчезването на Еди и всичко това. Само че Ч.А.Р. направиха въздушна снимка на района и просто тук няма никакви преподаватели, които да осъществят подобна програма за контрол над умствената дейност. За тази цел има нужда от огромна сателитна чиния, а тук такава няма. А и в къщата отсреща не става абсолютно нищо. По дяволите, та тези двамата дори не си говорят. Микрофоните ти не улавят друго, освен стъпки от време на време. Проверих ги. Инсталирани са правилно. Не мога да препоръчам на нашите хора да направят нищо на базата на подобна информация. Ще изчакам, ще наблюдавам и ще подслушвам още един ден, а след това ще препоръчам да прекратят операцията и да се заемат с друго. — Тя стана и излезе.

Джейн я прониза с остър поглед, а след това забеляза възмущение и страх по лицето на Ейбъл. Покри ръцете му със своите.

— Не се притеснявай. Ще разберем какво става там, когато отидем довечера на вечеря. Дори и да не разберем, ще взема микрофони и миникамери и ще ги поставя навсякъде из къщата. Имаме време. Ще успеем.

— Как така ще ходите на вечеря? — попита остро Бабинка.

— Лидия ни покани на вечеря — обясни Джейн. Маги не изглеждаше никак очарована от чутото, въпреки това Джейн заяви намеренията им: — Значи трябва да отидем.

— Не, не, не! Това никак не ми харесва. Те вече ви подозират. Може да са ви устроили капан.

Джейн присви очи.

— Да не би да искаш да кажеш, че са замислили нещо?

— Естествено.

— Защо тогава не каза нищо пред Нанси?

— Защото това е на базата на инстинкт. А инстинктите на Нанси никакви ги няма. Не очаквайте да си промени мнението, докато сама не се увери.

— Може пък да ѝ покажем тази вечер — каза решително Джейн.

— Никак не ми харесва — Бабинка гледаше мрачно младата жена. — Ясно ми е, че няма да ви спра. Трябва да сте особено внимателни.

— Разбира се, бабо — увери я Джейн. След това, тъй като тя продължаваше да изглежда по-притеснена откогато и да било, внучката ѝ я целуна и обеща отново: — Много ще внимаваме.

— Къде отиваш? — попита Маги, когато я видя, че става.

— Ще предложи на Нанси да я сменя на монитора. Цяла нощ е била пред него. — Направи се, че не вижда подозрителния поглед на баба си, и се отправи към голямата спалня.

За разлика от Маги, Нанси не прояви никаква подозрителност, напротив, бе искрено благодарна. Джейн изчака другата жена да си легне и се хвана на работа. Беше се задълбочила, когато чаша кафе се появи най-ненадейно на масичката пред нея.

— Ммм, колко хубаво мирише. — Вдигна глава и се усмихна на Ейбъл. — Благодаря.

— Пак заповядай. Записите ли преслушваш? — Настани се на канапето до нея.

— Да. Как разбра?

Той сви рамене.

— А нещо откри ли?

— Да. И не. Свистенето се чува непрекъснато. А Нанси е права. Те не говорят много. Казват си „добро утро“, „лека нощ“, но след като Лидия каза, че отива да говори с баща си, няма нищо повече.

— Не останах с впечатление да са силният мълчалив тип — пошегува се Ейбъл.

— Защото не са. — Джейн поклати глава. — Те просто не казват нито дума вътре в къщата. И то откакто Джош бе убит, а още по-малко, откакто Нанси ликвидира онзи, дето се промъкна.

— Това определено не е нормално — реши Ейбъл.

Джейн кимна.

— Сигурна съм, че има мазе.

Ейбъл я погледна нещастно.

— Ами сателитната чиния, Джейн? Тук Нанси е права. Цялата ни теория се разпада, ако няма сателитна чиния. Ами ако наистина сме проследили грешния тампон? Може Еди да е някъде другаде. Мъртва или...

— Не. Не сме проследили грешния тампон. Еди беше в катафалката.

— Откъде си сигурна?

Тя не беше сигурна. Нанси бе успяла и нея да накара да се съмнява, но трябваше да даде някаква надежда на Ейбъл. А и тя самата търсеше увереност. В този момент се сети за нещо и се усмихна.

— Защото просто изчезна от екрана.

Той се обърка.

— Как така...

— Ако Лидия, или който и да е, си е взел от тампоните на Еди и го е изхвърлила, когато е пристигнала, щеше да има жълта точка, която показва, че е бил използван. Само че такава точка няма. Тя просто изчезна. Това означава, че предавателят е спрял да излъчва. — Тя отново насочи поглед към екрана. — Някъде в тази къща има изолирана стая или мазе.

Тя стана, отиде при торбите и започна да вади най-различни оръжия, за да избере подходящите за тази вечер. След това приближи до гардероба и извади един от кашоните, изпратени от Ч.А.Р. и избра каквото ѝ трябваше. На всяка цена смяташе да постави подслушвателни устройства в къщата на семейство Енсекси, ако не успееш да се доберат до необходимата информация по време на вечерята. Но как точно да внесе камерите и да ги скрие?

Погледна Ейбъл.

— Ще останеш ли при мониторите?

— Да, разбира се.

— Добре. Аз имам работа. — Грабна всичко, което беше отделила, пристъпи към него, целуна го страстно и излезе бързо.

В един от ъглите на гаража имаше работна маса. Очевидно господин Гудиноф е обичал да се занимава с всякакви поправки, преди

да се разболеет от Алцхаймер. Сега Джейн щеше да използва малката му работилница. Тук никой нямаше да я притеснява.

— Това е камера за вратовръзка — обясни Джейн на Ейбъл, докато я забождаше.

Ейбъл сведе брадичка, за да я огледа.

— Хем хубава, хем функционална. Също като създателката.

— Значи аз съм функционална, така ли? — попита развеселена Джейн. Довърши работата си и отстъпи, за да огледа ефекта.

— Ти си много повече. Красива, умна и забавна. Само че, Джейн... — Той стисна ръцете ѝ и я привлече към себе си, когато тя понечи да се отдръпне. — Все си мисля, че ти не трябва да идваш тази вечер.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Не искаш ли да разбереш дали Еди е там?

— Да. Но не искам да рискувам да те загубя. Предпочитам да отида сам и...

— Ейбъл — прекъсна го тя, — толкова си мил. А сега да вървим.

Обърна се и взе цветето, което бяха купили.

— Какво е това? — попита той.

— Цвете подарък в знак на благодарност за поканата за вечеря. С миникамера е — отвърна Джейн.

Опита се да мине покрай него, но той отново я спря и стисна ръцете ѝ.

— Джейн, говоря сериозно.

— Аз също, Ейбъл — отвърна не по-малко сериозно тя. — Еди е там вътре и смятам тази вечер да я открия. Това може да се окаже последният ни шанс в случай, че сестра Нанси си постигне своето.

Той пусна ръцете ѝ и кимна.

— Имаме ли някакви оръжия?

— Да, тук. — Джейн потупа чантата си. Той се намръщи, когато забележа размера.

— Не мислиш ли, че е доста големичка? Така и така вече са подозрително настроени. Какво ще си кажат, когато я видят?

Джейн сви рамене.

— Ако решат да надничат, за да проверят, ще открият само грим, вибратори и презервативи.

— Вибратори и презервативи значи? — Той пребледня. — Не ми казвай, че си ги взела.

Джейн се ухили.

— Надявам се да не се налага да ги използвам, но човек никога не знае. О! — Тя остави чантата и цветето и бръкна в джоба на панталона, за да извади нещо. Тази вечер бе категорична, че няма да си сложи рокля. Имаше нужда от джобове, затова избра черен копринен панталон и златно бюстие с дълбоко изрязано деколте. Опита се да не мисли какво означава изборът на златното. Дали не бе попаднала под влиянието на технологията за контрол над умствената дейност? Мили боже! Този въпрос трябваше да бъде разрешен още днес. Сред множеството подслушвателни устройства в джоба, Джейн извади и колие — дълга сребърна верижка с медальон. Беше твърде женствен, но нямаше кой знае какъв избор.

— Искам да си го сложиш. Вътре има поразяваща пудра. Натискаш тук — тя му показва миниатюрно копче — и капачето се отваря. Сипи пудрата в напитката на Лидия при първа възможност. Така ще успееш да я неутрализираш.

— Нали си сложи от поразяващото червило? — попита той и нахлузи колието, за да го пхне под ризата.

— Да. А също и парфюма серум на истината, обеци — бомби, лазерно колие, обувки със стрели, а колието има и вградена камера. — Тя отстъпи и му се усмихна. — Приготвила съм още някои трикове. Все едно, че отиваме на лов за мечки.

— Виж ти. — Той леко се усмихна. — Сега вече се чувствам по-добре.

Джейн кимна, сложи чантата през рамо и отново стисна цветето. Въпреки че се правеше на самоуверена, беше изключително нервна. Тръгваха право към опасността все пак, и то не кой да е, а тя, срамежливата Джейн Спайърс от отдел „Изобретения и нововъведения“ и един счетоводител.

— Да вървим.

— Готови ли сте? — попита Бабинка, когато Ейбъл и Джейн влязоха при нея в огромния хол. Тя натисна дистанционното, за да спре филма, който гледаше.

— Напълно. — Джейн се приближи и се наведе, за да я целуне по бузата.

Баба ѝ я хвана за ръката и изправи гръб. В очите ѝ бе стаена тревога.

— Нали ще внимаваш?

— Обещавам — отвърна тихо Джейн.

Маги Спайръс кимна рязко.

— Добре тогава, качете ме по тези проклети стъпала в голямата спалня, за да мога да ви наблюдавам в акция.

Двамата качиха баба по стъпалата, макар и трудно. Нанси и господин Тибс вдигнаха поглед, когато тримата влязоха. Никой от тях не им се зарадва, въпреки че според Джейн, за господин Тибс имаше значение единствено присъствието на Ръфи. Котаракът се направи на страшен, изсъска отегчено, а след това заспа отново в самия център на леглото. Тази проява на мъжка сила бе достатъчна, за да накара Ръфи да се свие и заскимти в скута на баба. Най-сетне зверчето се бе научило да не се занимава с котарака на Еди.

Нанси пък определено се изненада от вида им.

— Да не би сериозно да сте решили да продължавате с тази глупост?

Бабинка ѝ бе съобщила за поканата у съседите, когато жената се събуди. Според нея подобно посещение съвсем не беше добра идея и все още не си бе променила мнението.

— Естествено. Защо не? Нали сама каза, че там не става нищо. Съвсем сигурно е. — Джейн не се стърпя да не се заяде. Предполагаше, че агентката има някакви съмнения, и се страхуваше, че ако те двамата открият нещо, тя ще изглежда като глупачка. Още по-зле за нея.

— Не съм казала, че там не става нищо — озъби се жената. — Само казах, че няма никакви доказателства и...

— Е, ние ще ти осигурим — прекъсна я спокойно Джейн.

Нанси се намръщи.

— Може да се окаже много опасно, ако те действително са намислили нещо.

— Тогава имаме страхотен късмет, че си тук и ще ни подсигуриш гърба, нали? — Джейн се обърна към Ейбъл.

— Готов ли си?

Той кимна:

— Напълно.

— Тогава да вървим. — Тя тръгна към вратата и се провикна през рамо. — Компютърът е програмиран. Готов е да започне да предава, щом включи камерите. Подслушвателите са включени. Пожелайте ни успех.

ГЛАВА 20

— Да не ядеш и да не пиеш нищо, докато сме там. Ако трябва се преструвай, но да не си посмял да хапнеш или да пийнеш каквото и да е. — Джейн спря в края на алеята и подаде на Ейбъл саксията, за да включи камерата на вратовръзката му.

— Добре. — Той видя, че направи същото и с камерата в колието. — Ами ако те ядат и пият?

— Не може. Тогава или чашите, или вилниците са предварително обработени с нещо.

— И как точно да се преструвам, че пия?

Джейн приключи с колието си и се замисли. За да не събуждат подозрение, трябваше да се преструват, че пият. Ами ако ръбовете на чашите бяха покрити с нещо? Джейн нямаше проблем. Поразяващото червило на Липшиц и базата гланц...

Усмихна се и извади червилото, отвори прозрачната част и даде на Ейбъл знак да се приближи.

— Отвори устни и ги изпъни — нареди тя. Когато той го направи, тя започна да размазва. — Това е база гланц. Ще те защити, ако чашите са предварително обработени и действат при допир с устните — Тя се поколеба за момент. — Би трябвало да те защити. Ако е само основа — добави тя.

Ейбъл я погледна остро.

— Ако? Ти не знаеш ли?

— Не е моя разработка — призна тя и сви рамене. — Но да се надяваме на най-доброто.

— Имам странно усещане от това нещо — оплака се той. Джейн прибра червилото в джоба си и го видя, че трие устни. Усети, че тя го гледа, и попита: — Има ли още нещо, което трябва да знам?

Изглеждаше спокоен, но Джейн предполагаше, че е не по-малко нервен от нея. Нямаше нищо по-страшно от неизвестността, която ги очакваше. Нямаха представа какво да очакват тази вечер. Ако се окажеха прави и семейство Енсекс бяха лошите, решили да наложат

световно господство, значи ги очакваше голям проблем. Ако грешаха... Дори не й се мислеше по този въпрос.

Отблъсна тези потискащи мисли и се опита да се сети какво друго полезно да му каже, но не се сещаше за нищо. Истината бе, че главата й бе празна. Призна си веднага.

— Не се сещам за нищо. Дори не знам какво можем да очакваме, Ейбъл. Просто бъди нащрек.

Той кимна и погали нежно бузата й с един пръст.

— Добре, Джейн.

Тя се усмихна, взе саксията и включи и камерата в растението.

Ейбъл я хвана за ръка и те тръгнаха по улицата към алеята на семейство Енсекси. Започваше да се смрачава, но още не бе съвсем тъмно. Вечерта бе хладна, въздухът — свеж. Джейн бе почти готова да забрави накъде отиват и защо. Почти.

— Пристигнахме — прошепна тя пред вратата.

Ейбъл натисна звънеца.

— Джейн? — каза той, когато го чуха как отеква вътре.

— Ммм? — Тя вдигна поглед към него. Колко бе грижовен и умен, и сексапилен и как й се искаше да са в хотела в Джеймстаун, за да се любят, вместо тук.

— Ако нещо се случи, искам да знаеш, че...

Джейн притисна пръсти към устните му. Не бе сигурна какво иска да каже, но прозвуча като признание в последната минута. Не искаше да чуе думи от рода на „ако умра“, за които по-късно той можеше да съжалява. Беше сигурна, че подобно нещо може да хвърли лоша магия на цялата операция. Ако, след като свършеше, той все още имаше желание да каже нещо подобно, щеше да е повече от доволна да го изслуша. За момента не бе готова за признания.

— Нищо няма да се случи — заяви убедено тя. — Поне нищо лошо. — Ще обезвредим гадните близнаци, ще открием Еди и ще си я приберем, а след това нека Ч.А.Р. да нападат къщата или каквото там решат. Всичко ще мине по план.

— Да, но... — Той замълча, когато вратата се отвори.

— Ето ви и вас! — Лидия ги посрещна с щастлива усмивка, също като на хищник, и застана за момент пред тях, за да оценят прекрасната й сребърна рокля. Протегна се, сграбчи ръката на Ейбъл и го дръпна навътре. — Влизайте, влизайте. Нямах търпение да дойдете.

Джейн се огледа любопитно, когато влезе. Не бе особено учудена от интериора. Докато домът на семейство Гудиноф бе приятен и уютен, всичко тук бе като в изложбен салон, прекалено съвременно, с остри ъгли, лъскави повърхности и студени цветове. Точно като Лидия. Ледената кралица в ледения си палат.

— Джейн! — Дърк дойде от хола, сякаш нямаше търпение да е с нея. Пое свободната ѝ ръка и се приведе, очевидно с намерението да я целуне за поздрав, но Джейн измести растението пред него, изпълнена с паника. Все още не искаше да го неутрализира, поне докато Лидия я наблюдаваше. Поразяващото червило щеше веднага да го извади от строя.

— А? — Той се отдръпна от зелените листа, завреши се в лицето му. — Какво...

— Малка благодарност за поканата тази вечер — отвърна Джейн и се усмихна обезоръжаващо.

— О, колко мило! — Не беше много сигурен, когато поемаше саксията, но ѝ върна една от заучените си усмивки и я хвана за ръка. Привлече я до себе си и я отведе до канапето, а бедрото му се отъркваше в нейното на всяка крачка. Джейн не седна. Нямаше намерение да се окаже притисната от Дърк на канапето. Заобиколи го и се настани на един стол в другия край. Остави чантата си на пода.

— Боже господи, Джейн. Каква огромна чанта! — изсумтя Лидия и привлече Ейбъл към канапето. — Какво си помъкнала в нея? Оръдие?

— Ами... — Джейн се засмя и махна неопределено с ръка. — Грим, четка, портфейл, бележник, а обикновено нося и някой роман, ако ми остане време да почета. Най-необходими неща.

— По нещо за всеки случай — каза развеселена Лидия.

— Направо няма да повярваш.

— Едва ли. — Обърна се към Дърк и посочи бялото вино, оставено да се изстудява на масичката за кафе. — Ще ни окажеш ли честта, брат ми?

— Разбира се. — Той седна на канапето и посегна за бутилката. Отвори я бързо и лесно. След това наля в четирите предварително приготвени чаши.

— Вечерята ще бъде готова след малко. Реших първо да пийнем по нещо, да се опознаем и тогава да седнем на масата — съобщи

Лидия. Настани се на облегалката на стола, който Ейбъл бе избрал вместо канапето. — Надявам, се нямате нищо против.

Джейн измърмори нещо, което можеше да се приеме за положителен отговор, замислена за други неща. Вечеря. Яденето се готвеше и скоро щеше да стане. Само че тук не миришеше на готвено. Тя огледа хола и установи, че не само мирисът на ядене липсва. По нищо не личеше тук да живее някой — нямаше вестници, списания, нито програмата за телевизията, нито семейни снимки. Чистотата не я учуди, просто липсата на човешко присъствие. Колкото повече оглеждаше стаята, толкова повече се убеждаваше, че тук не живее никой.

— Заповядай. — Дърк подаде на Джейн чаша вино и тя прие с усмивка. Погледна към Ейбъл и той, също, прие чашата от Дърк. Очите им се срещнаха над масата и двамата заедно оставиха виното.

— Това е калифорнийско вино. Трябва да опитате.

Джейн погледна Лидия. Блондинката я наблюдаваше със студен поглед, нейната чаша също бе недокосната. Джейн знаеше, че ръкавиците са свалени. Бяха се оплели в паяжина и паякът се бе уморил от игри.

— Пий — каза тихо Дърк до ухото ѝ.

Джейн извърна бавно глава и го погледна. Обичайната му веселост бе изчезнала. Изглеждаше неестествено сериозен. Лицето му сега представляваше красива леденостудена маска и тя усети как по гърба ѝ пробягва студена тръпка.

Джейн погледна и двамата Енсекси, докато обмисляше трескаво ситуацията. След това повдигна чашата към устните си и се престори, че отпива. Молеше се червилото на Липшиц да я защити от наркотика. Усмихна се и остави чашата.

— Чудесно е.

Лидия не се усмихна.

— Пий още.

Добре, каза си Джейн и отново вдигна чашата към устата си. Това вече бе сигурен знак, че в чашата ѝ е поставено нещо и те ще очакват нещо да стане. Само че какво? Да припадне на момента? Бавно да се унесе? Това вече щеше да е по-сложно.

— И ти, Ейбъл. Почти не си докоснал своята. Поне опитай. — Лидия покри ръката на Ейбъл със своята и го подтикна да вдигне

чашата към устата си, а след това отново се втренчи в Джейн.

Реши да се прави на невинна, затова се усмихна, сви рамене и отново повдигна виното, докосна го и преглътна така, че да се види, че гърлото ѝ се движи. Ейбъл постъпи по същия начин. Остави чашата и погледна от изпълненото с очакване лице на Дърк към подозрителните очи на Лидия. Те се местеха от нея към Ейбъл, сякаш наблюдаваха тенисмач. Когато Лидия отвори уста отново, най-вероятно за да ги подкани да пият, Джейн примигна.

— Боже, изобщо не нося на пиене.

Примигна още няколко пъти, доволна да забележи очакваната реакция у двамата Енсекси. Дърк видимо се отпусна, а по устните на Лидия трепна едва доловима усмивка.

— О — продължи Джейн. — Май да отида да си плисна малко вода на лицето. Къде е банята? — Тя стана, олюля се и тупна обратно на стола.

Трябваше да получи награда за такава майсторска игра.

— Джейн! — Гласът на Ейбъл бе притеснен, но съвсем слаб. Джейн отвори едва-едва очи, когато той скочи на крака, за да отиде при нея, но след това се строполи в края на канапето. Тя отново затвори очи, защото не бе сигурна дали наистина не е пийнал и дали наистина не бе изпаднал в безсъзнание, или просто гледаше от нея и се преструваше така умело.

Джейн усети, че я обзема паника, защото стаята бе станала съвършено тиха. Тогава Лидия се обади:

— Татко не каза, че ще действа толкова бързо, но какво пък. Сега да видим какво е помъкнала в този куфар, дето му казва чанта.

Джейн чу шумолене, след това кожената чанта бе подпряна на крака ѝ. Сигурно Лидия я отваряше.

— Боже мой!

— Какво има? — попита Дърк. Усети как кракът му се отърква в нейния, а после се подпря на коляното ѝ, за да надникне в чантата. Стана ѝ тежко, когато той се приведе още повече, за да разгледа какво е открила Лидия.

— Нашата Джейн е някаква нимфоманка. Я виж, тук има поне дванайсет презерватива. Чакала те е дива нощ, Дърк.

Чу го как простена.

— Нали ти казах, че не са от федералните! По дяволите, Лидия! Развали ми кефа.

— Я млъквай. Нали ти казах какво чух в кухнята. Даниел каза, че Ейбъл бил щастливец.

— Може да е имал предвид, че му е сестра. Въпреки че това е гадно. Виж! Тук има само грим и онези боклуци, за които тя говореше. Какво е това цикламеното под портфейла?

— Господи — проточи глас Лидия.

— Вибратори? — Дърк беше потресен — Колко са? Един, два...

— Шест — каза Лидия и се изсмя неприятно. — Май не е била сигурна, че ще успееш да се справиш със задачата. Или пък ти е била приготвила доста извратен коктейл.

— Шест ли? — Дърк беше учуден. — Че къде ще ги набутаеш и шестте?

Лидия избухна в смях, но на брат ѝ не му беше смешно. Гласът му звучеше раздражено, когато я нападна:

— Ти, с твоите гениални идеи. *„Те са от федералните, има нещо, Дърк“* — каза с писклив глас той, очевидно в опит да я имитира. — *„Ейбъл още не се е опитал да ме докосне. А и чух Даниел...“*

— Я горе главата. Може пък да ти се отвори парашутът с ненаситната госпожица Джейн — прекъсна го с досада Лидия. Шумоленето продължи и Джейн разбра, че ѝ преглеждат чантата. Не беше сигурна какво търси Лидия, но когато чу да се отваря цип, разбра, че ѝ проверява портфейла.

— Да не би да си въобразяваш, че ще спи с мен, след като ѝ дадохме поразяващ наркотик — мрънкаше Дърк.

— Е, може би... може пък татко да направи някои от магиите си с контрол над ума и да я превърне в твоя сексуална робиня — каза Лидия и въздъхна. — Та в тази връзка, дай да ги пренесем долу и да докладваме. Той ще знае как да се оправи с тях, независимо дали са федерални или не, а и какво да предприеме с бабата.

— Я стига — сопна се Дърк. — Няма да ти давам пистолет. Нали провери личните им карти. Всичко е точно.

Лидия не отговори. Тя просто се отдалечи, а токетата ѝ звучаха все по-далече, докато накрая спряха.

Свистящият звук от касетите се чу и тя леко отвори очи с надеждата да види нещо. Дърк бе все още надвесен над нея, ровеше в

чантата ѝ и мърмореше заради вибраторите. Над гърба му видя, че Лидия е застанала до отсрещната стена. Някакъв панел се беше вдигнал и разкри асансьор. От него излязоха четирима мъже. И четиримата бяха в черни каски и лъскави униформи, нещо като гащеризони, с избродиран надпис „Енсекси“ на гърдите.

Джейн затвори очи отново и се постара да не трепва, когато нечий ръце я вдигнаха от стола. По всяка вероятност я носеха към асансьора.

— Остави тази чанта, Дърк — сопна се някъде отблизо Лидия.

— Няма — отвърна нацупен той. Джейн бе сигурна, че я е взел единствено заради секс играчките вътре.

Някакво пъшкане я накара отново да отвори очи и тя видя, че най-едрият от главорезите взе нея, а останалите трима повдигнаха Ейбъл. Един бе стиснал краката му, а другите го носеха за ръцете. Пренесоха го до асансьора и го стовари на пода. Джейн отново затвори очи, когато Лидия натисна някакво копче. Усети, че асансьорът потегли надолу, и отправи безмълвна ругатня към сестра Нанси. Беше се оказала права, а оперативната работничка на Ч.А.Р. бе сгазила лука.

Нанси. И Бабинка. Сигурно вече са се задействали. Няма съмнение, че са се обадили за подкрепление в централата. Но какво могат да направят? Ако решат да нападнат, колко ли време ще им бъде необходимо, за да се организират? Джейн нямаше никаква представа. А когато екипът бе готов, как ще влязат? Не беше сигурна дали някоя от камерите в тях е успяла да заснеме панела, който Лидия отвори. Иглата за вратовръзка на Ейбъл със сигурност не беше. Нали той падна по лице на канапето. И нейното колие не бе хванало нищо заради приведения гръб на Дърк. Може пък камерата в растението да бе заснела каквото трябва. Джейн се опита да си спомни как го остави Дърк на масичката.

Асансьорът спря и прекъсна мислите ѝ, а Джейн с усилие на волята си наложи да не отваря очи. Мъжът, който я носеше, тръгна напред.

— Сложи я в тази, а него — в другата. — Гласът на Лидия звучеше приглушено, чуваше се нещо като ехо. Любопитството щеше да я убие, но Джейн успя да остане със затворени очи, заслушана в околните звуци. Те замряха, чуха се няколко прищракования, които не разбра какви са. След това се озова върху нещо, което потегли напред.

Рискува и отвори леко очи, за да види нащърбени скали, които профучават около нея. Вече не бяха в мазето, а в подобие на тунел, положени в нещо като открита совалка, която се движеше със зашеметяваща скорост. Тракането на релсите отдолу ѝ подсказа, че са на някакъв път. Сега вече знаеше какво е искал да каже Дърк за баща си с онова „в планината“. Говорил е буквално.

Тунелът внезапно свърши и те се озоваха в дълга, тясна стая с нормални стени, боядисани в сиво. Лидия слезе от совалката.

— Донесете ги.

Джейн усети, че я вдигат и я носят. Отново затвори очи, чу отварянето на врата и я оставиха.

— Вържете ги — нареди Лидия.

— Необходимо ли е? — попита раздразнено Дърк.

— Да, абсолютно необходимо. Не пиха много и няма дълго да са в несвяст. — В гласа на Лидия звучеше нетърпение, докато се отдалечаваше.

Джейн отново надникна и видя, че блондинката излиза и тегли брат си след себе си.

Спря до някаква маса в съседното помещение и грабна чантата на Джейн от Дърк.

— Дай ми това проклето нещо! Ще си поиграеш с мацето и вибраторите ѝ по-късно. Сега си имаме работа. Татко иска да сме на следващото ниво в полунощ. Вече е почти осем. Трябва да проверим дали системите работят. — Захвърли чантата на Джейн на масата и подкани Дърк да се качи на совалката.

Щом совалката се скри от погледа ѝ, Джейн огледа притъмнялата стая. Ейбъл лежеше в другия край. Двама мъже връзваха крака му с верига към стената и му слагаха белезници, вдигнати над главата. Докато ги наблюдаваше, те се насочиха към нея.

Джейн затвори очи и остана неподвижна, докато приближат. Докато я заключваха с веригите, се замисли дали да не започне да се бие, но прецени, че не е огледала достатъчно подробно и не беше сигурна дали има още врагове, затова зачака търпеливо. Щом излязоха, тя чу отдалечаващите им се стъпки и затръшването на врата. Огледа се внимателно. Стаята бе станала по-тъмна и единствената светлина се процеждаше от светещ панел над изхода.

Тя седна внимателно и се намръщи, когато веригата на глезена ѝ издрънча.

— Джейн! — изсъска Ейбъл.

Усети облекчение. Очевидно и той се бе правил на припаднал, също като нея. Това бе в техен интерес, реши тя.

— Добре ли си?

— Да, но съм с белезници и глезенът ми е на верига.

— Нищо. Тези неща ще ги разкараме за нула време. — *„Поне така се надявам“* — каза си тя наум. Започна да върти ръце в белезниците, а след това напипа колието. Беше лазерно колие и щеше да среже белезниците като масло... ако лазерът бе насочен в подходящата посока, а тя нямаше намерение да се оперира по грешка. Нагласи колието и се опита да си представи накъде сочи.

— Какво правиш? — попита тихо Ейбъл в тъмното.

— Играя си с колието. Остави ме да се концентрирам — прошепна тя.

Той замълча, а Джейн нагласи лазера така, че да е насочен към китката ѝ. Изрече безмълвна молитва и го задейства. Чу се тихо съскане, когато той започна да разрязва. В първия момент се уплаши, но в следващия белезниците паднаха. Тя изключи лазера и изпъна ръце пред себе си. Вгледа се във веригата, която я приковаваше към стената, и бързо я разряза. След това хукна към Ейбъл.

— Браво на моето момиче — прошепна той и Джейн долови гордост и удоволствие в гласа му.

Целуна го бързо, доволна, че е защитен от поразяващото червило, и се зае с неговите вериги. Освободи го за минути, а след това и двамата се отправиха към вратата.

— А сега какво? — прошепна Ейбъл.

Пред тях, през прозорец на вратата, видяха двама мъже в черни гащеризони да играят карти. Джейн забеляза чантата си на масата и ѝ се прииска да е в ръцете ѝ. Огледа се. Мъжете бяха в осмоъгълна стая с шест врати, без да брои отвора към совалките. Масата бе в центъра.

Джейн огледа заключалките на вратите. Бяха много сложни и се отваряха със специални карти. Естествено!

— Мислиш ли, че Еди е в някоя от тези стаи? — попита Ейбъл.

— Много вероятно — прошепна тя, след това коленичи, за да огледа вътрешната страна на тяхната врата. При тях нямаше нищо,

дори и намек къде може да е заключалката.

— Нали каза, че в обещите имаш бомби. Можеш ли...

— Прекалено много шум ще се вдигне — прекъсна го тя. — Нали не трябва да ги предупреждаваме.

— Не — съгласи се той, но не бе особено доволен.

— Кажи ми, ако ти се стори, че са чули нещо — каза тя, свали си колието и коленичи. Започна да обработва вратата с лазера и отрязва участъка, където се предполагаше, че е бравата.

— Успя! — това бе прошепнатата версия на „Ура!“. Частта, която Джейн режеше, падна в ръцете ѝ.

Тя се ухили и се изправи. Отвори вратата няколко сантиметра, след това я затвори и се облегна на стената. Свали едната си обувка.

— Какво ще правим? — попита Ейбъл.

— Ще ги застрелям с обувката.

— Аха. — Гласът му звучеше доста несигурно.

— Сложила съм си обувки със стрелички — напомни му тя. Коленичи отново до вратата, отвори я и се прицели.

— Добре ли стреляш? — попита Ейбъл.

Джейн не отговори. Нямаше представа и затова не искаше да го притеснява. След съвсем малко щяха да разберат. Насочи токчето към гърдите на охраната отдясно, пое си дълбоко дъх и стреля.

— Олеле — прошепна Ейбъл. Джейн бе готова да му приглася, но нямаше време. Стрелата прониза чантата ѝ, поставена на масата, доста по-встрани от ръката на охраната. И двамата зяпнаха стрелата, скочиха и се втурнаха напред.

Джейн и Ейбъл отскочиха от вратата, когато двамата нахлуха при тях. Джейн се превъртя на пода и се изправи, стиснала в ръка обувката. Тъй като нямаше представа какво е това, мъжът напредваше. Джейн стреля първа. Този път улучи целта.

Реакцията към стрелата с опиата беше почти незабавна и Джейн изпъшка, когато мъжът се стовари върху нея. Успя да го избута, седна и се огледа, готова да се притече на помощ на Ейбъл, след като бе застреляла другия мъж. Само че братът на Еди нямаше нужда да бъде спасяван. Той пердашеше непознатия с удари на ръцете и краката.

Значи владее бойни изкуства, каза си тя и усети, че го наблюдава с интерес. Имаше нещо невероятно сексапилно в издуването на мускулите му и плавните движения. Можеше да го гледа така

безкрайно дълго. За щастие, Ейбъл не остана да се бие безкрайно. Перна го с точно премерен удар отстрани на шията. Джейн бе силно впечатлена. За да докараш в безсъзнание човек с подобен удар, бе необходима страхотна сила.

Ейбъл се въртна към нея в очакване на другия, но очевидно всичко бе готово. Той въздъхна и забеляза, че Джейн седи с кръстосани крака на пода и му се усмихва.

— Беше великолепен — похвали го тя.

Ейбъл също се усмихна. Пристъпи към нея и ѝ подаде ръка, за да я вдигне, и едва сега тя забеляза колко е притеснена усмивката му.

— Тренирах малко бойни изкуства, когато бях по-млад.

— Съвсем не е било малко — отвърна тя, докато се изправяше.
— Това май си забравил да ми го кажеш.

— Не е нищо в сравнение с твоите двайсет години — притесняваше се той. Погледна двамата на пода и попита: — Какво ще ги правим?

Джейн грабна картата от гърдите на единия и излезе от стаята. Приблужи една от шестте врати, взря се в тъмното и щракна най-близката лампа. Килията веднага светна. Беше празна. Използва картата на охраната, за да отключи. Чу се бръмчене и вратата се отвори.

— Ще ги заключим тук — предложи тя.

Той кимна.

Довлякоха мъжете в стаята, приковаха ги за глезените, както бяха направили те одеде, и заключиха вратата. След това започнаха да проверяват останалите килии, за да открият Еди.

Джейн я намери във втората килия.

— Ейбъл — извика тихо тя и пъкна картата, за да отвори.

— Джейн! — Еди скочи от леглото, без да повярва на очите си, когато Джейн влезе. Беше прикована към стената, но нямаше белезници. Не беше дори упоена, нито пък с промит мозък, доколкото Джейн можеше да прецени.

— Еди! — Ейбъл се втурна вътре и прегърна сестра си. — По дяволите, момиче! Изкара ми акъла.

— О, Ейбъл! — Еди се отпусна на гърдите му. — Толкова ме беше страх. Аз — отдръпна се неочаквано. — Вие какво правите тук? Как ме намерихте?

— Тя — Ейбъл се усмихна щастливо и я прегърна с другата си ръка, без да изпуска Еди.

— Джейн? — Еди я гледаше, изпълнена с недоумение.

— Как успя да ме намериш?

Джейн поклати глава.

— Много е дълго за разказване. Хайде първо да се махнем.

Еди разказваше какво се бе случило, докато Джейн се справяше с веригите. Нещата бяха горе-долу, както си мислеха. Еди бе подслушала разговор по телефона между Дърк и Лидия за планове за контрол на умствената дейност. Беше се свързала с У.Р.Ц., а в четвъртък Дърк я бе поканил на среща. Беше си казала, че може да научи нещо полезно за У.Р.Ц. Дърк я бе взел, обяснил, че работата го забавила и се налагало първо да се преоблече. Отишли у тях, той й сипал нещо за пиене и прас! — когато се събудила, била вързана с верига за стената на тъмна килия. Беше доста учудена, когато разбра, че се намира в Калифорния.

Джейн приключи с веригите и подкани двамата Андрети да излязат от килията. Затвори вратата. Дано никой не забележеше, че бравата е рязана или че охраната липсва. Джейн пристъпи до масата, взе си чантата и автомата, който охраната не бе използвала.

— Не е възможно да са имали само един автомат — измърмори тя и започна да търси другия.

— Мисля, че е един — успокои я Еди. — Единият винаги беше на вратата, стиснал оръжието, а другият внасяше храната. Този, който влизаше, беше невъоръжен.

— Сигурно, за да не му го вземат. Последното, което Енсекс биха допуснали, са въоръжени затворници — изтъкна Ейбъл.

— Харесва ми, че мислиш толкова логично — усмихна се Джейн.

— Не е ли това любов? — Еди погледна възторжено от единия към другия. — О, боже! Знаех си, че двамата сте създадени един за друг. Сигурна бях. И всичко тръгва от туршията. Нали ти казах, Ейбъл? Тя е свършена!

— Да, каза ми. А тя наистина е свършена — призна с известно неудоволствие той.

Джейн се разсмя. Пристъпи към тунела със совалката и се вгледа в посоката, от която бяха дошли. Там цареше непрогледен мрак. След

това обърна очи в другата посока. Там имаше светлина и врати. Пъхна ръка в чантата си, откри химикалка и я извади.

— Така — каза тя и махна капачето. Силен лъч светлина изскочи от писеца. Тя се върна при братя и сестрата.

— Вие двамата вземате автомата и това и тръгвате натам, откъдето дойдохте. Ще използвате фенера само ако е крайно наложително. Може да се натъкнете на охрана и светлината да ви издаде.

— Ти няма ли да дойдеш с нас? — попита удивена Еди.

— Не. — Джейн пренебрегна смръщеното чело на Ейбъл и погледна приятелката си. — Смятат да активират програмата, каквато и да е тя, в полунощ. Не знам колко време ще отнеме на Ч.А.Р., за да дойдат, но не можем да рискуваме семейство Енсекс да си постигнат своето. Щом излезете, кажете на останалите, че ще се опитам да ги спра. И да обясните как се стига тук. Те би трябвало...

— Само през трупа ми — изръмжа Ейбъл.

Джейн въздъхна и се обърна към него.

— Ейбъл, не мога да ти позволя...

— Не те пускам сама — прекъсна я отново той. — Идвам с теб.

— И аз — заяви Еди. Когато Джейн я изгледа, приятелката ѝ вирна брадичка. — Няма да се измъкна и да ви оставя сами, след като ми спасихте кожата. Освен това, докъде ще успея да стигна? Няма сама да вървя в този тъмен тунел. Може да има плъхове. — Тя потръпна. — Мразя плъхове. Ако пък използвам светлината, ще ме спипат още на десетата крачка.

Джейн погледна кисело и двамата Андрети, но те ѝ отвърнаха със също толкова кисели погледи. След малко тя се предаде. Нямахше нито време, нито смисъл да спорят. Помощта им щеше да е добре дошла.

— Добре Еди, вземи автомата. Ейбъл... — Поколеба се, след това бръкна в чантата и извади единия от вибраторите. — Това са миниракетоносители. Завърташ основата и върха в различни посоки и натискаш копчето за включване. Това са само прототипи, но в тях има достатъчно експлозив, за да причинят огромни щети. Така че, цели се внимателно — Подаде му ги.

— А ти какво ще използваш? — попита развълнувано Еди, докато Ейбъл нагласяваше свързаните един за друг вибратори през

гърдите си като патрондаш. — И на теб ти трябва оръжие.

Джейн се поколеба, свали си обувките и ги вдигна.

— Ето. Да вървим.

Тръгна първа, но замръзна, когато видя над десет човека, застанали при релсите за совалката. Всички бяха въоръжени с автомати като на Еди.

— Ами, аз дали да не използвам един от вибраторите? — попита Ейбъл едва чуто.

— Не — въздъхна Джейн. — Може да срутиш планината върху нас.

— Какво ще правим тогава? — попита Еди.

Джейн обмисли възможностите. Нямаше начин да се измъкнат живи. Поне не и в момента. Вдигна ръце и пристъпи напред.

— Предаваме се.

Четирима мъже се упътиха към тях. Взеха автомата на Еди, вибраторите на Ейбъл, чантата и обувките на Джейн.

— Аз... може ли да си ги обуя? — попита обнадеждена Джейн. Все още имаше лазерното колие и обещите — бомби, но в обувките имаше шест неизползвани стрелички в единия ток и четири — в другия. Може би щяха да дотрябват.

Остана с отворена уста, когато един от мъжете поклати глава, обърна се и изстреля една стрела в стената.

— А вие как... — Замълча, когато той се усмихна и посочи камерата в единия ъгъл на помещението за охрана.

— Усмихнете се. Това е „Скрита камера“ — каза сухо той. Протегна ръка. — Обещите, колието и гривната.

Джейн въздъхна, свали бижутата и ги подаде. Претърсиха и двамата Андрети. Взеха иглата за вратовръзка на Ейбъл, но се чу звукът от приближаващата се совалка и те се насочиха към платформата.

ГЛАВА 21

— Мърдай!

Джейн си дръпна ръката от охранителя, който я бе стиснал, и сама пристъпи към совалката. С Ейбъл и Еди ги разделиха в три отделни вагона. Пътуваха доста по-дълго, отколкото бе предполагала и подминаха цели четирийсет врати по пътя. Тя предположи, че тук са жилищата на охраната и техниците, може би дори на Лидия и Дърк, а също и на баща им. Така вече можеше да обясни защо къщата на семейство Енсекс имаше този необитаем вид.

Джейн забеляза, че слизат на просторен перон, издигнат пред огромна двукрила врата, висока поне четири метра. Не обърна особено внимание на вратата, защото още два вагона спряха зад нейния. От тях изтикаха Еди и Ейбъл и охраната ги сръчка да вървят към нея.

На Джейн ѝ се искаше да каже нещо окуражаващо на Еди, защото приятелката ѝ бе силно преbledняла и трепереше, очевидно ужасена от всичко, което се случваше, но нямаше как да го стори. Щом братът и сестрата застанаха до нея, един от четиримата охранители, които пътуваха с нея в първия вагон, я хвана за ръката и я поведе настрана. Огромната двукрила врата се отвори и нахлуха ярка светлина и звуци.

Джейн не бе сигурна какво да очаква, но определено не си бе представяла подобна куполообразна стая, която се издигаше високо, също като десететажна сграда, и в която кипеше оживление. Мъже и жени — някои в черните униформи на Енсекс, други в бели лабораторни престилки — си вършеха трескаво работата. Сякаш някой бе издълбал вътрешността на планината и бе настанил този кошер.

— Ето я сателитната чиния, дете Нанси не можеше да открие.

Джейн кимна на думите на Ейбъл иззад нея. Погледът ѝ бързо обхождаше чудовищния апарат. Никога не бе виждала толкова огромно нещо. Запълваше почти цялата стая, а малкото пространство, останало свободно, бе наблъскано с компютри, бюра, столове и хора.

Охранителят до нея подръпна Джейн напред и тя се оказа обградена от разнородни звуци и суетня. Очите ѝ се стрелкаха наоколо. В първия момент ситуацията ѝ се стори значително по-лоша, отколкото беше. Броят на хората, с които трябваше да се справят, ѝ се видя огромен, но след това прецени нещата по-трезво. Имаше много служители, но повечето бяха невъоръжени техници и учени. Едва ли щяха да представляват проблем, а по всяка вероятност щяха да се постараят да стоят настрана от предстоящата битка. Поне така се надяваше Джейн. Основното ѝ притеснение бяха охранителите.

Огледа се отново и видя, че те не са чак толкова много. Само тези, които ги бяха придружили, общо шестима.

За момент се зачуди къде са изчезнали онези, които ги бяха заловили, и къде пазят, и дали просто не са на пост при платформите, в случай че възникнат непредвидени обстоятелства. Може би щеше да се наложи да взриви контролния панел, който задействаше вратата, и да заключи всички. При всяко положение, налагаше се да спре тази сателитна чиния, преди семейство Енсекс да осъществят замисъла си. Искаше ѝ се чантата ѝ да е в нея. И обещите, и вибраторите щяха да са от огромна полза.

— Предполагам, вие сте Джейн и Ейбъл Гудиноф. Доста слушах за вас двамата. — Гласът бе дълбок и властен и сякаш извираше от всякъде. Високоговорители, помисли си Джейн и се завъртя бавно, за да открие мъжа, който говореше.

— В контролната зала — улесни я гласът. — От дясната ви страна.

Джейн се обърна и се взря в неколцина мъже, настанили се пред контролния пулт, съставен от поне трийсет екрана. Не можа да разбере кой говори, но видя чантата, бижутата и вибраторите, взети от Ейбъл. Прецени разстоянието и ѝ стана ясно, че няма да успее да се добере до тях. Две на шест не бе особено добра възможност. Можеше да разчита на помощта на Ейбъл, но не и на Еди. Доколкото знаеше, приятелката ѝ не владееше бойни изкуства. Ами ако някои от техниците дойдеха на помощ?

— Не, това е пултът по сигурността — обясни гласът. — Горے.

Джейн вдигна поглед над екраните, но там се виждаше гладко заоблена стена. Все едно, че се намираха в яйце. Добре де, половин яйце.

— Не, не. — Гласът ставаше нетърпелив и вече не звучеше толкова дълбок и властен. — Насам. Някой да й покаже къде... Няма значение, ще слеза аз.

Очите на Джейн се плъзнаха надясно и тя най-сетне забеляза това, което той бе нарекъл контролен пулт. Целият беше от стъкло, с метален под. Тя дори забеляза микрофона, който бе използвал. Както и да е, ако той бе говорил оттам, вече го нямаше. Пултът беше празен. Забеляза някаква врата, но от нея не излезе никой, който да се насочи към тях.

Сви рамене и поклати глава.

— Колко зле е положението? — попита до рамото й Ейбъл. Тя се извърна и видя, че той се е доближил. Еди също бе наблизил.

— Хич не питай, не ти трябва да знаеш — отвърна Джейн с въздишка. На нея й се струваше, че всичко е много зле. Единствената й надежда бе Ч.А.Р. да са тръгнали насам.

— Е, оказа се права за мазето и охраната — призна Ейбъл. — И за Еди.

— Това, че съм се оказала права, никак не ме кара да се чувствам по-добре — каза тя. — А и това не може да бъде наречено мазе.

Той мълчеше и оглеждаше сателитната чиния.

— Значи ето как са накарали всички в този град да носят жълти рокли и хавайски ризи.

— Май да — съгласи се Джейн.

— Как е възможно една огромна сателитна чиния да принуди някой да прави нещо против волята си? — попита Еди и пристъпи до брат си. — Искам да кажа, чух, че Дърк говори за нещо подобно, но разбрах толкова, че да се усъмня и да се обадя в У.Р.Ц., но всъщност не ми е ясно как успяват да контролират хората. Как е възможно контролът на желанията да идва от една сателитна чиния?

Джейн веднага обясни:

— Някои изследователи вярват, че ЕМВ могат да управляват човешките импулси също толкова лесно, колкото и ЕСМ.

— ЕМВ? ЕСМ?

— ЕМВ са електромагнитните вълни, подобни на радиовълните. А пък ЕСМ е електрическо стимулиране на мозъка.

— А, искаш да кажеш, онези електроди за мозъка — каза Еди. — В университета учихме нещо по този въпрос в часовете по психология,

дали не беше по биология? — Тя замълча и сви рамене. — Все едно. Слагат електрода тук и котката започва да се ближе, слагат го другаде и тя прави нещо друго... това ли имаш предвид, като казваш електрическо стимулиране?

— Да. Според мен семейство Енсекси правят абсолютно същото, но с насочване на радиовълни и постигат доста по-сложни реакции от близането.

— О! — Еди се вгледа в чинията с други очи. — Това не е много добре.

— Не. Никак — съгласи се Джейн. След малко призна: — Съжалявам, приятели. Трябваше да настоявам да си тръгнете още щом излязохме от онези килии.

— Изобщо нямаше да успеем да се доберем навън — въздъхна нещастно Еди. — Но това не е твоя вина, Джейн. Дори нямаше да сте тук, ако не се бях съгласила на тъпата среща. Ако мислех с главата си, щях веднага да се сетя, че нещо не е наред. Дърк никога не ме е поглеждал преди...

— Млъквайте и двете — стресна ги Ейбъл. Прегърна ги през кръста. — Вината не е ваша, а на семейство Енсекси. Радвам се, че съм тук. За мен няма друго място, освен с най-любимите ми дами.

— Та това е трогателно.

Джейн се дръпна рязко от прегръдката на Ейбъл и се обърна. Този път гласът не беше от високоговорител, а се чу от...

— Надолу.

Джейн сведе поглед към дребосък с мораво лице, застанал до нея.

Мили боже, та той едва ли бе повече от деветдесет сантиметра, с гъста щръкнала бяла коса, големи черни очи и кисело изражение, което сигурно щеше да му осигури роля в „Снежанка и седемте джуджета“.

— Ти пък кой си?

— Аз съм Робърт Енсекси — заяви той със самоувереността на господ Бог. След това размаха яката си малка ръка. — А това е моята империя.

— Това ли е бащата на Дърк? А стига бе!

Джейн прехапа устни, за да не се изсмее. Ейбъл никак не ѝ помогна, като зашушна на ухото ѝ:

— Май госпожа Енсекси е била доста близка с доставчика на мляко.

Джейн погледна укорително и двамата Андрети и се усмихна извинително на намръщения Робърт.

— Вашата... ъъ... империя е доста внушителна, господин Енсекси.

— Нали, нали? — Пилешките му гърди се надуха от гордост.

— Аха — кимна Джейн. — Та за какво служи всичко това?

Джуджето се усмихна и Джейн забеляза типичното за Дърк изражение. Нямаше как госпожа Енсекси да бъде обвинена в изневяра.

— Моите хора откриха начин да контролират масите с електромагнитни вълни.

Точно както се бе страхувала Джейн.

— И каква е целта ви, господине? Едва ли смятате да накарате всички да се обличат в жълти рокли и да носят безвкусни хавайски ризи?

— Това бе първото изпитание — призна той. — Лидия мислеше, че — тъй като хората са суетни по природа — ако успеем да контролираме модата на цял един град, ще успеем да контролираме и властваме над света. — В дълбокия глас на Робърт Енсекси звучеше нескрито злорадство.

— И вие като Наполеон. Защо дребосъците страдат от манията да управляват света? — измърмори Ейбъл.

Джейн бе сигурна, че никой не го е чул, но въпреки това се обърна и го погледна строго. И без злобните забележки на Ейбъл ѝ бе безкрайно трудно да приема този недорасляк сериозно.

— А как ще управлявате света само с една сателитна чиния? — попита Еди. Тя изглеждаше доста подозрително настроена, сякаш този ситният се опитваше да я преметне.

— Една тук — поправи я Робърт Енсекси. — Имаме...

Спря, когато високата врата се отвори със свистене.

Джейн се обърна и видя Лидия и Дърк. Тъкмо навреме, за да види изненадата по лицата им, когато я забелязаха при баща им.

— Джейн — каза с усмивка Дърк. — Ти си се събудила.

— Освободили са се сами, обезвредили са охраната и са ги заключили — обвини ги веднага Робърт Енсекси. Лидия погледна

многозначително брат си, сякаш искаше да каже, „*така е, като не ме слушат*“.

— Значи сте шпиони? — попита Дърк. Джейн предположи, че синкавата му бледост идва от загубата на потенциалната сексиграчка на име Джейн.

— Май да — призна тя, защото не виждаше причина да отрича.

— О, Джейн! — В гласа му прозвуча безкрайно разочарование.

— Тъкмо се канех да им покажа какво сме постигнали — обясни Робърт Енсекси. — Защо не се преместим при контролния пулт?

Децата му се отправиха натам, а Робърт взе ръката на Джейн. Водеше я с по-бавна крачка, а Ейбъл и Еди ги следваха. Охраната вървеше най-отзад.

— Години наред работих упорито, за да се сдобия с най-съвършените технологии и най-добрите учени, които парите могат да осигурят — обясни надутото дребосъкът. — Разполагаме с най-изключителните умове както в микровълновата технология, така и в невронауката, да не забравяме и най-новите изобретения в областта на сигурността.

Той посочи видеопанела за наблюдение с многобройните монитори, но очите на Джейн не се откъсваха от отнетата ѝ чанта. Само да можеше да се добере до оръжието си.

— Я виж! Баба ти сама е решила да ни спести неудобството да ходим да я приберем.

Джейн рязко се извърна към екраните. На един от тях се виждаха Бабинка и Нанси в хола на къщата на семейство Енсекси. Нанси бързо провери стаята, а след това двете жени се насочиха към стената, където бе скрит асансьорът. Значи една от камерите на Джейн все пак бе успяла да заснеме каквото трябва!

— Изпратете ескорт за дамите — нареди Робърт Енсекси и няколко от мъжете веднага изпълниха заповедта му.

Джейн мълчеше, докато Нанси и баба ѝ слизаха с асансьора. Нито едната, нито другата се изненада от въоръжените мъже, които ги посрещнаха, когато асансьорът спря. Качиха инвалидната количка на Бабинка на една от совалките, а Нанси побутнаха към друга и образите им изчезнаха от екраните. Появиха се отново, когато совалките спряха до платформата пред купола.

Джейн се обърна към вратите, когато те се отвориха със свистене, и се загледа в баба си и Нанси, заобиколени от въоръжените мъже. Жените не изглеждаха никак разтревожени. Джейн предположи, че това означава, че подкрепленията на Ч.А.Р. са на път.

— А! Ето те и теб, Джейни, скъпа. — Баба престана да гали Ръфи, колкото да натисне едно копче на инвалидната количка. Подкара към Джейн. Мъжете от охраната веднага повдигнаха оръжието си, но Бабинка продължи напред. — Забавлявахте ли се добре с приятелите ти?

Джейн за малко не се изсмя, когато чу въпроса, да не говорим пък за изражението на Робърт Енсекси. Той сигурно реши, че бабата е смахната. Поклати глава и махна на охраната да свалят оръжието. В този момент Ръфи се впусна в атака. Косматото зверче бе забелязало обекта на обожанието си, скочи от скута на Бабинка и се завтече към Дърк. Завъртя ентусиазирано дупе, след това се превъртя на гръб, вирнала крака във въздуха, провесила език. След като обяснението ѝ в любов остана без ответ, Ръфи се прояви като безсрамна уличница и започна опити да се качи на крака на Дърк.

„Да, мой човек, всички момичета копнеят за кокалчето ти“, помисли си развеселена Джейн, когато Дърк заподскача и затръска крак, за да се откачи от йоркширското териерче.

— Някой да застреля този помияр! — ревна накрая той.

Джейн реши, че е крайно време да се действа. Пет пари не даваше за Ръфи, но баба ѝ щеше да остане с разбито сърце, ако нещо ѝ се случеше. Джейн забеляза, че всички погледи са насочени към кучето, и веднага заби лакът в корема на мъжа, застанал до нея, и му грабна пушката. Замахна и стовари приклада в главата му, когато той се преви от болка.

— Спрете я! — изрева Робърт Енсекси. В същия момент, с добре премерен ритник, Джейн го запокити назад. — Не го изпускай от поглед! — нареди тя на Еди.

— Добре. — Другата жена се поколеба, след това приклепна и седна върху гърдите на джуджето. Когато той започна да рита и замахва с юмруци и да пищи с пълно гърло, тя го стисна за носа, а след това и за косата. Разтърси хубаво главата му. — Я да се държиш прилично, че ще те прехвърля на коляното си и ще те напердаша.

Преценила, че Еди е обезвредила този противник, Джейн погледна баба си. Възрастната жена си седеше кротко в инвалидната количка и си пудреше носа. На пода до нея се бяха проснали четирима охранители, изпаднали в безсъзнание. Съвсем наблизко, Нанси и Ейбъл бяха опрели гърбове и се готвеха да атакуват охранителите, които приближаваха. Сега щяха да им сритат задниците на тези лакеи.

Искаше ѝ се да остане, за да погледа, но писък на болка я накара да се обърне. Дърк бе изритал Ръфи и тя премина като топка във въздуха. Джейн стисна устни и се насочи към него. Приблужи се безшумно, защото бе по чорапи. Но нещо го накара да се обърне, преди да успее да атакува точно. Вместо да падне по лице, той се оказа по гръб, а тя — върху него. Очакваше да остане замаян, или поне да му е излязъл въздухът, но той се възстанови за секунди и се превъртя. След миг я бе притиснал под себе си.

За изумление на Джейн, той притисна ръцете ѝ от двете страни на главата и ѝ се усмихна.

— Исках те в това положение още от мига, в който те видях. Както и предполагам, пасваш ми съвършено. — Той се надвесил над нея. — Доста добре ще си прекараме заедно.

— Благодаря, но предпочитам личността да отива на външния вид — каза сладко Джейн. След тези думи заби коляно в слабините му.

Усмивката на Дърк се стопи. Той пребледня, след това почервеня и се смъкна от нея, за да се свие в ембрионална поза. Джейн се изправи, загледала в него. Той стенеше и се търкаляше по пода, стиснал се между краката.

— Май оказвам подобен ефект на всички мъже — каза му весело тя.

Огледа се, за да види как стоят нещата около нея. Купчината мъже в безсъзнание около баба ѝ се бе увеличила с двама, а Нанси и Ейбъл бяха натръшкали още няколко от охраната, точно както бе очаквала да стане. Еди тормозеше Робърт, а...

Сърцето на Джейн спря, когато забеляза Лидия на контролния пулт. Блондинката натискаше разни копчета с невероятна бързина. Преди още Джейн да успее да я спре, над главата ѝ се разнесе висок виещ звук. Горната част на планината се отвори към обсипаното със звезди небе. Огромната сателитна чиния започваше да се вдига.

Джейн се взря към пулта. Лидия ѝ се усмихваше победоносно. Блондинката се приведе напред, за да говори в микрофона.

— Вратата към пулта е заключена, Джейн. Няма да успееш да се намъкнеш. Но дори и да успееш, вече съм кодирала програмата. Няма начин да я спреш без паролата. По-добре вземи си почини. След точно две минути и трийсет и две секунди, ще се окажете вие петимата срещу останалата част от света. Или се присъединете към нас сега, или умрете след малко. Ти решаваеш.

Джейн се поколеба. Боят в залата бе спрял. Всички наблюдаваха какъв ще бъде развоят на събитията. Погледът ѝ се плъзна от Робърт Енсекси към сина му. Тъй като Дърк ѝ бе в краката, тя избра него. Притисна шията му със стъпалото си и се обърна към Лидия.

— Изключи я, Лидия, или ще му счупя врата, а след това ще ликвидирам и баща ти — блъфира тя.

— Джейн! — възкликна обиден Дърк.

— Хайде, давай! — изсмя се Лидия. — Тогава аз ще бъда кралицата на този свят!

— Лидия! — изпищя Дърк.

Джейн остана загледана в блондинката в продължение на цяла минута, а след това погледът ѝ се премести към сателита. Той бе наполовина навън и започваше да добива обичайната си извита форма. Усети, че ѝ се повдига при мисълта за цял един свят, пълен с марионетки с промити мозъци, готови да последват нарежданията на пчелата майка Лидия. В следващия момент се сети за вибраторите и се огледа трескаво. Ейбъл и Нанси бяха по-близо.

— Ейбъл! Вибраторите!

Лидия разбра, че съперницата ѝ е замислила нещо подло.

— Спрете ги! — ревна тя в микрофона в мига, когато Ейбъл сграбчи навързаните вибратори.

Някои от техниците се завтекоха към Ейбъл, но Нанси им се изпречи на пътя. Дори не погледна назад. Той извади един от вибраторите и погледна от сателитната чиния към Джейн. След това, осъзнал, че време за губене няма, завъртя основата и върха и стреля.

Чу се съскане, след което остана димна следа, и в следващия момент сателитната чиния избухна с оглушителен трясък, а малки и големи парчета се разлетяха навсякъде около тях. Джейн се присви инстинктивно и покри главата си, за да се предпази от падащите

отломки. Сякаш над главата ѝ бе обявено началото на Третата световна война. И това начало май нямаше край.

Когато най-сетне дъждът от парчета спря, Джейн повдигна глава, примигна, за да се огледа сред дима, изпълнил въздуха. Бързо провери кой е около нея. Някои от хората на Енсекси бяха ранени, но повечето бяха избягали. От приятелите ѝ само Ейбъл имаше драскотина на бузата, но иначе всички изглеждаха добре.

— Значи *вас пак* не си безразлична!

Джейн сведе поглед към мъжа, върху когото лежеше. Беше останала на старото си място и се бе озовала върху Дърк, като без да иска, го бе защитила с тялото си. Дори не отговори на забележката, произнесена с дрезгав глас. Усети, че ръцете му се плъзгат към дупето ѝ, пресегна се и стисна китката му, а той изписка също като момиче. Задържа го, докато се изправи, и го потегли след себе си, но застина на мястото си, когато чу, че огромната врата на залата се отваря. Бутна Дърк пред себе си и се обърна към вратата, готова за всякакви изненади.

Вътре се втурнаха двацет от агентите на Ч.А.Р. с името на организацията, избродирана на гърдите на униформите им. Айра Мейнтру и Уай пазеха ариергарда. Агентите се пръснаха из залата, за да заловят враговете. Бяха пропуснали боя, но Джейн бе доволна да им остави довършителните работи по почистването.

Забеляза как изтеглиха възмутено пелтечещия Робърт Енсекси изпод Еди и му сложиха белезници, а след това сложиха белезници и на Дърк. Обърна се към пулта, за да провери дали агентите на Ч.А.Р. са успели да проникнат при Лидия, но русата вече я нямаше. Джейн се огледа намръщено.

— Какво има? — попита Ейбъл и застана до нея. — Би трябвало да си доволна. Беше права за всичко, спаси Еди и оправи нещата.

— С малко помощ — съгласи се тя.

Ейбъл се усмихна.

— Защо тогава се мръщиш?

— Не виждам Лидия. Кой я е хванал?

Едва задала въпроса си и вратата зад нея се отвори със свистене. Завъртя се рязко и забеляза, че Лидия Енсекси бяга.

— А, тая няма да я бъде! — Джейн се втурна след нея. Зад себе си чу стъпки и се сети, че това е Ейбъл. И двамата успяха да се

промъкнат през затварящата се врата. Все още боса, Джейн се подхлъзна, когато понечи да спре, и за малко не падна в совалката, спряна до платформата. Огледа тунела и видя как в далечината изчезват светлините от спирачките на друга совалка, в която бе Лидия.

— Скачай! — викна Ейбъл. Той се настани зад контролното табло във вагона.

— Знаеш ли как се кара това чудо? — попита Джейн, докато се настаняваше до него.

— Едва ли е особено сложно. — Той започна да натиска разни копчета. Джейн бе отхвърлена назад, когато потеглиха с пълна мощност след Лидия. Ейбъл погледна младата жена и се усмихна широко. — Страхотно!

Беше създала чудовище, каза си тя и се разсмя.

Празната совалка на Лидия бе в самия край на тунела. Асансьорът вече бе на повърхността. Джейн се изплаши, че блондинката може да го повреди или да му направи нещо, за да го спре да не слиза отново надолу, но очевидно бе прекалено притеснена, за да се сети за подобно нещо.

Когато двамата слязоха, не я откриха в хола. Джейн и Ейбъл се поколебаха, но в следващия момент чуха рева на двигател. Хвърлиха се към вратата Лидия тъкмо потегляше от алеята в червената спортна кола на Дърк.

— Хайде! — Джейн се засили нагоре по хълма и се затича към гаража на семейство Гудиноф.

— Пикапът ти ще бъде ли достатъчно бърз, за да я настигнем? — попита Ейбъл, когато влязоха в гаража.

— И още как — отвърна с усмивка Джейн. Натисна здраво газта и колата излетя по алеята. — В последните години направих някои подобрения.

Портата бе забавила Лидия. Точно се измъкваше, когато те подкараха след нея. Вратата започваше да се затваря с приближаването им, но Джейн настъпи газта докрай и мина на косъм.

— Този път ни се размина — отбеляза Ейбъл.

Джейн не отговори. Лидия ги бе забелязала и увеличи скоростта. Джейн я последва и се съсредоточи над пътя, притеснена да не предизвика катастрофа. Затова остави малко разстояние между тях, докато фучаха по улиците с къщи от двете страни. Населеното място,

улиците с множество завой и отбивки затрудняваха видимостта. Не си струваше да убият някого, за да заловят гадната Лидия Енсекси.

Само след минути къщите останаха зад тях и Джейн пусна в действие подсиления двигател. Пикапът сякаш подскочи и за малко не халоса малката спортна кола, но в последния момент Лидия даде още газ. Двете коли се носеха с главоломна скорост и Джейн усети, че става все по-напрегната, когато дърветата от лявата им страна отстъпиха място на скалиста стена.

Ейбъл внезапно изруга и Джейн го погледна.

— Какво?

— Виж — посочи той.

Отначало Джейн не осъзна какъв е проблемът, но след това разбра, че пътят пред тях следва извивките на скалите и прави остър ляв завой. Пред тях блестеше широка черна повърхност и отразяваше луната. Вода. Езеро.

Джейн стисна зъби и погледна скоростомера. Караха прекалено бързо, за да успеят да вземат завоя. Погледна спортната кола, но тя не намаляваше. Но дори и да удареше спирачки, пак нямаше да успеят да спрат навреме.

— Сложи си колана — нареди тя.

Ейбъл се пресегна и първо закопча нейния предпазен колан. Джейн бе готова да го наругае за глупостта, ако не бе прекалено притеснена в опитите си да види над протегнатата му ръка и да държи здраво волана. В момента, в който той си сложише колана, тя смяташе да удари спирачки, но се бавеше прекалено много и нервността ѝ нарастваше.

„Няма начин да вземем този завой“ — осъзна тя, изпълнена с невероятен ужас.

Ейбъл най-сетне приключи с нейния колан и стисна своя. Щом чу познатото щракване, Джейн натисна спирачките. В същия момент разбра, че вече е прекалено късно. Щяха да изскочат от пътя и да паднат право в езерото. Джейн нямаше представа, дали блондинката пред тях си въобразява, че ще успее да вземе завоя с тази скорост, но бе сигурна, че това е напълно невъзможно. Госпожица Енсекси разби мантинелата с оглушителен трясък и спортната ѝ кола излетя и увисна във въздуха. Пикапът на Джейн поне не разби нищо, а направо се

понесе напред. Единственото, на което можеха да се надяват, бе да не се забият във водата надолу с предницата.

Ейбъл започна да крещи. Когато бяха вече във въздуха, Джейн също запищя и натисна спирачката с всички сили. Това бе напълно безсмислено. Сякаш цяла вечност се носиха във въздуха, докато накрая се стовариха във водата, разтърсени от сблъсъка. Джейн бе сигурна, че мозъкът ѝ се е откачил. Когато отново се осъзна, усети, че е притисната между въздушната възглавница и облегалката.

— Джейн! Джейн!

Тя вдигна глава и бавно се извърна към Ейбъл. Той се опитваше да се отърве от собствената си въздушна възглавница. Изруга от раздразнение, бръкна в джоба си, извади нож и я пукна. Миг по-късно бе свалил предпазния колан и се премести, за да я освободи и нея. Взря се в лицето ѝ.

— Слава богу — въздъхна той, когато забеляза, че очите ѝ трепкат. — Не се притеснявай. Аз ще ни измъкна. Няма да те оставя да се удавиш.

— Ммм — поклати глава Джейн, по-спокойна, защото можеше да мисли трезво. — Не се притеснявай. Водоизолирани сме.

— Водоизолирани ли? — Той спря с опитите да откопчае колана ѝ.

— Водоизолирани, огнеустойчиви, звукоизолирани.

— Тя сви рамене и се зае сама да се откопчае. — Непрекъснато правя подобрения.

— Боже — възкликна той, но тя забеляза, че мъжът оглежда пикапа, за да се увери, че няма теч.

— Къде е колата на Лидия? — попита Джейн, за да го разсее.

— Не знам. — Той се взря през прозореца. Навсякъде около тях бълбукаше вода. Бяха на повърхността — Мисля, че тя потъна.

— Не може да потъне толкова бързо — Джейн се изправи и включи чистачките. Това донякъде помогна.

— Беше свалила гюрука — изтъкна Ейбъл, но въпреки това продължи да оглежда.

— О, да. — Сега, след като той го спомена, Джейн си спомни, че тя бе подкарала открития кабриолет. Сигурно е потънала бързо. А самата Лидия може и да е била изхвърлена, да е оцеляла. Беше

възможно. Джейн присви очи, за да открие някакви признаци на живот в тъмното.

— Тя падна с носа напред — каза Ейбъл. — Едва ли се е спасила.

— Едва ли — съгласи се Джейн.

— И сега — попита Ейбъл — какво? Да не би да се каниш да натиснеш някое копче и да превърнеш пикапа в лодка, за да се върнем на брега.

Джейн се разсмя.

— Няма ли? — Той изглеждаше доста изненадан.

— Не съм се сетила — обясни извинително тя. — Единственото, което направих, бе да е водоизолиран и огнеустойчив, защото баба е в инвалидна количка и ако катастрофира, ще бъде напълно безпомощна.

— А защо е звукоизолиран? — попита той.

— А. Ами... един път бяхме някъде за уикенда и аз се изморих, затова спряхме, за да подремна, но на паркинга беше шумно и неприятно и не можах да мигна. — Тя сви рамене и се протегна, за да пусне компактдиска. Енрике Иглесиас тъжно нареждаше за загубената любов.

— Тогава звукоизолирах целия пикап, за да не се случват подобни неща.

— Да подремнеш ли каза? И двете седалки ли се спускат като моята, както беше, когато идвахме насам към Калифорния?

— Да, но аз не спах на моята седалка. Отворих леглото.

— Легло ли?

Джейн натисна някакво копче на таблото и Ейбъл веднага се завъртя назад, когато долови някакво бръмчене. С удивление видя, че панелите отзад на пикапа се приплъзват, за да се срещнат по средата в нещо като легло. Той отново я погледна и по лицето му се появи усмивка.

— Много си добра — каза той и Джейн се изчерви. След това се премести от седалката си. Сграбчи я за ръката и я потегли назад.

Младата жена се разсмя, когато двамата се търкулнаха на леглото, но смехът ѝ премина във въздишка, когато той я целуна.

— Харесвам изобретателния ти ум — каза той след няколко горещи момента. — Ти ме възбуждаш, забавляваш ме и никога не спря да ме учудваш. — След всеки комплимент разкопчаваше по едно копче от блузата ѝ. Бе наполовина отворена, когато той приключи. Разтвори

двете части на дрехата и прокара пръсти по бледата ѝ кожа. Джейн се изправи леко, за да го придърпа за нова целувка.

— Джейни! Джейн! Какво става? Джейн? Хванахте ли Лидия?

Ейбъл вдигна глава и се огледа намръщен.

— Това Бабинка ли е?

— Да. — Джейн се изправи и се наведе напред, за да извади запалката на таблото, и заговори в нея като в микрофон.

— Тук сме, бабо. Всичко е наред.

— Хванахте ли Лидия? — попита баба ѝ.

Зад нея се обади Ейбъл:

— Ама ти говориш на запалката.

— Това е радиостанция за спешни случаи. Само баба знае на каква честота е — обясни Джейн. — След това отново заговори в запалката: — Не, Лидия се разби в езерото.

— Ааа. — Последва кратко мълчание. — А жива ли е?

— Май не. Не. — Джейн потръпна от удоволствие, когато Ейбъл започна да я хапе по врата.

— Кое е това езеро? Вие връщате ли се?

— Не съм сигурна кое е езерото. Голямо е — отвърна разсеяно тя. — И не се връщаме. Ние тъъ... и ние сме в езерото.

— О, боже! А водоизолацията държи ли?

— Разбира се — отвърна възмутено Джейн.

— Добре. Не се притеснявай, скъпа. Ще открием пикапа по проследяващия чип. Стойте там.

— Ммм — простена Джейн, когато Ейбъл обхвана гърдите ѝ. — Бабо?

— Да.

— Няма нужда да бързате. — Тя въздъхна, когато той разкопча сутиена и отмести чашките с пръсти.

— Аха — отвърна в ефира баба ѝ.

Отговор от Джейн не последва. Нямаше как, защото Ейбъл бе покрил устата ѝ със своята. Джейн постави запалката на мястото ѝ, отпусна се на леглото и го притегли към себе си.

ЕПИЛОГ

— Не мога да повярвам, че този скапаняк Дърк е успял да избяга! Какви са тези нещастници, дето ги назначават в Ч.А.Р.?

Джейн се намръщи на възмутените думи на Еди. И тя не бе никак очарована, когато разбра, че Дърк Енсекси е успял да се измъкне. А когато научи кой го е изпуснал, се ядоса още повече.

— Не го е изпуснал агент, а Ричард Хеди. Той не е агент. Работи в И&Н, също като мен.

— А, да — отвърна баба й. — Сега вече знам защо името ми се стори познато, когато Айра го спомена. Това е оня тъпак Дик, който толкова те дразни. — Обърна се към Еди, за да й обясни: — Той е всъщност една гнусна нахална невестулка, скъпа. Не е никакъв агент.

Джейн се разсмя, когато баба й повтори почти дословно нейното определение. След това погледна любопитната Еди.

— А той какво, по дяволите, търси в Калифорния?

— Очевидно е пренасял оборудване за Айра от офиса във Ванкувър, а после... — Джейн сви безпомощно рамене — просто се е натрапил. На Уай й трябваха възможно повече кадри, затова най-вероятно го е оставила. Но докато царяло объркването, след като ние двамата с Ейбъл тръгнахме да преследваме Лидия, един от другите агенти сбъркал и решил, че Дик е оперативен работник и му поверил задачата да пази Дърк.

— А той, както вече добре ни е известно, осрал работата — довърши спокойно баба й. — Не всичко е загубено. Дърк ти отмъкна чантата, Джейни скъпа. В нея беше наслагала доста опасни играчици, които изглеждат като най-елементарни предмети от ежедневието. Ако използва каквото и да е, без съмнение ще се озове в болница. Ч.А.Р. ще го приберат от спешното отделение.

— Да — кимна Джейн. Бавна дяволита усмивка плъзна по устните й. — Надявам се да пробва смаляващите презервативи.

Трите жени се заляха от смях при тази мисъл. Еди спря първа. Въздъхна дълбоко.

— Май се налага да си търся нова работа. — Загледа се тъжно в чашата чай.

— Може пък в Ч.А.Р. да има нещо като за теб — предложи Маги Спайръс и даде захаросана сладка на цвърчащата Ръфи.

Джейн изви очи към тавана и заради думите на баба си, и защото разглезваше прекалено много косматия помияр. След завръщането им у дома, възрастната жена се отнасяше със самоходния губер като към принцеса и все повтаряше, че Ръфи е оправила нещата. Нищо че това бе случаен резултат от предпочитанието на кучката към криминални субекти.

— Мислиш ли? — Еди се изправи гордо при думите на Маги и грейна. — Страхотно! Еди Андрети, таен агент.

— По-скоро Еди Андрети, секретарка и слугинче на всички — поправи я Джейн. Забеляза как приятелката ѝ се смали и продължи помило! — Еди, скъпа, ти не си обучена за таен агент. Трябва да си експерт по бойни изкуства, да имаш безкрайно точен мерник при стрелба и...

Тя замълча и трите погледнаха към вратата, когато звънецът звънна.

— Може би Ейбъл се връща от прослушването за работа — каза с надежда Еди.

Джейн не каза нищо, стана и тръгна към вратата. Надяваше се да е Ейбъл. Освен това се притесняваше, че може да е тъкмо той. Ами ако не е получил работата? Ако трябва да се връща в Англия? Какво ще стане с тях? Нищо, каза си убедено тя. Просто ще поддържат връзка, докато той успее да се прехвърли или пък, докато тя уреди да я изпратят в Англия. Там имаше офис на Ч.А.Р. Те имаха офиси навсякъде. Можеше да го уреди. Баба все повтаряше, че обича Англия. А пък връзките от разстояние бяха прекалено трудни. Той щеше да ѝ липсва. Как бе възможно? Не се познаваха от чак толкова време, а животът ѝ щеше да е празен без него.

Джейн се поколеба на вратата, вдигна глава и отправи тиха молитва.

— Имай милост, господи!

Отвори вратата и там наистина бе Ейбъл. Стоеше в коридора, скрил ръцете си зад гърба, на лицето му имаше широка усмивка.

Джейн се страхуваше да попита дали наистина означава това, което се надяваше да е.

— Получил си работата — опита се да му подсказе тя.

Усмивката му стана още по-широка, когато измъкна едната си ръка и ѝ поднесе букет рози. Щом тя ги погледна, другата му ръка ѝ поднесе малка кадифена кутийка за бижута.

— Ще се ожениш ли за мен, Джейн Спайръс?

— Получил си я! — изписка тя и се хвърли на врата му.

Той я прегърна през смях и я завъртя, а след това я целуна страстно. Джейн отвърна на целувката с жар. И двамата бяха останали без дъх, когато се отдръпнаха.

Тя въздъхна и подпря глава на рамото му със затворени очи.

— Знаех си, че ще я получиш.

— Всъщност работата не стана.

Джейн се отдръпна рязко.

— Какво? Не е станало? Не я ли получи? Защо? — попита разочаровано тя.

— Защото съм изпуснал определеното ми интервю. — Той сви рамене. — Решили, че не съм достатъчно сериозен. Вече били назначили някого на тази длъжност и се съгласиха на тази среща, за да ми обяснят.

— Ами тогава тези... — започна гневно тя.

— Няма страшно, скъпа. Наистина — добави той, когато забеляза, че тя се съмнява.

Джейн замълча за момент и обърканият ѝ поглед се върна на кутийката.

— Как тогава ми предлагаш...

— Защото те обичам — прекъсна я Ейбъл. — Обичам те, Джейн. — Ти си умна, забавна и страстна, и... Джейн, виждал съм те в най-добрите и най-лошите ти моменти през тази седмица. Притежаваш смелостта на десетима мъже. Бориш се за тези, които обичаш. Искам децата ми да са като теб. Искам ти да си майка на децата ми. Искам да прекарам целия си живот с теб. Готов съм да посрещна всички превратности в живота, стига ти да си до мен.

— О, Ейбъл. — Джейн се облегна на него с разтопено сърце. — И аз те обичам.

— Наистина ли?

— О, да. При това по същите причини. Караш ме да се смея, караш ме да горя, караш ме да харесвам и себе си, караш ме да се чувствам сигурна. И аз искам да прекарам живота си с теб.

Гърдите му се повдигнаха, когато се засмя.

— Дори нямаше нужда от серума на истината, за да чуя това признание.

— Ах ти! — Тя го плясна, но след това отново го целуна.

— Добре. Стига вече глупости — каза строг глас. — Достатъчно дълго чакахме. Сега да видим пръстена.

Ейбъл и Джейн се отдръпнаха и видяха Бабинка и Еди, изпълнени с очакване.

Ейбъл послушно им показва бижутото, докато жените веднага започнаха да охкат и да ахкат. Извади пръстена, обърна се към Джейн и го плъзна на пръста ѝ.

— Сега вече е съвсем официално. Ти си моя.

Джейн се гушна в него. Той я целуна по челото и тя се загледа в пръстена.

— Съжалявам за работата, Ейбъл — каза нещастно Еди. — Всичко е заради мен.

— Не е вярно, глупаче. — Той прегърна сестра си с другата ръка. — Нито една работа не струва колкото тези, които обичам.

Еди също го прегърна и отстъпи.

— И така, кога ще заминавате за Англия?

— Надявам се никога. — Той се усмихна, а Джейн се отдръпна, за да го погледне. — Помолих да ми дадат отпуска. Ще остана при теб, Еди, през следващите две седмици, нали може? — Изчака сестра си да кимне. — Ще си потърся друга работа. Все нещо ще изникне. Ако ли не...

— Ако ли не, ще помоля да ме прехвърлят в офиса ни в Лондон — заяви Джейн.

— Винаги съм обичала Лондон — каза одобрително Маги. Нито Джейн, нито Ейбъл я чуха. Двамата се взираха един в друг.

— Ти си невероятна, Джейн Спайръс — Той приглади косата ѝ.

— Ти също, Ейбъл Андрети. — Двамата отново се целунаха.

— Хм.

Влюбените се отдръпнаха един от друг и се обърнаха към вратата, забравена отворена покрай всички вълнения.

— Уай! Господин Мейнтру! — Джейн се изчерви, притеснена, когато забеляза началниците си на прага. — Да не би нещо да не е наред?

— Винаги има по нещо, което да не е наред, Джейн. Такава ни е работата — заяви Уай. — Може ли да влезем?

— Да, разбира се. — Джейн отстъпи една крачка и за малко не се препъна в инвалидната количка на баба си. Ейбъл я хвана за ръката и я дръпна настрани, за да може двойката да влязат в апартамента.

— Здравей, Маги. Изглеждаш прекрасна, както винаги — изрече с достойнство Айра. Пое дръжките на инвалидната количка и я вкара в хола, а останалите го последваха.

— Така — започна Уай, когато всички седнаха. — Струва ми се, че вече сте преодолели травмата, госпожице Андрети.

Еди кимна.

— Разбирам, че не сте получили работата, на която се надявахте — обърна се след това към Ейбъл.

Той поклати глава.

— Радвам се. Случайно се появи свободно място в счетоводния ни отдел и мисля, че е точно за вас.

— В Ч.А.Р. има ли счетоводен отдел? — попита учудено Джейн.

— Всички имат счетоводни отделения — отвърна Уай. — Все някой трябва да следи разходите — изтъкна тя и се обърна отново към Ейбъл. — Плащаме добре и правим всичко по силите ни, за да са доволни служителите, но не можете да разправяте на всеки какво работите и трябва да подпишете декларация за секретност. Приемате ли работата?

— Да — отвърна веднага Ейбъл.

— Добре. Назначен сте.

Той примигна.

— Просто така ли? Не искате ли препоръки...

— Мило момче, проучихме ви още щом се забъркахте в инцидента Енсекси. Знаем за вас повече, отколкото вие самият знаете за себе си.

— А, да. Да, разбира се — измърмори Ейбъл леко притеснен.

— Значи този въпрос е уреден. Сега, що се отнася до това защо дойдохме.

Джейн усети как се напруга. Не можеше да се сети за нито една хубава причина, поради която Уай и господин Мейнтру биха дошли.

— Имаме проблем. Случай, за който са ни необходими специални агенти.

— Специални ли? — попита колебливо Джейн.

— Едно голямо семейство — обясни господин Мейнтру. — Съпрузи, с бабата и дядото на единия от тях.

— Именно — кимна Уай. — В Ч.А.Р. нямаме много мъже агенти, но след като вие тримата се справихте така успешно със случая Енсекси... — Тя сви рамене. — А Айра предложи да изпълнява ролята на дядото.

— Така ли? — Джейн погледна предпазливо Ейбъл. Той не изглеждаше никак доволен.

— Трябва ли да се съгласим? — попита най-сетне.

— Само ако искаш работата в счетоводството — отвърна веднага тя.

Джейн прехапа устни, Ейбъл изпъшка, но бе сигурна, че ще се съгласи.

— Чу ли, Ръфче? — попита щастливо баба й. — Заемаме се с нов случай!

Ейбъл простена на глас.

— И аз мога да бъда част от голямото семейство. Може ли и аз да дойда? — попита Еди.

— Мили боже! — възкликна брат й.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.